

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAFA

KASIM 2015 Sayı: 15
Fiyat: 6 TL - KKTC: 7 TL

ISSN 2148-7820

bi dünya...

Gülten Kaya Hayaloğlu • Ataol Behramoğlu • İlber Ortaylı • Can Dündar • Sunay Akın • Vedat Özdemiroğlu • Emrah Serbes
Özgür Amed • Umay Umay • Kanat Atkaya • Coşkun Aral • Rıdvan Akar • Cem Davran • Armağan Çağlayan • İsmail Saymaz
Zafer Algöz • Levent Cantek • Hayko Bağdat • Aylin Polat • Can Yılmaz • Metin Uca • Nihat Sırdar • Mesut Süre
Murat Meriç • Emrah Polat • Başar Başaran • Dilan Bozyel • Bedia Güzelce • Feyyaz Yiğit • Kerimcan Kamal • Ali Ece

CEM
YILMAZ

ÇETİN
ALTAY

ZAFER
ALGÖZ

IRINA
IVKINA

ALİBABA ve 7 Cüceler

CMYLMZ FİKİR SANAT ve NULOOK sunar "ALİ BABA VE 7 CÜCELER"

CEM YILMAZ - ÇETİN ALTAY - IRINA IVKINA - ZAFER ALGÖZ - YOSİ MİZRAHI - BANTİYAR ENGİN - CAN YILMAZ - FEVZİ GÖKÇE - MARIYA ANASTASYEVA - FAHRADİN FAHRADİNOV - DUYGU BAL

PRODÜKSİYON SAN PRODUCTION POST PRODÜKSİYON 1000 VOLT MÜZİK JINGLE HOUSE YAPIM TASARIM KESS BONNET HAKAN YARKIN BÜSTÖN TASARIM GÜLÜMŞER GÜRTÜNCA SAC PAŞA TİNMAZ MARYAJ TATYANA SLEPTSOVA

SES LEVENT İNTEPE SES İŞİN SEFİ KADİR YAZICI KAMERA OPERATÖRÜ YALÇIN AVCI - NİKOLAY KEREZOV SET AMİRİ NAIL AYDIN EDITÖR ERHAN ACAR İLKER ÖZCAN YFX SUPERVİZÖRÜ BARAN BAYBURT SES TASARIM ERKAN ALTINOK

UYGULATICI YAPIMCILAR VURAL TURUNC - SILVESTAR LOLOV - NİKOLAY DİMİTROV YAPIM KOORDİNATÖRÜ LEVEND CAĞIL YAPIM AMİRİ DENİZTA DAVEROVA POST PRODÜKSİYON SUPERVİZÖRÜ HALİL ÇALIK

İDARI YAPIMCI ONER İSİK YARDIMCI YÖNETMEN MURAT DUNDAR GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ GÜKHAN ATILMIŞ SENARYO CEM YILMAZ YAPIMCILAR MUZAFFER YILDIRIM - CEM YILMAZ YÖNETMEN CEM YILMAZ

f t i /alibabave7cuceler

13 KASIM 2015

www.alibabave7cuceler.com

NULOOK
PRODUCTION

MARS DAĞITIM

Ücretsiz PDF Kırıp Arşiv https://antey.org

METRO

CMYLMZ FİKİR SANAT

Özgür Amed

niye okuyorsun lan?

“Kitaplar senin mi?” dedi. “Evet” dedim. “Niye okuyorsun?”, “Nasıl yani?” dedim! “Kitaplardan nefret ediyorum. İnsanların aklını çeliyor” diye devam etti. “Belli belli, polis olmuşsun daha ne olsun” dedim.

Ortaokul ikinci sınıftaydım. En yakın iki arkadaşım bize gelmiş ders çalışıyoruz. Doktor olma hayallerimiz olduğundan işi sıkı tutuyoruz. Çalışırken uç bitti ve evin yakınındaki kırtasiyeye gitmek için çıktım. Alıp geri döndüğümde sokağımızın başında polis duruyordu. Ne ara ne olmuştu da bunca polis oraya yığılmıştı? Anlamadım...

Daha ergenlik sivilcesi bile çıkarmayan ben, elimde uç ile eve varmadan durduruldum. “Kimlik” dediler. Çıkınca yanıma kimlik almamıştım. Hem niye aimalıydım ki?

Saf saf kalem ucunu gösterdim. “Öğrenciyim” dedim. Cevabım üzerine polislerden biri “Komiserim! Kimliği yok bunun. Ne yapalım?” dedi. Komiser: “Al al al! İçeri al!” Tabi aldılar. Polis aracının içinde terlikle beklerken komiser geldi. Tip tip baktıktan sonra “Dağdan gelmediğini nereden bilelim? Nerede okuyorsun? **Niye okuyorsun lan?**” dedi.

Evim şurada, durum bu dedim. İkna oldu, defol git, gözüm görmesin dedi. Ben gittim ya! O araca hiçbir şey olmadı, kent yıkılmadı.

Üniversite son sınıfta iken, sabahın altısında polis kapıya dayandığında hala uyanıktım. Kapı hunharca vurulurken “Açç! Polis!” naraları yükseliyordu. Büyüklük bende kalsın diyerek açtım. “Özgür kim?” dediler. “Benim,” dedim. Der demez üzerime çullandılar, en son dokuz kişiyi saydım. **Gol atan futbolcunun üzerine atlayıp, altta canına okurlar ya, durumumuz öyle. Etim budum ne Allah aşkına? Kalkın üzerimden diyemeden ellerim ters kelepçeli, yüzüstü yere yatırıldım.** Bir grup kaldığım odaya dalıp aramaya başlarken, diğer grup ayakları üzerime basılı sohbet etmeye çalışıyordu. “Demirci Kawa kimdir?” ile başladı. Emniyet, hakikaten çok geri. Değişmez sorudur bu. Her sorgu efsanevi kahraman Kawa ile başlar. Falan kişidir dersin hemen dosyana mitolojik unsur Kawa’dan talimat aldığı tespit edildi derler. Üzerinize afiyet çok geçmeden odadan değişik aksanlı biri geldi ve hayatımın unutulmaz sorularından birini sordu: “Kim lan bu Ehmed iks anı?”

Soru beynimin yarısını dondurduğu için ilk başta anlam veremedim. Sonra jeton düştü. Bahsettiği, odamda asılı portresi bulunan Mem û Zîn’in yazarı Ehmedê Xanî idi. Bir iki kelime ile tanıttım. Diğer sorular geldi: “Masadaki kitapları nereden buldun?” Kitapçıdan aldığımı söyleyince hoşuna gitmedi. “Tamam, tamam kes!” dedikten sonra ruhumun dehlizlerine, evrenin ilk oluşum anına dair bilinmezliğine ve kutsal metinlerin indiği o dağların içindeki mağaralara şu soruyu fırlattı: **“Niye okuyorsun lan?”**

2015 Şubat...

Diyarbakır girişinde bir kontrole takıldım. “Kimlik” dediler. Bu sefer yanımda! Verdim...

GBT’den hayırlı haberler çıkmıyor. Bir dosyam yargıtayca

onaylanmış ve tutuklanma kararım çıkmış. Alıkoydular...

Ben tek değilim. Yanımda iki çanta dolusu kitap var. Çoğu sinemaya dair kitaplar. Alıp tek tek baktılar. Bakarken de “Vay vay” diye mırıldanıyorlar!

TEM’den üç polis geldi. Önce hastaneye, oradan da nezarethaneye ve sonra cezaevine götürecekler.

Ellerim arkadan kelepçelendi, iki polisin arasında, kapıları kilitli, koltuk altlarına yerleştirilmiş sopa, satırlarla hastaneye doğru gidiyoruz. Aracı kullanan polis aynadan beni süzüyor. Sohbet edesi var belli. Çok geçmeden bagaja attığı kitaplar üzerinden konu açıyor. “Kitaplar senin mi?” dedi. “Evet” dedim. “Niye okuyorsun?”, “Nasıl yani?” dedim! “Kitaplardan nefret ediyorum. İnsanların aklını çeliyor” diye devam etti. “Belli belli, polis olmuşsun daha ne olsun” dedim. Sinirlendi. Tam dayak faslına girecekken acile vardık. Son bir atağa kalkarak **“Sana bir iki kitap hediye edeyim! Oku, belki seversin” teklifime gayet nazik bir şekilde “Siktir git lan” dedi.**

Neyse işlemler bitti. Nezarethaneye geldik. Ben ve kitaplar bir duvar dibinde bekliyoruz. Birbirimize sevgi ile bakıyoruz. Çok geçmeden görevli geldi. Çantayı kurcaladı. “Vay vay” diye mırıldandı. Emniyete has bir dil herhalde! Çantayı açan vay vay ediyor. Ben de merak ettim, çantada ne var diye! Göremediğim ama onların gördüğü neydi. Halen de merak içindeyim... Görevli sinema kitaplarını görünce alaka kurmadı. Roboski’yi protesto ettiğim iddiasıyla “Örgüt üyesi olmamakla birlikte, örgüt üyesi olmak” suçundan cezası onaylanan siyasi bir kimliğin bunlarla alakası ne olabilirdi? Düşünün, şaşkınlıktan Demirci Kawa konusunu açmadı bile... Direk mevzuya girdi. Çok açık ve net sordu: **“Niye okuyorsun lan?”**

Şimdi cezaevindeyim. Bir yılımı doldurmaya az kaldı. Yakın dost, seven sevmeyen tüm arkadaşlar sağ olsunlar kitap gönderiyorlar cezaevine girdiğim ilk günden beri.

Değerli arkadaşlar, aziz

Romalı dostlarım. Eğer hazırsanız hiç tahmin edemeyeceğiniz bir soru geliyor!

Her gelen kolide kitap olduğu için görevli gardiyan geçen gün sordu: “Niye bu kadar okuyorsun?”

Üzerime ezilen tüm halkların yorgunluğu, yakılmış tüm

kitapların ağırlığı çöktü. Yüzüne baktım,

baktım. O da cevap bekliyordu. Uç aldığım

günden bugüne geçen süre çok izlenen Youtube

fragmanı gibi gözümün önünden geçti. Gardiyan hala

cevap bekliyor.

“Dur Allah’ını seversen Diego! Ortalık zaten karışık” dedim.

Diyecek başka bir şey bulamadım. Bu uzun bir hikaye

diyemedim. Hiçbir şey anlamadı. Bakmaya devam etti. O kitapları okuma komisyonuna gönderirken ben de kısmıma geri döndüm.

Yarıda kalmış kitabıma devam ettim.

infilak parçaları

5/1 termodinamik ve insanlar arası soğuma

Uzun süredir şunu soruyorum kendime, bu dünyada insanlar için bir araya gelme seçenekleri dağılma seçeneklerinden çok daha sınırlı hâle mi geliyor günden güne? Termodinamiğin ikinci yasasını okudum geçen gün, sıcak cisimler soğur, diyor ve gazlar havaya yayılır ve bu olayların hiçbirini kendiliğinden ve kalıcı olarak tersine dönmez. Kısacası diyor yazıyı yazan, evrendeki enerji zamanla çevreye yayılarak dağılır ve etkisini yitirir. Aklıma şu geldi. İnsanlardaki sıcak duygular da soğuyor günden güne. Ve bu duygular kalıcı olarak soğuyor, terse dönüp yine ısınmıyor. İnsanlar da dağılıyor evrende dağılan enerji gibi, dağılıyor ve etkisini yitiriyor. Karamsarlıktan nefret eden bir karamsar mı oluyorum yoksa? Buna mı zorlanıyorum ya da bu mu bizi zorladıkları? Bunca katliam, bunca gözyaşı ve kan. Öfkem bilenmiş, keskin bir bıçak, muhatabını arıyor. Ama işte sadece öfkeyle, tek duyguyla ne yapabilir ki insan. Sadece tek duyguyla, öfkeyle mesela, ne devrim yapılabilir ne de edebiyat. Öfkemizin yanına sevgimizi nasıl koyacağız. Mesele budur. Türkiye için ve bütün dünyada, bence bugün mesele budur.

5/2 yoksulluk ve merhamet üzerine

Orhan Kemal Eski Gardiyan hikâyesinde, 1942'de yazmış, "Yoksulun merhameti yoktur, kalmamıştır çünkü, alınmıştır elinden," diyor. Orta sınıfların yoksullara bakışı, yoksullarda aradıkları merhamet, haysiyet ve gurur, kendi bakışları aslında, kendi acımaları. Yoksulluk öncelikle insandaki merhamet hakkının gasp edilmesidir. Gözlerinin dolması hakkının gaspıdır yoksulluk. Ağlamak, yoksullar için ya somut acıdan ya çaresizlikten ya da yakınlarını kaybetmenin acısından. Elbet istisnaları vardır, belki bu durumun kendisi bile istisna olabilir, sadece benim bakışım olabilir. Hiç kimse duygu durumlarının matematiksel bir çizelgesini çıkardığını iddia edemeyeceğine göre. Ama tüm yaşadıklarım ve tanıklıklarımın sonunda vardığım sonuç bu. Yoksullar arası duygudaşlık bağları kuvvetlenmeden ortak bir hareket yürütmeye de olanak yok. Bu da örgütlenmeye dair bir sorun. Burada yazarın görevi bitti. Yoksulların örgütlenmesi politik alanın konusudur. Ben sadece yoksulların ve bu halkın zabıt kâtibi olabilirim, ötesi değil.

5/3 anlamlandırma sorunu ve yine tecrübe üzerine

Anlamlandırma da bir tecrübe etme tarzıdır. Senelerdir tecrübenin bir önyargı biçimi olduğunu iddia ettim. Mesele anlamlandırma yahut yaşananlara bir anlam yükleme noktasına geldiğinde, birinci dereceden tanıklığın, daha açık ifadesiyle gözün görüp kulağın duyduğunun, sözün acıya döndüğü ve yüreğe sessizce gömülüp bir dilsizliğe vardığı bütün tecrübelerin, en yüksek tecrübe etme tarzları olduğunu söyleyebilirim. İşte o zaman anlam ve anlamlandırma, gerçek anlam, hayatın ve yaşamın anlamı, birinci dereceden tanıklığa dayandığında, tecrübe en yüksek değerine ulaşır. En saygın tecrübeye. Eşikte ve tetikte bekleyen tecrübeye. Dilsiz kaldığında dahi bir çılgıktan önce alınan son nefesin tecrübesine.

5/4 yerinden edilmiş nefret

Yer değiştirmiş yahut yersiz yurtsuz nefretler ülkesine döndük. Her ne kadar bir "vatan" kavramına dayansa da bütün etnik nefretler yersiz yurtsuzdur. Kimse ırkçı doğmuyor doğduğu yerde, kimse nefretle de doğmuyor doğduğu yerde. Ve kimse ırkçı olduğunu da kabul etmiyor ve kimse kendi nefretinin farkında da değil. Özellikle yoksulların nefreti ve ırkçılığı, muktedirlerin/zenginlerin bütün ideolojik aygıtlarıyla besleniyor. Kimi zaman ortak bir simge olarak "bayrağa/vatana" bürünüyor, kimi zamansa ortak "eyleme", lince. Döve döve bayrak öptürmeye, Atatürk büstü öptürmeye. "Öp ulan burası Türkiye." İşte bu cümle, 2010'lu yılların ortasında, Türkiye'de, kendine insanım diyen her insanın yüreğine ateşle kazanmadıkça, hepimiz insanlıktan çıkmışız demektir. Az ya da çok, ne önemi var ki?

5/5 gerçek macera üzerine

Macera duygusuyla yola çıkıp sonunda suça yönelmek. Tüppülenmiş,

toplum tarafından onay görmüş, her an kendi korunaklı hayatına dönmeye hazır, uydurulmuş orta sınıfın uyduruk maceralarından sıyrılmak böylece. Suçun avantajlarını kullanmadıkça, yasaların ve devletlerin sınırlarını ihlal etmedikçe, hiçbir macera tam anlamıyla macera olamaz. Sadece Robensonculuk olur. Sadece sponsorlu maceralar olur.

5/6 bağımlılık üzerine

Bağımlı ister istemez gayrimeşru alana geçer ve kendini temel bir karşıtlık içinde bulur. Bağımlılığın suç ilan edilmesi kişiyi, yasanın gayrimeşru dediği alana iter. Ve bu alan zannedilenden çok daha geniş politik bir alandır da. Bu alanın meşruyu/yasayı ve devleti dönüştürücü gücü/potansiyeli de vardır. Kişi hiç beklemediği bir anda, bir bağımlı söz konusuysa, belki bilincinde bile olmadan, kendini temel bir çatışmanın ortasında bulur. "Devlet ve ihtilal"ın ortasında bulur.

5/7 anekdotlar ve yaşam

Çoğu zaman bir anekdot, onun gerçekten yaşanıp yaşanmadığından çok daha fazla şey ifade eder ve kendi bağımsızlığını, kendi yaşanırlığını/yaşamını ilan eder. Muhataplarını hayaletleştirerek yahut efsaneleştirerek kendi varlığını yaratır. Bu o kadar güçlü bir varlıktır ki muhatapı yahut muhatapları karşısında kendi ayakları üstünde durabilir. Ve bu öyle güçlü bir çağrıdır ki başka insanların da kendi ayakları üstünde durmasını sağlayabilir, onlara destek olabilir. Kişilerin kimi zaman hayaletleştirilmesi ve efsaneleştirilmesi, tabulaştırma sınırlarını aşmadığı sürece, daha minimal ve adil bir çözüm olabilir. Çözümdür demiyorum sadece tabulaştırma karşısında güçlü bir olasılık olduğunu vurguluyorum.

Anlatılan/aktanlan anekdot yaşayanlara dair bir şeyse (Anlatılan senin hikâyen yani yaşayanın hikâyesi ise) anlatılan, yanlış ve doğrusuyla birlikte, niçin yaşayanlardan bağımsız bir hayata sahip olmasın ki.

5/8 mevcut durum üzerine

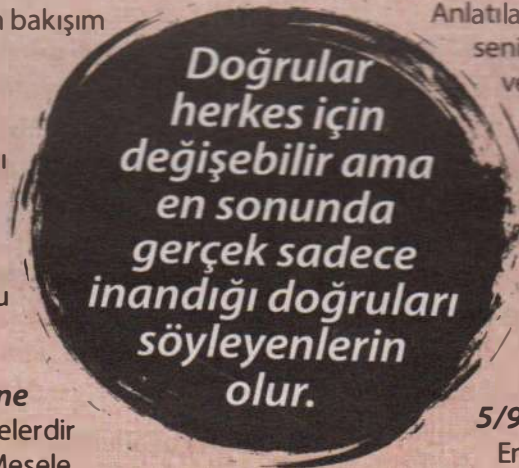
Giderek katılaştıran yasaklar, gayriresmi/kayıt dışı yasaklar ve yasaklar alanının belirsizleştirilmesi, uygulayıcıları açısından yorumlara ve imalara açık olması. Muktedirlerin imalarına ve yorumlarına açık olması.

5/9 yarı bilimsel yazma savaşı

En iyi bilinen/yahut bilindiği sanılan şeylerde dahi hâlâ keşfedilmeyi bekleyen yönler vardır ve onlar ufak tefek detaylar değil, bilinenin özüne ilişkindir. O yüzden Marx, Kapital'de şöyle yazar: "Nesnelerin görünüşleri ve özleri doğrudan çakışsaydı bilimlerin tümü gereksiz olurdu." Bilim üstüne ahkâm kesemem ama bir yazar için şunu diyebilirim, yarattığı karakterlerin görünüşleri ve özleri doğrudan çakışıyorsa, yani yarattığı karakterler çelişiklere açık değilse ve hem yarattığı karakterlerle hem de yazdığı her cümleyle barışksa yazar, yazdığı sayfaları silme konusunda cimriyse ve yine bu sebeple yazmayı bir avunma/arınma/kurtulma aracı olarak görüyorsa onun edebiyatı tümünden gereksizdir.

5/10 doğrular ve gerçek

Doğruları yahut sadece kendi inandığı doğruları, içinden geldiği gibi söyleyip/yazmaya başladığında (yazmak her şeyden önce sözdür/söylemektir benim için) öyle olmadığı hâlde aklına her eseni söyleyen/yazan kafadan çatlak biri olarak görülmek, öyle olmadığı hâlde öyle görülmek. Bu "öyle görülmeyi" korkuya dönüştüren insanın/yazarın varacağı tek nokta otosansür ve sahtelik batağıdır. Benim için inandığım doğruların vahasında yürümek, o vaha başkaları için çöl gibi görünse bile, ne önemi var ki, çok daha mutlu etmiyor mu beni, o zaman çok daha iyidir. "Bir şeyin nasıl görüldüğü değil ne olduğu önemlidir." Peki, bu ilkeye tam manasıyla inanan kaç insan kaldı ki bu "görüntüler/imgeler" dünyasında. Her zaman şuna inandım, son söz görünümüler değil doğrular söyler. Doğrular herkes için değişebilir ama en sonunda gerçek sadece inandığı doğruları söyleyenlerin olur. En sonunda ne yazar ne de insan kalsa doğruya sadece gerçek kalsa da böyledir. Hepimiz gelip geçici

misafirleriyiz bu dünyanın ve burada görünümle değil, inandığım doğrular konuşuyor. Nefes alıp kalbim attıkça, bu ruh bu candan çıkmadıkça, elimde kalem, dilimde kelam oldukça her zaman inandığım doğrular konuşacak.

5/11 2015 senesinin 20 Ekim'inde

Dostlarımız her gün ölürken insan nasıl yaşamaktan utanır hâle gelmez ki sevgilim. Şu karanlık gökyüzünün camını çerçevesini nasıl indirmek istemez ki. Camus'nün bir karakalem resmini yapmışsın rafa koydum, bembeyaz bir çerçevesi var, çok güzel. Bir o çerçeveye bakıyorum geceleri bir de karanlık gökyüzüne. 2015 senesinin 20 Ekim'inde, Türkiye Cumhuriyeti'nin İstanbul şehrinde, 20 milyon gayriresmi nüfus artı iki milyon araba, ne yana baksan çimento-demir-asfalt-zift ve betonarme apartmanla, şu puslu akşamüstünde de işte, hava çoğunlukla bulutluyken ahvalim böyle. Sanki bu koca şehirdeki herkes burnunu pencereye yaslamış da camdan dışarıya bakıyor, ne olup bitiyor diye, ne oluyor, ne oluyoruz diye. En azından ben öyleyim. Havanın kararmasını bekliyorum dışarı çıkmak için. Bundan sonra sadece karanlıkta konuşacağım. Asla saklanarak değil. Karanlığı yırtarak konuşacağım. Çünkü bu karanlığı yırtıp atamazsak üstümüzden, gündüzlerin de bir anlamı kalmayacak artık.

Sarı Kürt demişti geçen gece, bizim Burak'ı askere göndereceğiz, onun eğlencesi var diye. Askere gitmenin eğlencesi mi olur bu devirde dedim. Ağbi şimdi çocuk gider dönemez, dedi. Bari son bir kez eğlensin. Seni de görmek istiyordu, seni de görsün. Gittik, gitmez olaydık. Yolda polis çevirdi. Kollarımızı arabaya yasladılar, üstümüzü başımızı aradılar. Arabayı da aradılar. Sonra bir komiser geldi, silah nerede diye sordu. Ne silahı dedim. Arabada fişek bulduk. Ne fişegi? Mermi. Sarı Kürt'e tip tip baktım. Gerçi sen biliyorsun hadiseyi, geçen ay öteki Arnavutköy'den 50 tanesini 20 liraya aldığımız mermiler. Arabada ne geziyor dersin işte bunlar hep Sarı Kürt'ün işleri. Bana lazım olur diye koymuş. Mermi bana lazım olsa ne olacak, elimle mi atacağım, tüf tüfle mi sıkacağım. İşte gel bütün bunları bir de polise anlat. Sarı Kürt'ü ayrı sorguya çektiler, çünkü nüfus cüzdanında Hakkâri Çukurca yazıyor. Neticede yarım saat sorgu sual, arabanın ve üstümüzün başımızın bir daha aranması. En sonunda başka bir polis geldi uzaktan sivil, on beş dakikadır sana bakıyorum dedi. Hayırdır dedim. Behzat Ç.'yi sen mi yazdın dedi. Evet, dedim. Öyle bıraktılar. Mermileri de almadılar.

Haliç'e vardık, Küçükköy'den Sarıgöl'den çocuklar bizim Ortaköyümüz burası diyor. Çok affedersin ama Haliç hâlâ bok kokuyor sevgilim. Kado da geldi sonra, Tepsî'nin 91 model BMW'yi almış, glu glu yapalım diye tutturdu.

**Dostlarımız
her gün ölürken
insan nasıl
yaşamaktan
utanır hâle
gelmez ki
sevgilim.**

Bütün malzemeyi ayarlamış Karayolları'ndan öyle gelmiş. Glu glu şöyle, pet şişenin dibinde çok az su bırakıyorsun, kapağını ayran jelatiniyle kapayıp kürdanla deliyorsun, ortadan ikiye kıvrıyorsun şişeyi, dibine çakmakla bir delik açıyorsun, üstten kubarı koyuyorsun, yakıyorsun, içeri dolan dumanı tek nefeste çekiyorsun. Bu sistemi icat eden istese fizik mühendisi olur ama müptezel olmuş. Vallahi itlikten kopukluktan da değil, biliyorum, yaşamak ağır geliyor bu çocuklara, kaldıramıyor omuzları bu yükü, yanlarında birkaç arkadaşları da olmasa sarılıp gizli gizli ağladıkları, çoğu çoktan öbür dünyada olurdu. Bak Ankaralı Namık da gitti, NMK, başkentin asi çocuğu, dinlerdik akşamüstleri, bak o da gitti.

Bizim çocukların asker eğlencesi şöyle oldu, zafer işareti yapıp Kürtçe halay çektiler boyuna. Kafalar böyle. Kürtçe halaylarla Kürtleri Kürtlerle savaşıma gönderiyoruz. Hani bazen diyorlar ya, bitsin bu kardeş kavgası, işte buna da duble kardeş kavgası denir. En sonunda dayanamadım, oturdum bir kayanın dibine, Haliç'in boklu, karanlık sularına daldım gittim.

Sarı Kürt geldi, glu glu mu çarptı ağbi dedi, yok dedim, memleket çarptı memleket. Rayından çıkmış bu memleket geldi bana çarptı akşam akşam. Bazen avazım çıktığı kadar bağırp çağırasım geliyor, bazen de sonsuza kadar susasım.

Arabaya gittim, dedim şu mermilerden kurtulayım bari. Çocuklardan biri belinden emaneti çıkardı, dokuz milimetre, Star.

Nereden aldın bunu dedim. Eminönü'nden.

Eminönü'nde nerden?

Eminönü'nden değil ağbi, evin önünden evin önünden dedi.

Lan sizin evin önünde silah pazarı mı var?

Yok da bizim köşede bir ağbi var, ona söylüyorsun iki güne ayarlıyor. Ben de daha hiç kullanmadım.

E niye aldın o zaman?

Herkes alıyordu.

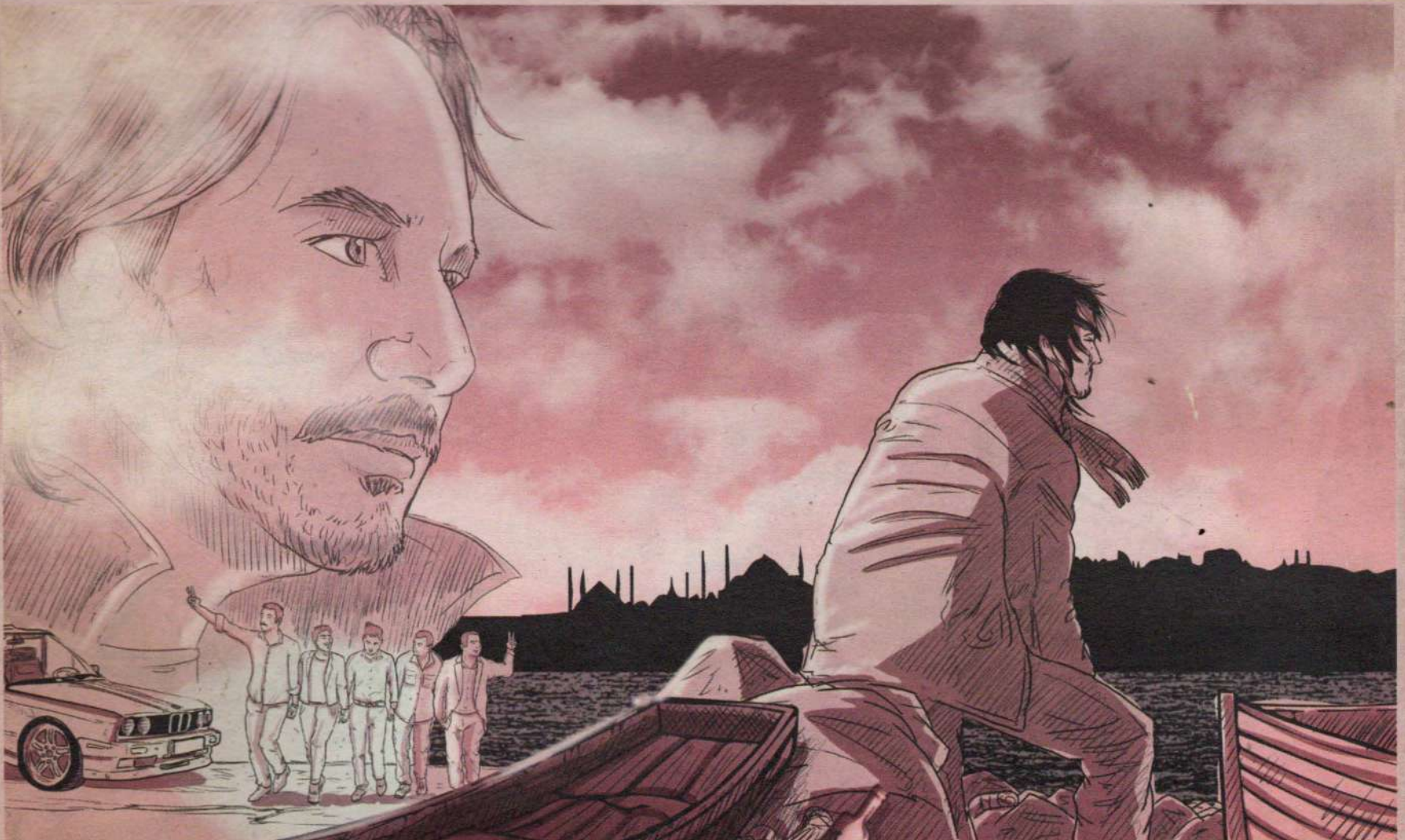
Burada sıkma istersen dedi sonra Sarı Kürt. Hem Mobese var, hem güvenlik. Gel baraja gidelim.

Yok dedim. Benim Haliç'le bir sorunum var bu akşam. Siz gidin, arabanın anahtarını bana bırakın.

Biz de gitmeyiz o zaman.

İyi gitmeyin uzakta durun.

Mermileri şarjöre taktım, Haliç'e kıyamadım, karanlık gökyüzüne sıktım 17 mermiyi. Biraz bekledim, ne camı indi karanlık gökyüzünün ne de çerçevesi. Seri adımlarla parktan çıktık, sonra da evlere dağıldık.

Ali anadolu
Ali değirmen
Ali neyi anlatır
Ali katı gerçeklik
Ali olay
Ali köy kahvesi
Ali tenkit eder
Ali gözlük
Ali halka anlatır
Ali çiftçi
Ali sistemle savaşıır
Ali kağıdı
Ali karamsar
Ali burjuvayı eleştirir
Ali taşra
Ali roman yazar
Ali buğday sarısı
Ali sosyalizm
Ali ölmeseydi yazacaktı

Sabahattin vs. Said Faik

Abasıyanık burgazada
Abasıyanık semaver
Abasıyanık nasıl anlatır
Abasıyanık naif gerçeklik
Abasıyanık durum
Abasıyanık kır kahvesi
Abasıyanık tespit eder
Abasıyanık şapka
Abasıyanık halkı anlatır
Abasıyanık balıkçı
Abasıyanık sistemden uzaklaşır
Abasıyanık kayak
Abasıyanık ümitvâr
Abasıyanık burjuvadan kaçır
Abasıyanık şehir
Abasıyanık roman dener
Abasıyanık deniz mavisi
Abasıyanık hümanizm
Abasıyanık yazmasaydı ölecekti

Hazırlayan: İpek Bozkaya

Aylin Balboa

dağın yükü

Bir kadın, birazı dışına, çoğu içine içine, içini çeke çeke, sessiz sessiz, garip garip ağlıyor. "Neyiniz var iyi misiniz?" dedim. İnsanlar öldü dedi, çok insan öldü dedi, dayanamıyorum dedi. Elini tutup ben de ağlamaya başladım.

"T.C. hükümetinin bu şartları ile yaşamama imkan kalmamıştır. Kendime bir vatan bulup bana yaşatılan bu hayatın tazminatını aldıracağım. Mevcut evrakım olan lise diplomamı, askerlik teskeremi ve nüfus cüzdanımı iptal ederek Türkiye'yi terk pasaportumun verilmesini rica ederim." R.T.B., bu mektubu 1956'da yazıp dönemin cumhurbaşkanına göndermiş. Cevap alamayınca öfkelenip Türkiye'nin hem iç, hem dış siyasetinin bozuk taraflarını gazetelerin yazamadığı bir lisanla mektuplar halinde yazarak meşhurlara, gazetelere, resmi zevahire göndermeye başlamış. Bu mektuplar nedeniyle 3 defa tutuklanmış. 1959 senesinde de bir polisin imzasıyla Bakırköy Akıl Hastanesi'ne kapatılmış. Orada kaldığı yıllar boyunca, ne yaptığını, karşısındakinin kim, kendisinin kim olduğunu unutana kadar "tedavi" edilmiş. Sonra da ölüp gitmiş işte.

R.T.B.'nin hikayesine, psikiyatrist Cemal Dindar'ın hazırladığı Bir Akıl Hastanesinin Hatıra Defteri isimli kitapta rastladım. Aynı kitapta, yine hastalardan biri olan Mustafa K.'nin yazdığı metin şöyle başlıyor:

"Karşımda duran bu dağın üzerime serpiştirdiği hüznüleri, çıkışsızlıkları ne yapacağım. Onları biriktirmek, biriken yığılma boğulmaktan öte ne işe yarar?"

Mustafa K., dağları, denizleri, ağaçları, irili ufaklı tüm canlıları, insanları, okyanusları, yani dünyayı, yani koca bir dağın yükünü taşıdığını gösterebilmek için cebinde bir taş taşıyormuş hep. Dünyanın tüm dertlerini temsilen taşıdığı bu taş yüzünden deli demişler ona. Metnine şöyle devam ediyor:

"Sabah olunca doktorun karşısına çıkıp, dağı taşımaktan vazgeçtiğimi, yıprandığımı, yorulduğumu söyleyeceğim. Ama bunu da anlamayacak. Her zamanki gibi ruhumun elbisesini çıkarmaya yeltenen bakışlarıyla aynı şekilde nefes alıp nefesini verirken aynı ses tonuyla konuşacak. Ona ilk kez dağın yükünü söylediğimde bir babanın oğluna nasihat etmesi gibi 'O avucunuzda tuttuğunuz bir taş, dağ değil' demişti. Avucumdaki taşın taş olduğunu bilmediğimi sanıyordu. Ve böylece bir kat daha artmıştı taşıdığım ağırlık."

Dedi ki ben iyiyim ama dedi, insanların dedi, parçaları dedi, hala üstümde dedi. İnsanların dedi, parçaları dedi. Bu gözlerim neler görüyor, bu kulaklarım neler duyuyor?

Önce evin her duvarına ayrı ayrı ağladım. Arkadaşlarım geldiler, onlar da köşelere çekilip çekilip ağladılar. Gözyaşlarımızı birbirimizin üstüne akıtmamaya özen gösterdik. Sanki hep beraber ağlarsak durum çok korkunç olurmuş, bir daha düzelmezmiş, mahvolurmuşuz sandık. Sonra her kaynaktan farklı açıklanan sayılar duyduk. Kime inanacağımızı şaşırdık. Sonra sayılar surat, suratlar hikaye olmaya başladılar. Olayın matematiksel bir hadise olmadığını tam olarak idrak etmemiz işte aşağı yukarı bu anlara denk geliyor. İnsan zihni gerçekten acayip. Yüzünü görmediği birinin ölü olduğuna inanamıyor. Mesela dinsel hoca bana demişti ki tabutu açma. Niye

demiştin, işte bakma günah demişti. Yaa babam o benim nereye bakma? Açtım baktım tabii. Gerçekten ölüp ölmediğini kontrol ettim. Ölmüştü, herkes haklı çıkmıştı ama olsun, ancak bakınca inandım. Şimdi yani diyorum ki bakamadılar mı ölümlerine diyorum, nasıl inanacaklar diyorum, düşünmekten aklım rutubetleniyor. Sizin aklınız kuru mu? Ben burada kendi kendime mi çürüyorum? Birkaç gün sonra sokağa çıktım işte. Öyle katliamlar oluyor ki, insanın sokağa çıkabilmek için en az birkaç güne ihtiyacı oluyor. Çıktım. Uyuşmuş bedenimin, şişmiş gözlerimin refakatçisi olarak, görünüşte parçalanmamış organlarıma eşlik ettim diyelim. Sokaktaki insanlar sanki kimse parçalanmamış, sanki parçaları arkadaşlarının üstüne sıçramamış gibi gülüp eğleniyorlardı. Hiçbir şey anlamadım. Acaba dedim acaba bütün bunları ben mi kafamda yarattım? Delirdim mi acaba ne yaptım? O arkadaşımı tekrar aradım. **Dedi ki böyle dedi çok yüksek bir ses duydum önce dedi, kulaklarım sağır gibi oldu dedi, sonra dedi üstümde parçalar vardı, bir baktım, az ötede arkadaşlarım!** Oh dedim içimden, ben delirmemişim, o delirmiş!

Biraz daha yürüdüm yol bitti. Bir baktım karşımda deniz. Denize gireyim o zaman dedim ama ıslanmak da istemedim. Böyle durumlarda en mantıklı hareket vapura binmek. Bindim. Sonuçta mantıklı biriydim ve parçalanmış insanlar gördüğünü iddia eden arkadaşım gibi delirmemişim. Vapurda millet tost yiyor, çay içiyor ve bıt bıt bıt telefonlarını bızıklayıp gülümsüyordu. Bak dedim kendime kendimin öğretmeni gibi, bak işte her şey aynı geri zekalılıkta sürüp gidiyor, korkacak üzülecek ağlayacak bir şey yok! Sevindim bir an, amipler gibi şüursuzlaştım.

Denize bakayım da vapurun tadını çıkarayım diye kafamı sola bir çevirdim ki ne göreyim. Bir kadın, birazı dışına, çoğu içine içine, içini çeke çeke, sessiz sessiz, garip garip ağlıyor. "Neyiniz var iyi misiniz?" dedim. İnsanlar öldü dedi, çok insan öldü dedi, dayanamıyorum dedi. Elini tutup ben de ağlamaya başladım. Tutamadım kendimi bilmiyorum. Bir yandan da bu da delirmiş diye geçirdim içimden. Acaba böyle delirmiş kaç kişi var diye düşündüm. Hepsini bulsam, el ele tutuşup bir tımarhaneye gitsek, doktora desek ki biz parçalanmış insanlar var sanıyoruz ama galiba yoklar, bizim aklımızı böyle ilaç kapsüllerine koyup uzaya mı fırlatsanız? Yani tabii, doktor olan sizsiniz, işinize karışmak istemeyiz ama ne bok yiyeceğimizi gerçekten bilmiyoruz desek. Bir hasta varmış ya hani eskiden, şey diyormuş işte, bu şartlarda yaşamamın imkanı kalmadı diyormuş, **kendime bir vatan bulup bana yaşatılan bu hayatın tazminatını istiyorum** diyormuş, onun gibi olduk biz, iyice deli gibi olduk desek. Tazminat filan da istemiyoruz, birkaç çarşaf verseniz, uç uca ekleyip ülkenin duvarlarından aşağı sarkıtıp kaçsak diyoruz, ne biçim şeyler düşünüyoruz biz doktor bey desek. Ne yapsak bilmiyorum. Dağın yükünü taşımaktan yoruldum. Artık kaldıramıyorum.

İlber Ortaylı

yeni başlayanlar için diktatörler tarihi

Geçmişten bugüne “Kim diktatördü? Kim değildi?” tartışmasına girmek yersiz. Tarihe baktığımızda bir diktatörün en belirgin özelliği kontrolü hiçbir kurum ya da kişiyle paylaşmaksızın kendi elinde tutma arzusudur.

Tarihin bildiği en kanlı diktatör Adolf Hitler'dir. Ancak Hitler'e geçmeden önce diktatörler tarihinin daha önceki sayfalarında yer alan birkaç hükümdardan söz etmeliyiz. İlk olarak karşımıza Rönesans İtalyası'nın kanlı Prensi Sezar Borgia çıkar. İspanyol asıllı İtalyan Sezar Borgia Papa VI. Alexander'ın oğludur. Roma'da diktatör “tek yetkili adam” demektir... Borgia kelime anlamı itibarıyla tam bir diktatördü.

Tarihe geçen diktatörler arasında Roma'nın üçüncü imparatoru Caligula'nın da hatırı sayılır bir yeri olduğunu söylemeliyiz. Caligula hiç kimsenin kendisine karşı gelmesine izin vermeyen korkunç bir adamdı. **Caligula diktatörlüğünün en bilinen uygulaması kendisini eleştiren bir senatörü görevden alıp yerine atını senatör olarak atmasıdır.**

Tarih sahnesine gelmiş en kötü diktatör tipi şüphesiz sadece Almanların değil, tüm dünyanın başına bela olan Adolf Hitler'di. Hitler parti ve ideolojiden bahsederek yola çıkmıştır. Ancak son noktada o partiye ve ideolojiye değil, parti ve ideoloji Hitler'e nam-diger Führer'e hizmet eder hale gelmiştir. Hitler'in demokratik bir seçimle yönetime gelmesi ise demokrasinin diktatörler tarafından nasıl suistimal edilebileceğini görmek açısından ibret verici bir hadisedir. **1933 seçimlerinde Adolf Hitler'i iktidara getiren ve 12 yıl o koltukta tutan Alman işsizler değil, işsiz kalmaktan korkan küçük burjuvalardı.** Demokrasiyle gelen Hitler “ulusal güvenlik tehdidi” bahanesiyle partileri, sendikaları kapatıp, gazeteleri susturarak gerçek bir diktatöre dönüşmüştür. Peki Hitler diktatörlüğü Alman halkına rağmen mi büyümüştür? Asla! Almanlar da hiç kusura bakmasınlar o dönem bu yönetim biçimi geniş kitleler tarafından kabul görmüştü. Hitler tarafından verilen imtiyazlar, sosyal, sağlık ve ekonomik açıdan sağlanan teminatlar Almanların çok hoşuna gitmişti. “Birinci Dünya Savaşı'nda kaybettiklerinizi telafi edeceğiz” vaadi özellikle Almanya sokaklarında çok karşılık bulmuştu. Şunu da söyleyelim: Hitler güçlü Alman sanayisi marifetiyle bu vaadini gerçekleştirmiştir. Yine acıdır: “Kınlan onurunuzu tamir edeceğiz” diyerek başlattığı Yahudi düşmanlığı da kavga sever Alman milliyetçilerince desteklenmiştir. Ve sonunda Naziler “Alman halkının Führer'i onları bin yıllık zafere götürecektir” diyerek insanlık tarihinin en büyük katliamlarından birine imza atmıştır.

Hitler sapıkça hırsları uğruna Almanya'nın tüm değerlerini ayaklar altına almaktan çekinmemiştir. Bütün iletişim araçlarını, radyoyu, telefonu... kontrolü altına almıştır. Eğitim sistemi çocuklara en kutsal varlığın “Führer” olduğunu aşılacak üzere tamamen değiştirilmiştir. Çocuklara evlerde bile Führer'le ilgili olumsuz bir şey konuşulduğunda anne babalarını şikayet etmeleri öğretilmiştir. **İdeoloji diye tanımladıkları aslında çok basit bir cümleden ibarettir: Her şey Führer içindir!**

Hitler başlığı altında dönemin Türkiye'si ile Hitler Almanyası arasındaki ilişkilere de değinmek gerekir ki bu konu da çok tartışılmaktadır. Şimdilerde “sıfır sorun” denen politikanın gerçek anlamda uygulayıcısı bugünkü iktidarın pek de beğenmediği İsmet Paşa'nın ta kendisidir. Dönemin lider figürü İsmet Paşa

Almanya da dahil hiç kimseyle düşman olmamak üzere bir dış politika benimsemiştir. İsmet Paşa'nın dış politikadaki bir numaralı önceliği Türkiye'yi savaştan uzak tutmaktır. Ve bunu da başarmıştır. Tabi bu gayretin en büyük meyvelerinden biri Hitler zulmünden kaçan bilim adamlarının Türkiye'ye sığınmasıyla Türk üniversitelerinin devrim denebilecek düzeyde bir atılım yapması olmuştur. Tıp, mühendislik, hukuk, ziraat... bu alanlarda Türkiye'deki üniversitelerin geldiği nokta o gün Hitler'den kaçıp Türkiye'ye sığınan değerli akademisyenler sayesinde.

Hitler döneminden söz ederken Ulusal Faşist Parti'nin kurucusu Benito Mussolini ve İspanyol General Francisco Franco'nun adı da Hitler'le eş düzeyde diktatörler olarak geçirilir. Bu tam olarak doğru bir kıyaslama değildir. Doğru, Mussolini ve Franco diktatördürler. Ancak her ikisi de çokça rastlanan Akdeniz tipi diktatörler kategorisinde değerlendirilmelidir. Stalin gibi ya da Hitler gibi insanların düşünce dünyalarına hükmedip tek merkeze bağlamak gibi akıl dışı işlere girmekten kaçınmışlardır. Mao, milliyetçi Çin'i kuran Çan Kay Şek, Humeyni ve hatta Castro...

Bu isimler için de “diktatör” demek mümkündür. Ancak tekrar edelim **hiçbiri Hitler gibi dünyayı yeniden kurmak isteyen sapık bir eğilimde olmamışlardır.** Bunların diktatörlükleri hukuk ve evrensel yasalar yerine kendi kurallarını koyup, ülkelerini demokrasiden ziyade kendi kuralları çerçevesinde yönetme iradesini ortaya koymalarından ibarettir. **Gelelim Türkiye'ye... Cumhuriyet tarihinden başlayacaksa eğer en çok tartışılan soru şudur: Atatürk bir diktatör müydü?**

Diktatör kelimesini pejoratif (kötüleyici, yeric) anlamda kullanmayıp “dikte eden kişi” manasıyla kullanacaksa evet Atatürk bir diktatördü. Ancak diğer diktatörlerin ortak özelliği olan, başka bir rejime geçişte araç olarak kullandıkları demokrasiyi Atatürk gerçek manada bir amaç olarak benimsemiştir. Başarılı olamamıştır, ayrı... Ancak çok partili rejime geçme hedefini açıkça koymuştur Atatürk. Böyle bir ideolojisi kesinlikle vardır. Nüansları ayırt etmeliyiz. Atatürk'ü kalkan da Hitler'le, Mussolini'yle mukayese etmek densizliktir. Ancak Gazi Paşa'nın tek adam olduğu, otoriter bir iradeyle yönetim sergilediği gerçektir. Atatürk dönemindeki uygulamaların hepsi bizzat onun ve partisinin projeleridir. Referandum ya da halka sormak gibi bir yola gidilmemiştir. Ve bunların hiçbirisi Mustafa Kemal'in dehasını, müthiş bir komutan olduğu gerçeğini değiştirmemektedir. Atatürk sonrasında hatta bugün de Türkiye'de otoriter eğilimler karşımıza çıkmaktadır. Geçmişten bugüne “Kim diktatördü? Kim değildi?” tartışmasına girmek yersiz. Tarihe baktığımızda bir diktatörün en belirgin özelliği kontrolü hiçbir kurum ya da kişiyle paylaşmaksızın kendi elinde tutma arzusudur. Biraz daha ileri gidenlerin kendi iradesiyle belirlediği kuralları evrensel hukuku, demokrasiyi ve kurumlarını hiçe sayarak halkına “kanun” olarak dayattığını görüyoruz. Dolayısıyla tarihin belirlediği bu rehberle bakarak kim ne kadar diktatördü kim değildi takdiri siz değerli okuyucularıma bırakıyorum.

caz
yeşili

TAZE TAZE
BABYLON
BOMONTI'DE!

IRON & WINE (SOLO & ACOUSTIC)

04 KASIM, 22.00

JOJO MAYER & THE NERVE

05 KASIM, 21.30

KAKI KING

17 KASIM, 21.30

babylon
IT ALL STARTS HERE

askıdaki pelerin

Superman gibi güçleri olan bir kahraman savaşa katılırsa bir iki günde Amerika'nın kazanması gerekir! Böyle bir şey olamayacağına göre bir çözüm yolu aranır. Bulunur da!

Kripton gezegeninden fırlatılan bir roketin içinde dünyaya düşen Superman'i, çiftçilikle uğraşan Kent ailesi bulur. Martha ve Jonathan Kent yaşlı bir çifttir ve çocukları olmamıştır. Uzaydan gelen bebeği kendi çocukları gibi büyütürler. Superman'in elbisesini elleriyle diken de işte bu yaşlı kadın, Martha Kent olur!

1800'lü yılların sonları, insanların eğlenmek amacıyla koştuğu sirklerin altın çağıdır. Tribünlerde oturan seyirciler, çadırın ortasını kaplayan çember şeklindeki sahnede gösteri yapan hayvanları, akrobatları, sihirbazları ve palyaçoları çılgınca alkışlar.

Ve programın sonunda herkesin merakla beklediği, nefesleri kesen bir gösteri vardır. Beklenen uçan insanlardır. Sahneye çıktıklarında pelerinlerine sarınmışlardır. Pelerinlerini çıkardıklarında tayıt şeklindeki kıyafetleri atletik bedenlerini gözler önüne serer. Onlar ki, uçan insanlar, trapezcilerdir!

Superman ve diğer pek çok hayal kahramanının kıyafetinin ilham kaynağı, sirklerde gösteri yapan akrobatlar, özellikle de havada taklalar atan trapezcilerdir. **Yaşlı bir kadın olan Martha'nın, Süpermen'e diktiği kıyafet sirk kültürünün modasıdır. Yenilmez olan Zorro, Mandrake, Batman ve Superman gibi kahramanların ortak yönü pelerinleridir.** Gücün simgesi olan pelerin Avrupa'da saray ve çevresindeki aristokrat insanların kıyafetidir ve de II. Mahmut, Abdülmecit, Abdülaziz gibi yenilikçi Osmanlı padişahları tarafından da kullanılmıştır. **Drakula'nın da pelerini vardır ve bu hayal kahramanı pelerinini askıya asmaz... Çünkü onunla birlikte tabutta yatar!**

Superman'in doğa üstü güçlere sahip olmasının nedenini, hikayeleri yazan Jerry Siegel ve serüvenleri çizen Joe Schuster'in zayıf ve çelimsiz yapılarından dolayı yaşlılarıyla kolay arkadaşlık kuramayışına bağlayanlar da vardır. Ama Süperman'in sahip olduğu güçler çizildiği 1900'lü yılların çok öncesinde, mitolojide de çıkar karşımıza... Eduardo Galeano Süperman'i aklara gelen ilk mitolojik kahramana benzetir: "Çağımızın Herkül'ü olan bu kişi tüm evrendeki özel mülklerin koruyucusudur. Metropolis denilen bir yerden, ışıktan daha hızlı ve zaman sınırlarını da aşarak, başka çağlara, başka galaksilere gidip geliyor. Dünyamızda ya da başka gezegenlerde, nereye giderse gitsin, Süperman düzen ve asayişin sorunlarını Deniz Piyadeleri'nin tümünden daha çabuk ve daha kesin çözümlüyor."

Herkül, tanrılar tanrısı Zeus ile Alkmene'nin oğludur ve sadece mitolojide değil, tarihte ölümlü olarak doğan tüm efsane kahramanların en güçlüsüdür. Tanrıların bile çekindiği Herkül, dostlarına bağlı ve yardımseverdir. Zalim yöneticileri cezalandıran, iyilerin yanında olan kahramanımız kendisine verilen görevleri sadakatle yerine getirir. Yunan mitolojisinin en güçlü kahramanı Herkül'ün, Doğu mitolojisinden etkilenecek ortaya çıktığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Herkül'den önce süper güçlere sahip Eski Ahit'te Samson ve Sümer destanında Gilgameş vardır.

Tanrılar tanrısı Zeus'un Antiope'den ikiz çocukları dünyaya gelir: Amphion ve Zethos... Zethos öylesine güçlüdür ki, kentin surlarını örmek için koca kayaları elleriyle taşıyarak üst üste koyar. Amphion ise bunu sihirli liriyle yapar.

Deniz tanrısı Poseidon'un Europe'dan doğan oğlu Euphemos su üstünde yürüme yeteneğine sahiptir. Euphemos, o kadar hızlıdır ki su üstünde koşarken ayakları ıslanmaz!

Poseidon, Kainis adlı kızla da birlikte olur. Bu beraberliğin karşısında Kainis'i isteği üzerine erkeğe dönüştürmekle kalmaz, ona bir de silahlarla yaralanmama gücü verir.

Mitolojideki kahramanların özelliklerini arka arkaya okuyunca Süperman ve diğer doğa üstü güce sahip olan karakterlerin, yüzyıllar önce de yaşadığı bilgisine ulaşırız. Unutmadan, bir de Lynkeus var mitolojide...

Süperman gibi bakışlarıyla ağaçları ve kayaları delip geçen, Aphareus'un oğlu Lynkeus!

İkinci Dünya Savaşı kapıya dayandığında, Süperman'in yayıncısı DC Comics'in bürosunda hararetli bir tartışma başlar. İnsanların orduya çağrıldığı bir dönemde gazeteci Clark Kent'in serüvenlerini savaş yokmuş gibi çizmek büyük tepki toplayacaktır. Öte yandan, Süperman gibi güçleri olan bir kahraman savaşa katılırsa bir iki günde Amerika'nın kazanması gerekir! Böyle bir şey olamayacağına göre bir çözüm yolu aranır. Bulunur da!

Orduya katılmak için sağlık kontrolüne giren Clark Kent'in, göz muayenesinden geçmesi gerekir. **Göz doktorunun duvara asılı panoda gösterdiği harfleri okuyamayan Clark Kent, göz bozukluğu gerekçesiyle çürüğe çıkarılır.** Böylelikle Süperman'i savaşa göndermemenin yolu bulunur.

Oysa Clark Kent, panodaki harfleri doğru okumuştur. Neden çürüğe çıkarıldığına bir anlam veremez.

Çizerin hilesi şudur; Süperman, mitolojideki Lynkeus'un gücü gibi gözlerinin duvarın arkasını görme özelliğinden dolayı arka odada asılı panodaki harfleri okumuştur!

Mitolojideki kahramanlarla kapitalist Amerika'nın süper kahramanı arasındaki fark da işte budur:

Biri gücünü korkusuzca savaşlarda kullanırken, ötekine çizerler bu özelliği "asker kaçığı" olmak için değerlendirir!

Umay Umay

utanç da eksik aşk da; senden önce-sendenden sonra diye ayırıyoruz ağıtları

köpekler uluyor. şehirde öngörülebilir bi deprem var. sen o sokağın patlamış bölümündesin. yüzüstü yatıyorsun. hiç uyanmak istemez gibi, en derin uykunun en derininde. suya yakın yanağın. Belki de o su değil. belki de uyanılmış o uykudan. etraf sessiz. ölüm sessizliği ve tekinsiz kan kokulu bi rüzgar esiyor. ?yaşama güdüsü bu mu acaba. hayatın her şeye rağmen ayakta kalma güdüsü.

o çiçeklerin betonlar arasından fırlaması gibi. öngörülemez bi yaşamda isteği. **leş kargaları hep vardı. ama hiç bu kadar yakından uçmazlardı.** sen onları da kanatları var diye sevdin. bu yüzden öngörülemez bişekilde önce sen gittin. neyi koruyordun kim bilir., kimdi sarılmak istediğin?. neydi elinden alınan., iç geçirdiğin neydi ?.

neydi de benim dilimden düştü; kalmadı hali tüm bu aşk şiirlerinin. tren garlarında kavuşulur sanırdım. aklın ve kalbin sınırlarında buluşulur sanırdım. **şimdi haber alınamaz oldu kentlerden, tutsak oldu sokaklar. ne oldu da kapandı yollar. ulaşılamaz kavuşulmaz oldu.**

orada durma canımın damlası. denize doğru yürü. şiirin hayat kurtardığı yer orası. bir tek saçlarını bozar uyku perileri. yıka alnına dolan kumlu tepeyi. tepe taklak düşerken öngörülemez uyanışların. betonu parçaladı o adamların kış uykusu; sana olan nefreti ısıyor her yerinden. birer parça daha alıyor, doymuyor.

Doymamak onun cezası.

ben sana bi aşk yazmıştım. unutma diye ardında kalanları. vicdanlı ol, insan ol, güzel ol, aşık ol diye. mardin in dar tünellerinde geçen. diyarbakır ın surlarından dicle ye değen. ağlayan başka bi nehir

yoktu zaten. taaa oralardan yakın, taaa oralardan uzak... ora olmuşum da, orayı senle karmıştım. şimdi bi öğlen vakti beraber ağlıyoruz. bakmıyoruz birbirimizin gözlerine. bi ağaç boyu aramız sadece. ağlıyoruz. utanç da eksik, aşk da, sevinç de. senden önce ve senden sonra diye ayırıyoruz ağıtları. adresler karışmış, mektuplar darmadağın; suyu kederle bölmüşler..

köpekler uluyor.. sokağın işaret dili bu,. kuşların yanındasın. çapkın bi gülümseyiş var yüzünde. biraz kırılmış kolların. rengin solmuş da solmuş. da; hala nefes alır gibisin. soluğun alnına düşen saçlarını hafifçe oynatıyor. **bi ninni avutuyor kapanmayan kan çanağı gözlerini. o ninni büyüyor, çığlık çığığa büyüyor.** bu şey neyse öngörülemez bi hızla biz oluyoruz.

sana fısıldadıklarımı hatırla. bizi biz yapan sessizliği. kaybetmekten korkarak kaybolmuş insanların arasındaydık. senin keleklerin vardı. onları yaşatmaktı derdin. benim dersim seni anlamaktı.

donmuyorum-a inanmaktı. yeri geldiğinde güneşe karşı çözülmekti. hep sevmek ve yaşamaktı derdi kelimelerin. aklıktan önce, sevişmeden önce aşk dilemekti. beton bi şehrin altında kalmış gibi masallar anlatıyorduk birbirimize. Biz yürüyorduk., biz yürüyorduk, biz yürüyorduk o güzel kelimelerin üstünde.. bazen yavaş basıp, bazen parçalayıp, bazen üstünden atlayıp. şimdi vedalaşılıyor herkes birbiriyle. **bişey vardı son bi söz. son söz de bi ilktir çünkü. başlamak için tekrar bi son söz gerekir.** Bi son sözümüz vardı, bizim bi sözümüz vardı., ama yanık kokan göğsümüzle, ama gülmeyi unutmayan yüzlerimizle.

Cem Davran

Kasımpaşa Canavarı

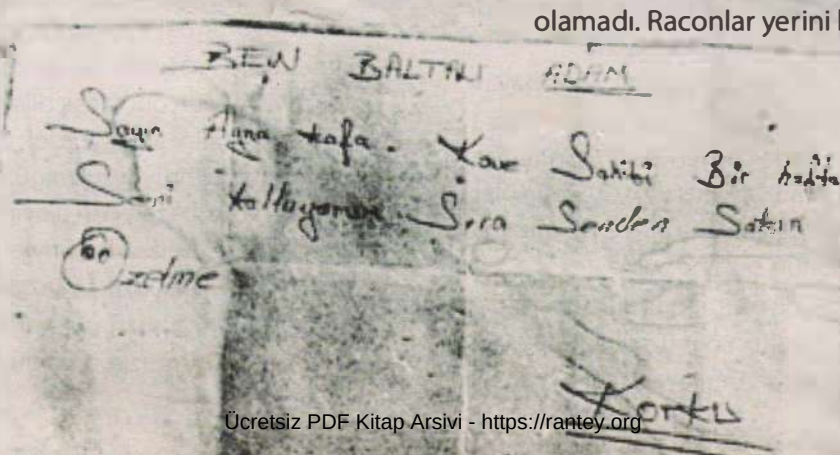
İlk darbeden kendini koruyan adam, elindeki projektörü tepesindeki karaltıya tuttu, garip bir ışıltısı olan mavi gözlerle buluştu ve "Yapma" diye bağırdı.

Eve dönüyoruz Metin'le, çocukluk arkadaşım. Sakin, iyi huylu bir çocuk. Annesi Fikriye Teyze, annemin hemşehrisi, Rizeli. Beraber dolaşmamız güven veriyor ailelere, ikimiz de akli başında biliniyoruz nihayetinde. Yetmişli yıllar ve ortam tedirgin ediyor tüm komşuları. Memur, işçi aileleri önü sonu, hem aş hem de can derdinde. Milliyetçi Cephe diye bir garip hükümet yönetiyor hayatımızı, çocukça kulak kabartıyoruz büyüklerin akşam sohbetlerine. Hava kararmak üzere, sonbahar kapımızda. O gün biraz fazla dolaştık galiba, maçlar yaptık, nemli topraklarda çivi oynadık, misket tokuşturduk, en etkili sapan için uygun dalları kestik, ekmek arası eğlencelikler doldurduk günümüze. Mahallenin köşesine gelince bütün uslu çocukların ebeveynlerini oracıkta buluverdik. Telaşlı ve endişeli büyükler haksız da sayılmazdı. Öyle bir dönemdi ki tehlike sokak sokak dolaşıyordu gamsız bir postacı gibi. **Gencecik öğrenciler sağa sola savruluyor, gözü yaşlı anneler, babalar morglarda bayramlaşıyordu. Yine böyle bir tedirginlik zannettik o akşamüstü ürkekliğini.** Oysa durum başkaydı. Kasımpaşa Canavarı korkusu yayılmıştı mahalleye. Kafası demir çubukla parçalanmış insanlar, seri cinayetler, ortalıkta dolaşan bir katil ve onlarca polisiye hikâye. Kimden çıktığı bilinmeyen bir haber evlerin ortasına düşmüş, aileler telaşa kapılmıştı. "Seri katil Bayramyeri civarında görülmüş, son anda kaçmış." Yani burnumuzun dibini. Doğru mu değil mi bilinmez ama yakınlarda oturan herkes etkilenmişti. Hava kararmadan evlere girilecek, canavar yakalanana kadar yalnız dolaşılmayacak, özellikle çocuklar gündüz vakti bile mahalleden uzaklaşmayacak. Enteresan bir sadeliği var çocukluğun. Hem korkuyorsun hem de merak ediyorsun hatta korkmak hoşuna gidiyor. Hemen başladık arkadaşlarla bilgilerimizi birleştirip, derin analizler yapmaya. Kapı önünde izinli olduğumuz saate kadar durumu netleştirdik. Tabii elimizden sapanlarımızı eksik etmeden. Bir inşaat işçisinin öldürülmesini, karpuz sergisinde aynı şekilde öldürülmüş başka birisini, evinde ölü bulunan kadını tek tek anlattı bilenler, duyanlar. Evlere dağılma zamanı geldiğinde hepimiz bir dedektif edasıyla vedalaştık ve kendi karargâhlarımıza çekildik. Geceye yaklaştıkça mahallenin sessizliğini duyabiliyordum. Tek başıma, cumbalı evimizin çini sobalı odasında düşlere, düşüncelere daldım. **Nasıl bir şeydi bu Kasımpaşa Canavarı?** Sabaha karşı saatlerde savunmasız birine yaklaşıyor, elindeki demir çubukla vurmaya başlıyor, soğukkanlı izler bırakarak karanlıkta kayboluyor. Oysa yaşama dair en temiz

raconların muhitidir Kasımpaşa. Annemle babamın doğup büyüdüğü, aydınlık ruhların sevgi dolu mekânıdır. Çocukluk ve ilk gençlik zamanlarını anlatır ve çoğu zaman bir bozulmadan, çözülmeden bahsederdi büyükler ama yine de kendi çocuklarını bu

kadim kültüre emanet eder, o sokaklara güvenirlerdi. Akşam üzeri buluşup en güzel kıyafetlerle Pera'ya çıkmak, genç kızların, genç erkeklerin tiyatro, sinema sohbetleri, kardeşçe yaşayan kutsallar, ortalıkta dolaşan Bahriye Subayları, siyasetin asla ayıramadığı komşular ve daha yüzlerce imgelem. **Çok net hatırlıyorum; bir akşam çoluklu çocuklu bir aile bizim sokaktan geçiyordu. Çevrenin insanı değillerdi.** Misafir olarak bir düğüne gelmişler, birkaç gün kalıp gidecekler. Düğün sonrası akrabalarının evine gidiyorlar, adam eğlencede içkiyi biraz fazla kaçırmış, anlaşılabilir bir dürtüyle mahallenin gençlerine küfüre varan ağır lâflar ediyor. Ailenin kadınları, çocukları ürkek bir telaşa babalarını engellemeye çalışıyor. Normalde çok ciddi şeyler yaşanabilecekken, o güzelim sokağın olgun insanları seslerini bile çıkarmadan, herkes birbirini kontrol ederek misafir aileyi kendinden koruyarak yolcu ettiler. İçlerinde babamın da olduğu büyükler gençlere işaret ediyor, "sakın" uyarıları arasında raconu kesiyordu. Çünkü bir aile, çünkü kadınlar ve çocuklar var. Adam ertesi gün bu dersi anlamış halde uğradı ve kahvehane önündeki herkesten özür dileyip teşekkür etti. İşte böyle naif bir ortak nefesin solunduğu yerde bir canavar dolaşıyordu. Gece çabucak uykuya buluştu hayâl dünyamı. Sabah olana kadar kaç kere karşılaştım Kasımpaşa Canavarı'yla anlatamam. Akşam arkadaşlarla kurduğumuz dedektifçilik oyunu oradan oraya koştu beni sabaha kadar. Okullar açıldı, anneler çocuklarının peşinden ayrılmadı. Gazeteler Türkiye'nin ilk seri katili cümlesiyle baş köşeye koydu Kasımpaşa Canavarı'nı. Kasım ayında bir sabaha karşı Piyalepaşa'da lastik değiştiren şoför son anda arkasını döndü ve elinde demir çubuk olan bir görüntüyle karşılaştı. İlk darbeden kendini koruyan adam, elindeki projektörü tepesindeki karaltıya tuttu, garip bir ışıltısı olan mavi gözlerle buluştu ve "Yapma" diye bağırdı. **Gün çabucak aydınlandı, işçiler, memurlar yola koyuldu, sonbahar son esintileriyle yaprakları süpürdü, birkaç ayyaş yağmurdan kaçmaya çalışırken yanlış evin kapısını çaldı ve Kasımpaşa Canavarı bir daha hiç ortaya çıkmadı.** Yılların dedektifleri bu acayip dosyayı raflara kaldırırken, tedirginlikler tekrar sloganların arasına döndü. Uzun zaman Kasımpaşa Canavarı var mıydı, yok muydu tartışıldı. Yakalanmadı ama vazgeçti, bir kişi değildi zaten, çok yaşlıydı eceliyle öldü, dosya bu yüzden kapandı teorileri bakkal önü muhabbetlere kadar düştü. Annemle babamın mahallesi artık bir daha hiç eskisi gibi

olamadı. Raconlar yerini kırık dökük ilişkilere bıraktı. Herkesin başkasını koruyarak, kollayarak kurduğu sevgi çemberi, benim memurum işini bilir cümlesiyle son darbeyi aldı ve parçalandı. Bir polisiye roman mizansenini gibi en güzel zamanlarımız dosyalandı ve faili meçhul raflara kaldırıldı, Kasımpaşa Canavarı bile masum günler dosyasının içinde kaldı.

Metin Uca

tekerrür

Düz arazi üzerinde kurulu başkentin nadir görkemli tepesine yerleşmiş saray, o şatafatlı ruhunu yitirmiş sekiz gündür süren çatışmanın izleriyle harabeye dönmeye başlamıştı.

Önce büyük bir patlama duyuldu. Yüzlerce odalı sarayın uzun koridorlarında kulak tırmalayan bağrışlar, koşuşturmalar, inlemeler, ardı ardına gelen silah sesleri birbirine karışıyordu. Büyük devasa boyutlu oda kapıları birbiri ardına çarpılıyor, saraya girenlerle, savunmaların birbirlerine öfkeyle bağrışları silah sesleri arasında kayboluyordu.

Tepeden tırnağa silahlı yürüyen cephane gibi üzerinden şarjörler sarkan 30-40 kişilik özel koruma grubunun arasında yüzü kireç gibiydi. **Hiddetten kıpkırmızı olmuş gözleri korku ve nefret dolu kısıklıkla bakmaya başlamıştı.**

Uzun sivri burnu ve kızdığı anda kibirle yukarıya doğru kaldırdığı başı, siyah kürk yakalı kendisini daha da uzun gösteren siyah paltosunun içinde adeta kaybolmuştu.

Uzun koridorun öteki ucunda yanındakilerden en güvendiği o şişman koca göbekli ekonomi danışmanının isyancılara teslim olduğunu görünce ağzının kenarında birikmiş olan tükürükleri saçarak "hain" diye bağırışı hiçbir şeyden vazgeçmediğinin kanıtı gibiydi.

Düz arazi üzerinde kurulu başkentin nadir görkemli tepesine yerleşmiş saray, o şatafatlı ruhunu yitirmiş sekiz gündür süren çatışmanın izleriyle harabeye dönmeye başlamıştı. Gücün, azametinin simgesi altın varaklı sütunlar ölüm aşamasında devrilmek üzere olan masal devleri gibi kara, delik deşik ve güçsüz görünüyordu. **Milletin sarayı dediği devasa bina Titanik'in batış anı gibi hüznünlü bir yok oluşa yaklaşıyordu.**

Geniş koridora indirdikleri metal güvenlik perdesine saldırı başladığında sığındığı büyük salondaki duvarların motiflerine takıldı gözü. 700'ü aşkın mimar, 25 bin işçinin emeği, çabası, görkemi şiddetli çatışmanın ortasında anlamını, değerini yitirmişti bir anda. Havadaki barut kokusu, 3 milyar dolarlık inşaatın eleştirilen pahalı havalandırma sisteminin bile temizleyemeyeceği bir yoğunlukta genzini yakıyordu.

Silah sesleri yaklaşıyor, metal güvenlik perdesinin yıkılma gürültüsüne karışıyordu. **Yoksul bir ailenin çocuğu olarak katlandığı güçlükleri, sonraki güçlenişini, sarayı yaptırışında başlayan üstü kapalı eleştirileri hatırladı.**

1 milyon metreküp mermer, 480 şamdan, 409 avize için nasıl 3 buçuk tonluk kristal kullanıldığını hatırlarken gözleri nadide tezgahlarda hazırlanan 250 bin metrekarelik muhteşem halıların üzerinde ezerek dolaşan, kendisiyle aynı korkuyu yaşayan

korumaların kalın kaba ayakkabılarına takıldı.

Ne güzel meclisi de yüksek mahkemeyi de buraya taşıyacaktı. Ama şimdi koskoca geniş bir koridoru ölüm kalım savaşı ile geçerek bir üst kata çıkıp çatıdaki helikoptere ulaşmanın hesaplarını yapıyorlardı. O çok kızdığı muhalif mimarların "hem hayranlık, hem tiksinti uyandırıyor, hem güzel, hem dehşet verici" dediği binada bir kurtuluş yolu arıyorlardı.

"Milletimin desteği hep arkamdaydı" diye düşünürken korumaların "Efendim çıkmak zorundayız" bağrışıyla kendine geldi. Dudaklarında dua hep beraber geniş holde koşmaya başlarken kendi kendinin büyüklüğüne kapıldığı hezeyan, kral olduğunu hissettiren megalomani ile yaptırdığı devasa koridor gözüne daha uzun gelmeye başladı.

Koşarken ne yapımında titizlendiği mimari üsluplar, ne yeni bir hayatın simgesi olacak güç simgesi yapı özelliklerinin bir anlamı kalmıştı. Koridorun sonuna yoğun ateş altında korumalarla ulaşmaya çalışırken sağında solunda devrilip düşen korumaların kanları kendini daha da uzun gösteren siyah kürklü paltosunun üstüne sıçırıyordu. Önünden geçerken hep içinin titrediği o nadide uzak doğu şaheseri dev vazoun kurşunlarla parçalanışına bile dönüp bakamadı.

Uzun koridorun sonunda ne yazık ki bir başka isyancı grubu çok daha kalabalık bekliyordu. **Elleri arkadan ipe bağlanırken nefessiz kaldığını, sesinin çıkmadığını fark etti.** Ama eşi "Ben sizin anneniz sayılıyım. Utanın, utanın" diye bağırışını sanki bir film seyrederek gibi şaşkınlıkla kendinden uzaklaşmış bir bakışla izliyordu.

Öykünün sonrası çok tanıdık. Kendisini teslim alan askerler elden geldikince hem kendine, hem eşine kibar davranıyorlardı. 3 çocuğu salimen yurtdışına çıkmıştı ama mahkeme aşamasında halk açken yoksullukla boğuşurken kızının köpekleri neden ithal et yiyordu gibi soruları onlar adına da yanıtlamak zorunda kalmışlardı.

Ne oldu, sonunu merak mı ediyorsunuz?

Bu öyküyü hatırlamıyor musunuz?

22 Aralık 1989'da Çavuşesku nasıl devrildi?

Bilmiyor musunuz?

Yoksa siz bunu başkalarının diktatörlük öyküleriyle mi karıştırıyorsunuz?

Çok ayıp ediyorsunuz...

Coşkun Aral

40 yıllık dostluk

Savaş'la defalarca ölüm korkusunu birlikte yaşadığımız, coşkuyu ve sevinci paylaştığımız bu yoldaşlıkta, karakterlerimiz zıt olsa bile birbirini tamamlayan yapboz parçaları gibiydik.

Günaydın Gazetesi'nde üç günlük ekonomi ve yine üç günlük futbol muhabirliği stajında şeflerin gözüne giremeyince, Babıali yokuşunda boynumda makinam sokak muhabirliğine soyundum kendimce. Bir gün, Sirkeci Doğubank İş Hanı civarındaki fotoğraf mağazalarında hayalimdeki makinalara bakıp rüyalara dalmış dolaşırken, bağırış çağırış arasında bir gencin yaka paça derdest edilmesine tanık oldum. Yarı refleks ilk makinamla birkaç kare çekiverdim. Kapkaççı olduğunu öğrendiğim genç, polisler teslim edilirken mesleğin ilk kuralının takip etmek olduğunu hatırladım. İki sivil polis gencin kollarını büküp, Doğubank'ın hemen arkasındaki Emniyet Müdürlüğü'ne yollandılar. Ben de peşlerinden. O güne kadar sadece dışarıdan bakıp içeriden yükselen çığlıklarıyla tanımaya çalıştığım Sansaryan'a elimde makinam, önümde yakaladıkları kapkaççı ve bir de meraklı kitlesiyle birlikte giriverdim. O dönemde özellikle gözaltına alınan, tutuklanan, suçlu, suçsuz, siyasi, adi her ölümlü için esrarengiz olan bu binaya ilişkin inanılmaz öyküler dinlemiş ve ilk kez girme fırsatı bulmuştum. Fotoğraf çekerken hiçbir müdahale olmadığı gibi bana poz veren sivil ve giyimli polislerin hiç de korkulacak insanlar olmadığını fark ettim. Bir anda omzuma yapışan bir elle irkildim: "Haydi genç meslektaş, gel seni basın odasına götürüp arkadaşlarla tanıştırayım."

Günaydın Gazetesi'ndeki ilk haftamda, sevimli güleç yüzüyle beni selamlayan Fehim Yener Abimdi karşımdaki. Üstelik beni tanımış, basın odasına götürmüştü. Tüm bunlar inanılmazdı benim için. Binanın birinci katında genişçe bir odada, fotoğraf makinalarının

konduğu bir masa, iki telefon ve sohbet halinde ülkemin en önemli polis muhabirleri: Selahaddin Güler, Uğur Cebeci, Ahmet Akpak, Kemal Diyarbekir gibi haberlerinden tanıdıklarım. Aralarında da benim akranım biri. Fehim Abi beni, Günaydın Gazetesi polis muhabiri olarak tanıttınca, **boynunda Canon FT'siyle, bıyıklı genç arkadaşım da ayağa kalkıp kendini tanıttı: "Ben Savaş Ay, Dünya Gazetesi!" Bu 40 yıl sürecek yoldaşlığın ilk anıydı.** Emniyet Müdürlüğü'nün kasvetli binasında, basın odasında başlayan tanışıklığımız, ülkemin o günlerde sağ-sol çatışması diye adlandırılan sokak savaşlarından ölüm tarlalarına, Büyük Sahra'nın kızıl kumlarından balta girmemiş ormanlarına kadar uzanan meslektaşlık, arkadaşlık ve gerçek bir dostluğa dönüşecekti. Defalarca ölüm korkusunu birlikte yaşadığımız, coşkuyu ve sevinci paylaştığımız bu yoldaşlıkta, karakterlerimiz zıt olsa bile birbirini tamamlayan yapboz parçaları gibiydik. Rakip olmamıza rağmen, gece-gündüz demeden, İstanbul'da

yaşanan önemli olaylara birlikte gidiyor, zaman zaman kendi imkanlarımızla, otostop filan yapıp, Anadolu'da bazı olaylara da ulaşıyorduk. **Kafamızda kurmayı düşündüğümüz fotoğraf ajansı fikri belki gerçekleşmedi ama Time Dergisi'nde bir fotoğrafım, ortak Aral-Ay imzasıyla yayınlandı.**

O günlerde Sivas, Çorum, Maraş ve Malatya'da yaşanan Alevi katliamlarına, Güneydoğu'da ilk terör eylemlerine yaptığımız tanıklıkların ardından, komşu İran'da yaşanan iç savaşta ve Polonya Gdansk'ta birlikte röportajlar yaptık. 1980'de yaşanan askeri darbe ardından, bu kez çalıştığımız Sipa Press bünyesinde yurt dışında yaşamaya başlamamız bizi ayrı ülkelere dağıtsa bile, yine orta noktalarda buluşup kolektif çalışmalar da yaptık. Ben Paris'e, o da ailesiyle birlikte Londra'ya yerleşmiş olmasına rağmen ortak konularla buluşma fırsatları yaratıyorduk. Bunlardan en önemlisi Kuzey İrlanda'da IRA militanı parlamenterlerin cezaevindeki ölüm oruçları ve ardından başlayan ayaklanmalar olmuştu. Sırasıyla Lübnan, Afganistan, İran-Irak savaşları, zaman zaman Türkiye'de gündeme gelen olaylar da bizi bir araya getiriyordu. Benim 1980 yılında içinde bulunduğum uçağın kaçırılmasıyla gerçekleştirdiğim röportajdan birkaç sene sonra Savaş da, tesadüf eseri bulunduğu Karaçi'de, PanAm'a ait bir uçağın kaçırılmasına tanık olmuştu. Mehmet Ali Birand'ın TRT'de başlattığı, bir dönem Türkiye'de en çok izlenen 32. Gün programı her ikimiz için de foto muhabirliği dışında yeni bir kulvar açtı. Savaş Ay'ın A Takımı ile Türk televizyon tarihinde bir ilk olarak başlattığı yayın formatında bir yıllık beraber çalışmamızın ardından yollarımız ayrıldı ama ilkelerimiz ve meslek

anlayışımız değişmedi.

Savaş'ın bana ilk vedası üç yıl önceydi. Ortak arkadaşımız Halit'le hastaneye gittiğimizde yoğun bakımdan yeni çıkmıştı. Bizleri korkutmuştu. **O yine muzipliğini yapmış, ölümle ve bizlerle dalga geçmişti. Ne var ki, bundan bir yıl sonra 9 Kasım günü sanki bir parçam vücudumdan koptu, Savaş bizleri bıraktı gitti.**

Savaş'ı kendi üslubuyla tanıtmam gerekirse zimba gibi, çakı gibi bir adamdı. Güçlü, ikna edici, çok okuyan, iyi dinleyen, hazırcevap, insana göz seviyesinden bakan bir cesur yürekti. Şairdi, hatipti, her tür enstrümanı çalan, gittiği ortamı dolduran bir adamdı. Kavga etsek de, birbirimize küşüp küşüp aralıklı olarak görüşmesek de, birbirimizi kollar mesleki olarak kıskanırdık. Ne var ki, onun bitmeyen enerjisi, sınır tanımayan meslek aşkıyla yaptığı haberciliği bizi birkaç kez katlardı. Beni ve sevenlerini erken terk etti. Ruhun şad olsun sevgili kardeşim Savaş.

Bedia Ceylan Güzelce

sabrin sonu

Gözünün ucuyla telefonuna bakıyor, kulağıyla her an çalması olası kapıyı dinliyordu. Arayan da, gelen de yoktu. Sabretmek, onu bilmediği bir fizik-zaman boyutuna taşıyacak diye umuyordu. Taşımıyordu. Bahçede bir taşın üzerine oturmuş, üç liraya aldığı çorabının üzerindeki kalpleri sayıyordu; bir, iki, üç, dört, beş... Aklını başka şeylerle meşgul ederse beklediği cevap daha çabuk gelecekti sanki. Mesele zamanın geçişini nasıl hissettiğimizle ilgiliydi aslında. "Aa, saatin kaç olduğunu hiç fark etmemişim" cilerden olamadığı için, kendine sayacak bir şeyler bulma konusunda uzmanlaşmıştı. Ağaçtaki yaprakları, gökteki yıldızları, kutudaki çikolataları filan... Kalpleri sayma işi bitince ve beklediği haber henüz gelmeyince her birine bir isim vermeye başladı. Şarkılar çaldı, şarkılar söyledi. Bazı şarkılarda elini kalbine koyuyordu ama kalbini nereye koyacağını bilemiyordu. Önemli olan neyi beklediği değil, bekliyor olmasıydı ve dahası sabırla ördüğü kendi cehenneminin geniş yollarında kalakalmasıydı.

Tolstoy'un sözünü hatırladı: **"Tüm zamanların en güçlü iki savaşçısından biri sabır, diğeri zaman."** Sabır, zamanı da kapsadığı için büyük erdemler listesinde en başa yerleşiyordu. Sadece Tolstoy değil, Moliere, Flaubert, Dostoyevski ve dahası annesi, babası, abisi, sevgilisi, Tülin Teyzesi, arkadaşları da aynı sözü tekrarlıyordu: Sabır. Bütün dünya ağız birliği yapmış gibi sabrı övüyor, sabırsızlığın mutlak bir mağlubiyetle sonuçlanacağını söylüyordu. Sabrettikçe dayanma gücünü kaybediyor, öfkeden bir giysiyi kollarından giymeye başlıyordu. Bir tek telefon, bir kapı zili, yok.

"Sabır taşı" lafının rastgele söylenmediğine, organize bir suç çetesinin bin yıllardır yürüttüğü büyük bir operasyonun şifresi olduğuna, çetenin bu sözle bilinçaltımızı nasıl ele geçirdiğine uyandı bir an, yeterince bekleyen her canlı, öyle ya da böyle taşa dönüşüyordu. Yani böbrek taşı bile bir kertede düşüyor, sabır taşı hiçbir yere gitmiyordu.

Sabretmek masallara konu olacak bir marifet değil, daha sessiz kal diye icat edilmiş bir işkence aletiydi. Hep batıyordu. Çete genişti ve etrafında sabredenler çoktu. Annesi Hacer sabretmişti ve bir mezar taşına dönüşmüştü, babası sabretmişti ve Ortaçağ şövalyelerinden biraz uzun yaşayıp ölmüştü, abisi sabretmişti, Tülin Teyzesi sabretti, üzerinden akıp gittiği denizi, esmer mi esmer sevgilisi, şemsiyesi, yanakları, siyah kazakları, kalpli çorapları, kalpsiz çorapları, evin her yerini birbirine tutturan vidaları, bulutları, kıyı emniyeti, eski fotoğrafları, kalemleri, kağıtları, ada vapurları, adada bekleyenleri, tarla kuşları, tarla fareleri, kunduzlar, kirpiller, akbabalar, zebalar, gergedanlar, Afrika'da bir nehir, bezik oynayan kadınlar, filler, aslanlar, kahramanları, süper kahramanları, kitapları, kuşlar, elbette kuşları, İspanya'daki köylerde tanımadıkları, Yunanistan'daki arkadaşları, Berlin seyahati, New York seyahati, Moğolistan bozkırları, Ankara bozkırları, İskoçya bozkırları ve genel olarak bozkırlar sabretmişti...

"Kısacık bu yaşamlar için sabır fazla zorlama bir duygu gibi" dedi kendi kendine. Siyah-beyaz bir filmin sonunu bekler gibi sabrının da sonunu beklemişti bunca zaman. Ayağa kalkmadan, çoraplarını çıkarmadan hemen önce. Duyguları da sabretmişti. **Ortalama insan ömrü 65 yıl. İyi insanların ortalama ömrü ise en fazla 12. Haliyle sabır, lüks tüketime giriyordu.** Gerekirse içinde demlendiği bahçeleri yıkacak, gerekirse çoraplardan kalpleri söküp yüreklendirsın diye göğsüne takacak, üzerine oturduğu taşın altına elini koyacaktı. Yerde yatan insanlığına tekme basmak yerine, gökte bir yıldızla göz göze gelecekti. Gerekirse sabrın boynuna bir taş bağlayıp suya atacağı günü bekleyecekti. Gerekirse derviş olmaktan vazgeçip, delirerek muradına erecekti.

"Kısacık
bu yaşamlar
için sabır
fazla zorlama
bir duygu
gibi"

Coşkun Aral, Doğan Katırcıoğlu, Namık Koçak ve Savaş Ay - 1975

Savaş Ay, Coşkun Aral - Münih / Almanya, 1977

Ergin Konuksever, Sökmen Baykara, Kadir Can, Savaş Ay, Coşkun Aral, Doğu Anadolu - 1976

Emrah Polat

şu koskoca dünya âlem, içindeki neşe elem

Dönüşte, "Gözüm, bu gece yaşadıklarımızı kimse bilmesin," dedi. "Aha şuraya da yazıyorum, Angara'yı haraca bağlamazsam bana da Arnavut Çeto demesinler!"

Bıyıklı Recep, Konaklı Rüstem, Köse Horozlu Tufan, Kafa Hakkı ve Arnavut Çetin. İşte bunlar, Ankara Seyranbağları yakınındaki Kızıltoprak'ın ünlü kabadayılardı. Son ikisini tanıdım. Diğerlerine tevellüdüm yetmez.

Birkaç yıl yanında çalışıp para pul işlerine baktığım Arnavut Çetin, gençliğinde adam yaralamaktan cezaevine gire çıka Ankara'da nam salmıştı. Fakiri fukarayı korurdu. '80 öncesi insanlar birbirlerini öldürürken Arnavut Çeto da boş durmuyordu; bilinen üç cinayeti vardı. Eee, "Ermeninin kalemi, Arnavudun kılıcı!" demişler. On beş yılı cezaevlerinde geçti. Dile kolay! Bi' gün avlusunda volta attığı mahpusları sıralayıverdi, yirmiye kadar saydım, gerisini hatırlamıyorum. "Abi," dedim. "Bi' daha söylesen?" "Ya başlatma gözüm," dedi. Ellerini çırpı. "Bitti gitti, yattık çıktık işte!"

2000'lerin başında cezaevinden tahliye olduğunda epey bocaladı: Konduların yerine binalar dikilmiş, trafik lambaları, telefon, falan filan... Bi' kaç ay evden kahveye, kahveden eve. Ama o ne yürüyüş kardeşim, Tatar Ramazan mısın sen! Eee, on beş yıl, dile kolay! **Tespih, yelek, yumurta topuk. Bakışlar sert, adımlar sert, sert oğlu sert yani... Belinden silahı ayırmazdı. "Denizde kum, bende düşman gözüm!" derdi.**

Mahalle hudutlarında Çetin Abi'nin parası geçmezdi. Çayı çorbası ve de helvası hiç eksik olmadı. Ondaki itibar kimsede yoktu doğrusu. Gözünün ne kadar kara, sağının solunun da ne kadar belirsiz olduğunu herkes bilirdi.

Bakin bi' olay anlatayım: Bi' gece mahalleye dönüyoruz. Çetin Abi'nin sigara krizi tuttu. Kırkkonaklar'daki benzinliğe girdik. Gecenin kör karanlığı. Market kapalı. Pompacıya, "Sigara alacam." dedi. Adam Çetin Abi'nin yüzüne bile bakmadan konuştu: "Pompayı bırakamam birader, görevli de yok zaten.

Hem n'abacan bu saatte sigarayı, sabahleyin gelirsın paşa paşa!" Diyemiyorsun tabi, "Ulan karşıdaki adam Arnavut Çetin, konuşmana dikkat et salak!" Bizimki cebinden kelepke bıçağı çıkarıp küçüğünden bi' takla attırdı. Bi' hamlede hortumunu kestiği pompayı yere atıverdi. "Bak," dedi. "Sen onu bırakamıyorsun ama o seni bıraktı n'aber!" Adam küçük dilini yuttu yutacak ama Çetin Abi'yi tutabilene aşk olsun! Marketin kapıya tekme basıverdi. "Abi, ne yapıyorsun?" diye geveleyen pompacıyı kenara itti. Kasanın yanındaki sigara paketlerinden birini aldı. "Abi mi olduk lan şimdi, şerefsiz!" dedi.

Ödüm bokuma karıştı resmen. "Çetin Abi gidelim!" diyorum. Yook! Gözlerini tepedeki güvenlik kamerasına dikti. Sunturlu bi' küfür savurup "Telefonunu çıkar lan!" dedi pompacıya. "Yaz benimkini, sabah de ki patronuna, Arnavut Çeto geldi, yiyosa arasın ya da

polis çağırırsın!" Böyle deli bi' adamdı işte Arnavut Çetin. Gel zaman git zaman mahalle Arnavut'a dar gelmeye başladı. Naminin nerelere uzandığını görmek istiyor. Bi' gün, "İsmetpaşa'ya gidecez," dedi. "Pavyona." "Abi, ora psikopat yatağıdır, Cebeci'dekilere gitsek, olmadı Maltepe'dekilere?"

Yook! Neyse, kalktık gittik. Girişte silahını aldılar bunun, içeride de havasını. Yoldan geçen adam muamelesi çektiler koca Arnavut Çetin'e. Dönüşte, "Gözüm, bu gece yaşadıklarımızı kimse bilmesin," dedi. "Aha şuraya da yazıyorum, Angara'yı haraca bağlamazsam bana da Arnavut Çeto demesinler!"

Yapar kardeşim, deli bu! Hani insanın beyinde korku merkezi olurmuş ya, hah işte, bunda yoktu ondan.

Çok geçmeden Esat Caddesi'ndeki bi' barın güvenlik işini aldı. Arada gidip bi' kaç tek atardım. "Bendensin," derdi Çetin abi.

Sağ olsun, hesap mesap ödetmezdi. Bizimkine bakıyorum tabii; esaslı çalışıyor, dengeleri kolluyor. Para da yaptı helalinden. Klasik kabadayı kıyafetlerini atıp son moda jilet gibi bi' takımın içine giriverdi. Kendine ekip falan kurdu. Düzen, hiyerarşi şu bu. Kısa sürede yakınlardaki bi' barın güvenliğini daha kapı.

"Lan," dedim. "Arnavut Çeto buradan yürür, gün gelir dediğini yapar, Ankara'nın haracını yer, hem de çatır çatır yer!" Hani o hırs var adamda, o disiplin var.

Bi' süre sonra eğlence mekânlarını sosyete pazarına çeviren Bonzai çetesi bunun barlara dadandı. Patronlar malın satışına mâni olmayacaklarını ima ettiler ama **bizimki, "Benim olduğum mekânda uyuşturucu satılmaz kardeşim!" falan diyor. Eee, serde kabadayılık var tabii.** Belki de, haraç almanın vakti yaklaşıyordu, orasını bilmem.

Bi' akşam mekâna geldiler. Arnavut'la oturuyoruz. Hoşbeşten sonra lafa girdiler. "Seni de görürüz Çetin Abi," dediler. "Büyüğümüzsün, bu âlemi de biliyormuşsun!"

Bizimki birden gerildi. "Konuşma bitmiştir gençler," dedi.

"Gelirsiniz, yiyip içersiniz, bendensiniz ama bu iş için bi' daha mekânıma ayak basmayın!"

Adamlar ses etmedi.

♪ O an hissettim: "Lan," dedim. "Ankara'nın haracını yemeyi hak eden biri varsa o da karşıdaki şu yürekli adamdan, Arnavut Çeto'dan başkası değil!"

Bi' akşam yine bardayım, ufaktan demleniyorum.

Dışarıdan silah sesleri gelmeye başladı ama öyle böyle değil, resmen bi' yerler taranıyor. Sesler kesilince dışarı fırladık. Çetin Abi yüzükoyun yatıyordu. Başının etrafı kan gölüydü. Eli, belindeki tabancanın kabzasındaydı. İnsan ne yapacağını bilemiyor ya bazen, o durumdaydım işte; yere çöktüm.

Başımı ellerimin arasına alıp hüngür hüngür ağladım.

Bazen diyorum ki "Kimler geldiii, kimler geçti şu Ankara denilen yerden!" Boş, hepsi boş.

ISTANBUL LIGHT FESTIVAL

ZORLU CENTER

13-29 KASIM

SANAT IŞIKLA
ZORLU'DA

Vedat Özdemiroğlu

sönmeyen bir nur oldu şimdi anıttepe'de...

Akgün, şuarsuzluğun verdiği kararlılıkla içeriye yöneldi. Gölge gibi sokuldu. İlk kez, çocukken, altı buçuk yaşında, buraya ziyarete geldiklerinde görmüştü o sigarayı. Camın altında.

Akgün, çoğunluğun aksine, mutlu askerdi. Halatlara salıncaktaki çocuk neşesiyle tırmanıyor, koşularda postallarının çamur birikintilerine basmasından hoşlanıyor, şınava da mekiğe de doyamıyordu. Akgün çocukluğundan beri sporun içindeydi, amatör hentbolcuydu Akgün.

Bir miskin başkasının hiç istemeyeceği Muhafız Alayı'na kolayca seçilmekten memnun olmuş, adeta kariyer yapıyorcasına, bu alaydan kovulmamak için arada bir sigara tütürdüğünü bile karargahta sadece iki arkadaşına söylemişti. Asker olmaktan değil, seçkin asker olmaktan mesuttu Akgün Bora.

En çok tahin pekmezli kahvaltıları seviyordu. Çayı metal bardakla içmekten bilhassa haz alıyor, uyku tutmayan geceler sızdığı mutfaktan henüz sıcak yuvarlak lokma tatlılarını seriye bağlıyor, tost makinesine kırılıp omlet görünümüne kadar pişirilen iki yumurtayı, yarım ekmeğin içine sıkıştırıp öğün aralarında zevkle midesine indiriyordu. Tüm bunları da öğretmen nişanlısı Nihal'e detaylıca yazıyordu.

On ay boyunca hiç vukuatı olmamıştı.

Bir cuma ikindisi hamam sırası yüzünden Bor doğumlu bir çavuşla hırlaşmış, ittirip uzaklaştırdığı çavuş "Hem amatör hem hentbolcu olunur mu zaten, denyo oğlu denyo!" deyince, aklına değişik süveterleri olan babası gelen Akgün, solak olmanın tüm yanıltıcılığıyla Borlu çavuşun sağ yanağına tokadı indirmiş, kavgada hamamın akustiğinde yaman çınlayan bu tokatla son bulmuş ve sicillere yansımamıştı.

Sonradan Borlu çavuşla yakın arkadaş olmuşlardı. Feridun'du çavuşun adı. Feridun, Akgün'ün arada bir sigara içtiğini bilen iki arkadaşından biriydi.

Gazi'nin ebedi istirahatgahının nöbetini tutmanın tarihsel sorumluluğu ve katı yaptırımlı hataların sessiz ihtimalleri dışında, adeta bir izci hayatı yaşamaktaydı Akgün. Nihal'i özlüyordu fakat bu hasret, ona elem vermiyordu. Aksine doğal ve sağlıklı bir hisle özlemek,

kaslarında tatlı bir elektrik dolaştırıyordu. Yeterince kademeye giremeyince şap, çadırın üstüne damlıyordu şıpl!

Neyse ki hamamlı kışlanın askeriydi!

Salıyı çarşambaya bağlayan bir geceydi.

Akgün, nice salıyı plase dokunuşla çarşambaya bağlamakta tecrübeliydi. **Ama asla unutmayın, hikaye kahramanları, genellikle başına neler geleceğini bilmeyen insanlardır. Öyle bir çarşamba bekliyordu ki Akgün'ü, artık hep o günü yaşayacaktı.** Hakikaten bu pek tuhaf hikayeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum, nerdeyse sonunu söyledim, farkındayım, belki tamamen de söylemiş olabilirim, haklısınız.

Salı gecesi, 10-12 nöbeti vardı. "Nöbetten dönüp yarımda uyumuş olsam, bir günü yerim." diye düşünüp art arda limonlu çayları içiyordu, kantincinin dışında sadece kendinin olduğu kantinde. Akgün, yazıcı evraklarını kantine getiriyor, hızla yazıp bitiriyor, sonra çay eşliğinde Lawrence Block imzalı polisielere veriyordu zihnini. Fakat tam o anlattığım gün elinde kitap değil, yerel bir Ankara gastesi vardı.

Ramazan geldi. Altında eşofman, üstünde Akgün'den isteye isteye sonunda aldığı hentbol forması vardı. Formanın numarası 19'du. Ramazan "Devrem bu gece 2-4 nöbetim var, yarın da revirciyim, değişelim mi bea?" dedi.

Akgün elinde çay bardağı düşündü. Ramazan bu nezih bölükte, onun arada bir cigarayla hemhal olduğunu bilen ikinci arkadaşındı. Ayrıca birlikte, sinemanın makine dairesinde votka parlattıkları da olmuştu, sek sek...

Bu yüzden çok düşünmeden "Olur!" dedi Akgün. Normalde, nöbet değişmelerden hoşlanmazdı fakat Ramazan arkadaşındı. Ramazan'a çay doldururken planını zihninde yeniden montajladı: "Tüh! Bari 12-2 olsaydı. Uyuyup yeniden uyanıp gene uyumak... Yaktın beni Ramazan, 'devrem, devrem' diye yaktın yeminle. Olsun! Uyumam ikiye kadar, sabah da spora girmem, e, bu olur!"

O esnada Ramazan, beyaz çizgili mavi eşofmanının cebinden, aniden, bir kaset çıkardı! Makine dairesine sızdıkları zaman, oradaki 1995'ten kalma kasetçalarda Gülden Karaböcek kasetini önlü arkalı defalarca dinliyorlardı. Ama bu, Ramazan'ın elindeki

başkaydı. Siyah üzerine yeşil beyaz çizgili bir kasetti.

- O ne be?
- Bil, kimin kaseti?
- Hadi be. Diyodun valla ha... Esengül kaseti mi yoksa lan!
- Aynen! Dinleriz cumartesi.
- Yaşa be Ramo... Cumartesi çarşı izni var, pazar dinleriz...
- Pazar dinleriz...
- Yutup mutup vermez bundan çıkan sesi...

Konu ordan plaklara, gazinolara, pavyonlara, Ramo'nun kirvesinin işlettiği 'Acapulco' adlı müzikhole, aç aç gecelerine, uzman çavuşlara, bölük komutanına ve nihayet futbola zıpladı. Son haşlama çaylarını da içip yemekhaneye yürüdüler.

Ramazan nöbetten döndüğünde, Akgün sırtını yastığa, yastığı da ranza demirine dayamış, Nihal'e "Bi tanecik sincabım" diye başlayan uzun, güzel, bir mektup yazıyordu. Koğuşun ışıkları kapalıydı. Koridordan sızan hastalıklı kertede beyaz floresan huzmesi yazabilmek için yeterliydi.

Koğuş penceresinden net kızıl dolunay görünüyordu.

Ramazan üst ranzaya çıkarken, alt ranzadaki Akgün'ün gözüne eşofmandaki beyaz çizgiler göründü.

Az sonra Ramazan horlaya horlaya uykuya daldı. Akgün de battaniyenin içine doğru kaydı. O da uyudu.

Nöbetçi çavuşu tarafından, tam bir söz içermeyen nidalarla uyandırıldı, niyeyse yüzünü kolonyalı mendille sildi, takatsızca ayağa kalktı, bi' sallandı, esnedi, gerindi, durdu, giyinmeğe başladı. Koğuş, fazla sıcak, hafif horultuluydu. Uyku ve her şey kokuyordu. Nöbet yerine geldiğinde, net şekilde uyku semesiydi. Ramazan'a içinden saydırdı. Kıpırdamadan gözlerini kapattı. Hemen açtı. Serin hava hemen biraz ayılttı onu. Saatine baktı.

Işıksız zulaya doğru yanaştı, yakmak için sigara arandı. Bulamadı. Tekrar aramak için giden eli havada dondu, Akgün hatırladı. Yeni açılmış sigara paketi, büyük havlusunun arasında, koğuştaki dolabında duruyordu. Nöbetleri değiştirip düzenini bozduğu için Ramazan'a, sonu 'Ramo'lu biten cümleler kurmak suretiyle, tekrar saydırdı. **Bir sigara, birkaç nefes, lanetlenesice tütün kendine gelip uykusunu açmak için yeterdi ama olmak ya da olmayınca olmamak.**

Ayak sesleri duydu. Gazinonun yanı sıra yürüyen en az iki kişi vardı. Duvarın dibine yanaştı, parmaklığın sonundan ve dapdar bir açıdan baktı. Bir kızla bir oğlan, geliyorlar. Tam yanlarından geçerken "Bir saniye!" dedi. Oğlanla kız ürküp durdular, Akgün'ü fark etmemişler. "Sigaranız varsa bir tane alabilir miyim?" dedi "Yok ağbi!" dedi oğlan. Gittiler.

Arkalarından biri daha geliyordu. Karaltı halindeydi. Akgün, tam soracakken zavallı adamın meczup olduğunu gördü, sustu. Meczup da o an Akgün'ü fark etti. "Asker ağa, bir çorba parası atar mısın be canım!" dedi. Akgün, cebindeki paraları yokladı. On lira, bir de beş lira vardı.

Akgün, beş lirayı meczuba uzattı. "Allahına kurban" dedi meczup, paradaki Atatürk'ü öptü. "Sigara yok mu?" diye sordu Akgün, "Olsa canım feda, billahi yok çavuşum!" dedi meczup ve yolun karşısına geçti. Akgün, o kaybolana kadar baktı.

Düşünemez hale geldi Akgün, karşı setteki nöbetçinin yanına sekti. Aşağıdan "Birader, birader!" diye bağırdı. Nöbetçi aşağıya baktı. Işıktan yüzü görünmüyordu. "Sigaran var mı, var mı?" dedi Akgün. Nöbetçi cevap vermedi, eliyle sertçe bir 'uzaklaş' işareti yaptı. Akgün korkup nöbet yerine döndü.

Saatine baktı. Gözlerini kapattı, Nihal'i düşledi. Uyurken onu seyredişini hatırladı. Gözlerini açıp dolunaya baktı. Saat bire bir vardı.

O an aklına geldi, yarım kalan sigara. O'nun yarım kalmış sigarası. Motifli kül tablasının içinde, öylece duruyor.

Akgün, şuursuzluğun verdiği kararlılıkla içeriye yöneldi. Gölge gibi sokuldu. İlk kez, çocukken, altı buçuk yaşında, buraya ziyarete geldiklerinde görmüştü o sigarayı. Camın altında. Dağıtımı buraya yapınca ona tekrar rastlamak hoşuna gitmişti. Yaklaştı özel eşyalara. İşte orada. O, içti ve yarım bıraktı. Camı kaldırdı. Sigarayı aldı.

Hiç düşünmeden turuncu çakmağını çıkardı, sigarayı yaktı.

Bir nefes aldı.

Dolunay güneş oldu.

Gözünü aldı.

Tam da böyle oldu.

Işıklar kaçıştılar, uçuşu uçuşuverdiler. Şekiller hızlanıp değişti, sıralanıp bozuldular. Her bir nesne, tam kendisi oldu. Yepyeni ışıklar, oynastılar. Dumanı üfledi. "Kafam, uğul uğul." diye düşündü o an Akgün...

O, belirdi.

Konuşmadan, ufak adımlarla yürüyordu karşısında.

Akgün bir adım attı, aradaki mesafe değişmiyordu. "O ve ben, Akgün." diye düşündü ve onu sadece karşıdan görebildiğini fark etti. Heyecandan "Selamun aleyküm" diyecek oldu ama sesi çıkmadı.

O, saati sordu, Akgün, "Bir kırk" dedi... "Geldikleri gibi gittiler," dedi O, "Kalanlar da artık bizim evladımız oldular..."

Akgün kafasını salladı.

O, yürümeye devam ediyordu.

Akgün, bir an, sinemanın makine dairesinde Safiye Ayla dinlediklerini hayal etti.

O, tekrar konuştu:

- Tam anlamadılar çocuk, ben Savarona Yata'ndaki huzurun değil, Bandırma Vapuru'ndaki coşkunun adamıyım.

Akgün, aniden esas duruşa geçti.

O susup, yürümeye devam etti. Akgün gözleriyle izledi:

İşte gayet net, tam da O gibi, beyaz takım elbiseli. Sadece Beşevler muhitine sırtını verdiği anlarda, görüntüsü hızlanıyor, kopuk kopuk ve siyah beyaz oluyordu. Hareket halinde olduğu için, hemencecik de düzeliyordu.

"Esasen tüm savaşlar, iç savaş" dedi O, **"Lakin kardeşin kardeşe kıyması ne acı be çocuk."**

Durdu. "İç barışını koruyan yurttaşlarımla kıvanç duyuyorum.

Nasıl yazık ettiler Tito'nun memleketine. Onların mesaisi bu!" dedi, yürümeye devam etti.

Akgün "Galiçya tam neresi" diye sormayı düşündü.

Hemen vazgeçti.

O, İsmet Paşa'nın kabrini eliyle işaret edip "Vurur yüze ifadesi, yanımda olmaktan bahtiyar bir tanesi" dedi, Akgün'e göz kırptı.

Akgün, gülmemek için kendini zor tuttu.

O, "Ben size gülmeyi emrediyorum!" dedi.

Akgün başını yere eğip güldü.

Kafasını kaldırdığında O'nun da tebessüm ettiğini gördü.

Sonra O; titreşti, hızlandı, kararip kayboldu.

Akgün çok üzüldü.

Tekrar belirdi.

Akgün çok sevindi.

O, "Yaşamak faaliyettir" dedi.

Akgün, içinden tekrarladı.

O, sakın adımlarla yürüdü,

uzaklaşırken çizgiler kaydı,

renkler silindi, karanlığın

içinde kayboldu. Karanlığa

dahil oldu. Ankara

gecesi, mis gibi ıhlamur

kokuyordu.

Akgün, terlemişti.

Parmaklığın arkasına

baktı, aynı meczup,

karşıdan bu tarafa

geliyordu. Akgün,

O'na yaklaştı,

avucundaki

sigarayı ve

çakmağı

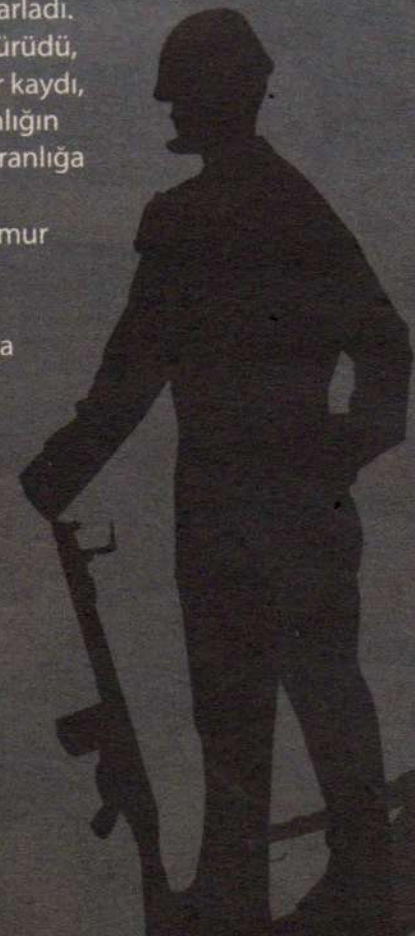
mezczuba uzattı.

İki kez "Allah razı

olsun, asker ağa!"

deyip uzaklaştı

mezczup.

NE KOYDUN LAN
KAFANA?

Sevgili
seyirciler,
şimdi
huzurlarınızda
Bestami!
Ha ha ha...

Babam "Şarkı
söylersen ağzına biber
sürerim" derdi. Ben de inadına
okurdum, Dede Efendi'den,
Veli Efendi'den... Artık ne kadar
Efendi varsa Ben okurdum,
babam da basardı
biberi basardı biberi.

Ben ailenizin muhabiri
Hamit El Sabah ve
tam teçhizatlı kameraman
arkadaşım Cevat Kelle...

SKİ! Bak, SKİ' cim.
Vatandaşın suyunu
neden kesiyorsunuz
SKİ' cim ya?

Hihihi aneyyy,
Bill benim
babam mı aneyyy??
Hihihi...

Ben
sarhoş değilim!
Sen
sarhoşsun...

Başar Başaran

edebiyata meraklı kız

Onunla uyumayı düşündüm. Buz gibi bacaklarımız birbirine karıştırdı. Sabaha karşı uyanır, nerede olduğumu hatırlayınca sevinir, yeniden uyurdum. Oysa daha yanıma bile oturmamıştı.

Çarşıdaki fotoğrafçının vitrininde resmimi görmüş gelmiş. Birinin gelmesine muhtaçtım gelme diyecek halim yoktu. Edebiyata meraklı kızlardandır dedim. Belki bir iki laf eder, beni över gider güzelse kim bilir, niyeti de öyleyse bir yerlerde öpüşürüz. **Birinin beni övmesine de, öpmesine de muhtaçtım,öpme diyecek halim yoktu.** Balıkesir gazetesine haberler yazıyormuş. İyi, yazsın dedim. Sabah görüş binasına gelmeden önce orta bahçede öpüşebilecek kuytu yerler belirledim. Gittim salonda en arka masaya oturdum bir sigara içtim, birkaç tane daha. Diğer mahkûmlar gelmeye başladılar. Boğuk boğuk öksürüyorlardı. İkide bir geldi mi diye kapıya bakıp önümdeki kitabı okur gibi yapıyordum. Beni hayal ettiği gibi görsün istiyordum. Bir şeylerin altını çizmeliyim, yazar dediğin çalışır boş oturmaz. Biraz zaman geçti olur olmaz her şeyin altını çizdiğimi fark ettim. Doğrudum, kalemi elimden bıraktım. Kapıdaydı... Utangaç ayaklarını kemandan çekilen bir arşe gibi sürerek içeri girdi. Kulak kesilip gelişini dinledim. Yürümüyor salınıyordu. Daldan düştü düşecek bir incir dedim. Bir anda umutlandığımı fark ettim. Zamanın tam burasında, hayatımın bundan sonrasına dair iyimser bir ihtimal geliyordu. Olması pek güç şeyleri çarçabuk olacak yakınlıkta hissetmekle geçti ömrüm. Dolayısıyla düş kırıklığı benim mütemmimdir. Olsun, mantığın dayattığı hakikate güvenmediğim için tesadüfün kurtarıcılığına iman etmişim. Sus şimdi dedim kendime, oturup romantizm rasyonalite çelişkisi üzerine düşünecek halin yok, güzel günlerin vaadini duymaya koyul. Dediysen de dayanamadım. Özgürlüğü elinden alınmış birisi için aşkın ancak beddua olabileceğini biliyorum. O halde ne oluyor şimdi bana? Aşkı arayan bu hal gerçeğin ötesinde bir hakikat olduğunu sezmekten gelir diye cevabı yapıştırdım. **Zira her ne kadar kendine unutturmaya çalışsa da insan hakikati aramaya koşullu bir öznedir. O halde aşk bir çıkış yoludur ama hapisten ama kendinden.**

Söylediğimi beğendim. Ah bir ters yüz olsam diye heyecanlanarak elimi kaldıracak oldum. Görmedi. Ama masaların arasından kıvrıla kıvrıla etrafa bakmadan gelip beni buldu. Yüzüne baktığım anda odasını düşündüm. Rüzgârlı gecelerde kitapların uğulduğunu duydum. Hayallerinin şiddetinden gözlükleri çatlıyordu. Bir romanı bırakıp şiire başlar, şiirden ağladığında mektuplara geçerdi, önceden kendisinin de düşündüğünü sandığı şeylerin altını çizirdi. Okumak kendini doğrulama çabasıdır diye hatırladım. Uykusuz gözleri kuruyana kadar okur, örtüyü üstüne çeker, ayaklarını karnında toplar, dünyanın içinde başka bir dünya gibi kararır. Onunla uyumayı düşündüm.

Buz gibi bacaklarımız birbirine karıştırdı. Sabaha karşı uyanır, nerede olduğumu hatırlayınca sevinir, yeniden uyurdum. Oysa daha yanıma bile oturmamıştı. Öyleyse aşk önce bir düşüncedir dedim. İnsanın kendisinden çıkmaya dönük bir kaşışı can havliyle tasarlamasından söz ediyorum. Hapishaneden kaçmak için bile duymadığım şehvetle bu öz firara sarılmama hayret ettim. Hiç tanımadığım bir kızın aşkının, çay kaşığıyla tünel kazmaktan daha makul bir kurtulma planı olduğunu nereden çıkarmıştım. Bela büyüdükçe çare sorgulanmaz olur. O halde asıl cezaevi kendimdim. Truman'ın şeffaf perdeyi bulduğu sahne geldi aklıma. Görüş binasının soğuşunda aksıran bir mahrumiyetin ortasında durmuş kurtarıcımın tanışmaya hazırımdı. Çünkü kendimin içinde sıkışmıştım.

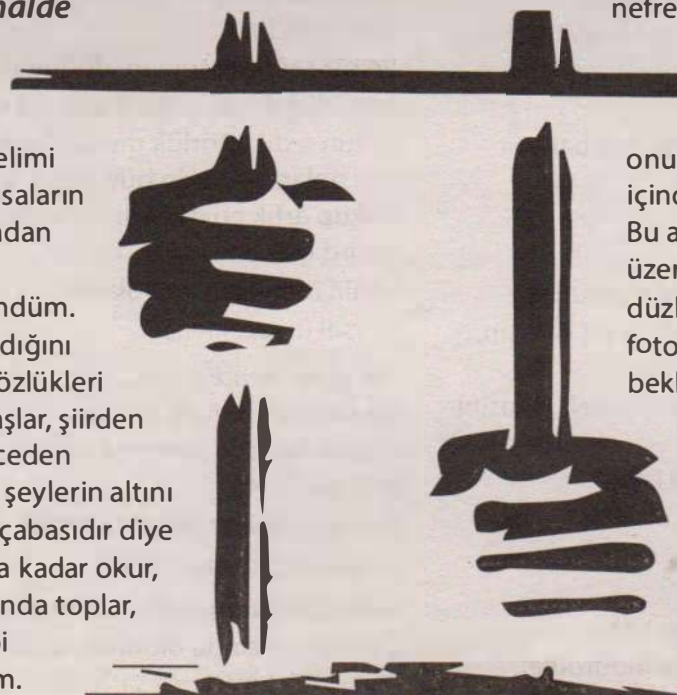
Ah bu ben sönen bir güneşin altında, köhne bir gezegenin içinde, bunca yanıtsız sorunun ortasında, bilincinin yüküyle kalakalmış bir âdemoğluydum. Üryan gelip üryan gidecek, aklım hiçbir şeye ermeyecek, içimdeki nedensiz sızıyla eskiyecektim. Sonuçlara sebep aramanın yükünün de altını çizmeliyim. Zira öyle aptal bir yaratıktım ki, kendi uydurduğum mantığa kâinatı sıkıştırmaya çalışmakla bitaptım. Matematiği icat edip doğayı ona uydurmaya kalkacak kadar kibirliydim.

Yalnız, kibirli, çaresiz ve yorgun... Ne dünyanın ne de zamanın umurundaydım. Yapraklar sararıyor, karlar eriyor, denizler milyarlarca yılın sırrıyla kımıldıyordu. **Dünya bir çaresizlikti, ben içinde kendimi çare sanıyordum. Oysa çare başkasıydı. Kurtarsın beni diyerek ayağa kalktım.**

O küçük kızın karşısında kendim olmanın acısıyla yanıyordum. Bir an önce içine girmek, kapıyı ardımdan kilitlemek istiyordum. İkinci büyüsünü deneyimlediği anda insan birin kasvetini anlıyor. Artık kendimle kalamam. Dehşetim telaşa, telaşım korkuya, korkum arzuya, arzum kıskançlığa dönüştü. Onu hem seviyor hem de nefret ediyordum. Tek kelime konuşmadığım kadına kırgındım. Kafam uğuldamaya başladı. Susturmak için anlatmaya koyuldum.

Tanışmamızın neler vadettiğine onu ikna etmeye çalışıyordum. Tanrı tesadüfün içindeyse bizi ancak rastlantılar kurtarabilirdi. Bu an içinden geçip geldiği bütün anların üzerine çıkarak zamanın akışını bambaşka bir düzleme çekecek diye müjdeledim. Çarşıdaki fotoğrafçı bizim Mesih'imiz dedim. Aşk böyle beklenmedik bir anın kudretinde saklıydı. Öyleyse birler âleminin ölüm yalnızlığından çıkalım, ikiler âleminde eriyelim diye mırıldandım. Defterimi açtım bunları yazdım. Hem büyük bir şey yazıyordum hem de o beni yazarken izliyordu, bir taşla iki kuş vurduğumu düşündüm. O sırada sesini duydum. Ben artık kalkayım dedi. Ölmek istedim. Kendimde kalmamanın diğer yolu buydu.

İkinci büyüsünü deneyimlediği anda insan birin kasvetini anlıyor. Artık kendimle kalamam.

Kerimcan Kamal

9 yaşında ölünmez veysel

9 yaşında ölünmez Veysel...

9 yaşında yaşama yeni başlanır.
 9 yaşında bilyalı bombayla parçalanılmaz.
 9 yaşında bilyeyle oyun oynanır.
 9 yaşında ana, baba kucağında sevgiye doyarsın.
 9 yaşında arkadaşlarla top koşturmaktır hayat, derede yüzmek, ağaca tırmanmaktır.
 9 yaş dedenin elini öpmek, anneannenin peynirli böreğidir.
9 yaşında ölünmez Veysel...
 Daha büyür, okullar okursun.
 Matematik, Fen, Sosyal, Coğrafya.
 Sen Batmanlısın güzel oğlum.
 Üç tarafı denizlerle kaplı cennet ülkemizin yedi bölgesini öğretirler okulda. O yedi bölgede yetmiş yedi milletten insan bağımsızlık için savaş vermiş derler.
9 yaşında ölünmez melek yüzlüm.
Çünkü, biraz daha büyürsen bir kıza sevdaya düşeceksin.
O kız ömrünün yazısıysa bir de yüzük takacaksın.
 Ama bizim memleketteysen askere gitmeyene, işi olmayana kolay kolay kız vermezler.
 Yani işin zor güzel çocuğum.
 Bizim memlekette çocuk olmak da genç olmak da ana baba olmak da zordur yavrum.
 Büyüdükçe sen de göreceksin canım kuzum.
 Ama insan olmak istemektir aynı zamanda.
 Çocuk olursun sevgi istersin, güven istersin. Genç olursun söz istersin, gelecek istersin. Baba olursun ekmek istersin, iş istersin, eve götüreceksin aş istersin.
 Bizim memlekette yaşıyorsun ya kimse hazır vermeyecek, hepsini kendin alacaksın güzel gözlüm.
 Biliyor musun Veysel, insan en başta da özgürlük ister.
 Ama bizim memlekette en zoru özgürlüğü kazanmaktır aslan oğlum.
9 yaşında ölünmez Veysel...
 Seni özgürlüğün olmasın diye öldürdüler. Ananın babanın gözü gözünde, dizi dizinde özgürce büyüme diye öldürdüler.
 Sen de büyüüp özgür olmak isteme, sen de çocuklarına

özgürlüğü anlatma diye öldürdüler.

Bizim memlekette güçlüler çok korkaktır ve her şeyden ama en çok da özgürlükten korkarlar yavrum. Çünkü özgürsen soru sorarsın. Özgürsen hakkını ararsın. Özgürsen yaptıklarını gizleyemez, saklayamazlar oğlum.
 Seni, biz, hepimiz susalım, korkalım, sormayalım diye öldürdüler Veysel...

Bilmiyorlar ki gerçeğin tohumu ne kadar derine gömülürse o kadar kuvvetli yararak çıkar toprağı... Ve bil ki oğlum senin üzerinden de gerçeğin tohumu bir çiçek olup filizlenecek.
 Ülkemizde nice Veysel'lerin üzerinde, gölgesinde çocukların, gençlerin özgürce konuştuğu, güldüğü; gerçeğin ve doğruluğun çınarları büyüyecek.

Senin, Ali İsmail'in, Ethem'in, güzel gülüşlü Şebnem'in, Mumcu'ların, Hrant'ların, Bahriye Üçok'ların, Sivas'ta, Maraş'ta katledilenlerin ve darağacındaki fidanların, ülkesinden sürgün Nazım'ların ve sınır boylarında Sabahattin Ali'lerin...
 Yüzlerce, binlerce şehidin ve kendini özgürlüğe adanmış isimsiz nice gencin...

Ve biz sağdan, soldan, doğudan, batıdan, genç yaşlı öle öle özgürlüğün en değerli şey olduğunu anladığımızda sonunda...
 Bütün o diktatörlük meraklılarının ve kanımızı emebilmek için onları besleyip büyüten bütün sömürgecilerin bileklerini büküp artık en değerli varlığımıza dokunamaz hale getirdiğimizde...

Senin adın akıllarda olacak...
 Veysel diyecekler...

*Adı güzel, kendi güzel,
 Veysel Muhammed Atılğan.*

O gün caniler o bombayı patlatıp yüzlerce masumu katlettiklerinde o da oradaydı.

Habersiz ölüme giderken birlikte, babasının elinde, avucunda, kucağındaydı.

Seni unutturamayacaklar Veysel...
 Çünkü 9 yaşında ölünmez oğlum...
 9 yaşında kıyarlarsa sana, ölümsüz olursun...

Ataol Behramoğlu

orhan veli: yaşama sevincinin şairi

Onun şiiriyle liseli yıllarımın başlarında ya da az daha önce karşılaşmış olmalıyım. Bu şiirlerden taşan yaşama sevincindeki sadeliğe, hakikiliğe, dokunuyormuşçasına duyumsanan canlılığa, çok az şiirde ve şairde rastlarsınız.

Orhan Veli şiirde ilk aşkımdır.

Onun şiiriyle karşılaşmadan önce de tek tek sevdiğim, hatta çarpıldığım şiirler oldu.

Necip Fazıl'ın "Tabut"u bunlardan ilkidir... Dayımın Muğla'daki evlerinin tavan arasında bulduğum "Ateş Çocukları" adlı derginin sayılarından birinde okuduğumda bedenimden sanki bir elektrik akımı geçmişti. On yaşımda ya var ya yoktum.

Birkaç yıl sonra Ömer Bedrettin Uşaklı'nın "Âşıkım, dağlara kurulu tahtım" dizesiyle başlayan "Son Dilek" adlı şiirini (Annemin genç kızlık defterinden, onun güzelim el yazısından) okuduğumda yine benzer bir duyguyla sarsılmış, daha güzel bir şiir yazılamaz diye düşünmüştüm...

Bu şiirler ve özellikle ilki, belki o günleri anımsayışların da etkisiyle, yine çok sevdiğim şiirler arasındadır...

Fakat şiirlerinin hepsini sevdiğim, şiirleriyle birlikte yaşam öyküsünden de en çok etkilendiğim ilk ve belki tek şair Orhan Veli'dir.

Onun şiiriyle liseli yıllarımın başlarında ya da az daha önce karşılaşmış olmalıyım.

Bu şiirlerden taşan yaşama sevincindeki sadeliğe, hakikiliğe, dokunuyormuşçasına duyumsanan canlılığa, çok az şiirde ve şairde rastlarsınız...

Belki çelişki (paradoks) gibi görünebilir ama bu hakikiliğin, yaşamsal canlılığın nedeni, yaşamdan daha önce sanki dildir.

Orhan Veli, şiiri sanki canlı bir malzeme, yaşayan, kımıldayan, nefes alıp veren bir şeymiş gibi algılar, yoğurur; hiçbir abartılı söyleyişe, benzetme ya da mecaza, kalıplaşmış ses-uyak vb. öğelerine baş vurmaksızın, bir dil kimyacıymışçasına ondaki şiiri açığa çıkarır.

Şiirinden fışkıran yaşama sevinci, anlatılan şey kadar, belki ondan daha çok, anlatımın kendisiyle ilgilidir.

Şu üç dizelik şiire bakalım:

**Deli eder insanı bu dünya
Bu gece, bu yıldızlar, bu koku
Bu tepeden tırnağa çiçek açmış ağaç**

Üç dize ve yirmiden daha az sözcükle betimlenen bu bahar gecesi, etki gücüyle, sözgelimi Divan Şiiri'mizde bu konuya ilişkin kasidelerin tümünden daha güçlüdür...

Çünkü burada söz konusu olan "konu" değil, bir konunun sayısız süsleme ve biçim ustalıkları ya da cambazlıklarıyla anlatılması değil, yaşamın kendisi; yaşamla dilin ayrılmazca, tek bir bedenmişçesine birleşmesidir...

Uyaktan çok seyrek olarak yararlanmasına karşın onun şiirinde ses öğeleri, sözcükler arasında bu ses öğeleriyle oluşturulan uyumlar, Orhan Veli şiirinden aldığımız dil tadının başlıca nedenlerindendir.

Şimdi de "Pırpırlı Şiir" adını taşıyan şu yine kısacık şiire bakalım:

**Uyandım baktım ki bir sabah,
Güneş vurmuş içime;
Kuşlara, yapraklara dönmüşüm,
Pır pır eder durur, bahar rüzgârında.
Kuşlara, yapraklara dönmüşüm;
Cümle âzâm isyanda;
Kuşlara, yapraklara dönmüşüm;
Kuşlara,
Yapraklara.**

Ş'lerin, R'lerin, L'lerin, P'lerin, K'ların sanki bahar sevinciyle, kuşlar gibi, yapraklar gibi el ele tutuşup bir oyuna kalktıkları bu şiir, Orhan Veli'nin pek çok başka şiiri gibi, Türkçe var oldukça yaşamını ve etkileme gücünü sürdürecektir...

Gün Olur

Gün olur, alır başımı giderim,
Denizden yeni çıkmış ağların kokusunda.
Şu ada senin, bu ada benim,
Yelkovan kuşlarının peşi sıra.

Dünyalar vardır, düşünemezsiniz;
Çiçekler gürültüyle açar;
Gürültüyle çıkar duman topraktan.

Hele martılar, hele martılar,
Her bir tüylerinde ayrı telaş!..

Gün olur, başıma kadar mavi;
Gün olur başıma kadar güneş;
Gün olur, deli gibi...

Orhan Veli

YAPI KREDİ HEROES CLUB

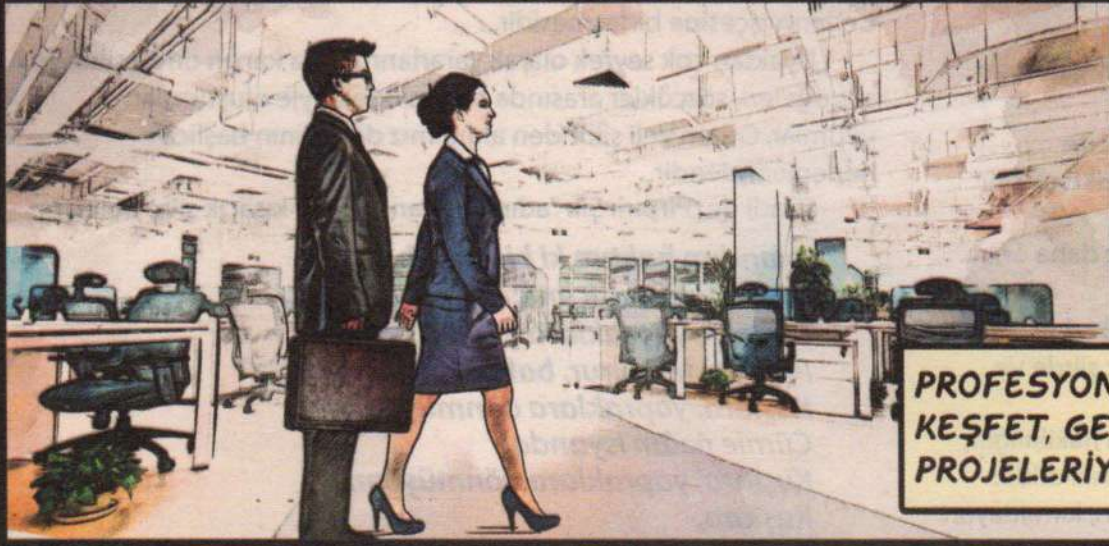
"YENİ KAHRAMANLAR ARIYOR!"

EĞER ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİSİYSEN
VE KENDİNİ GELİŞTİRMEK İSTİYORSAN
HEROES CLUB'IN ÇAĞRISINA KULAK VER!

HEROES
CLUB

SANA ÖZEL STAJ VE PART-TİME ÇALIŞMA FIRSATLARI
SAYESİNDE İŞ HAYATINI YAKINDAN TANIMA ŞANSI YAKALA.

PROFESYONEL EĞİTİMLERLE KENDİNİ
KEŞFET, GELİŞTİR VE SOSYAL SORUMLULUK
PROJELERİYLE HAYATA DEĞER KAT.

BİRBİRİNDEN EĞLENCELİ
AKTİVİTELERE KATIL.

HEROES CLUB'IN
KAHRAMANLARINDAN
BİRİ OL, KARIYERİNE
YAPI KREDİ'DE BAŞLAMA
FIRSATI YAKALA!

YapıKredi

HEROES
CLUB

BAŞVURU VE DETAYLI BİLGİ İÇİN

kariyerim.yapikredi.com.tr

YapıKredi

YapıKredi

Nihat Sırdar

35'i beklerken...

Avrupa yakasının tüm otobüs hatlarının numaralarını ve nerelerden geçtiğini ezbere biliyor, yaz tatilinde çalıştığım gümrük komisyoncusunun verdiği mavi kartla aktarmalardan aktarma beğeniyordum.

Geçen ay doğum günüm yaklaşırken kimi samimi arkadaşlarımın hediye alma kabızlığı yine baş gösterdi. Geçmişte liseden kalma bir fotoğraf, çok sevdiğim eski bir dergi veya kitap gibi tüm yaratıcı hediye seçeneklerini tüketen kadim dostum Yusuf en sonunda dayanamayıp "Ne alıcam lan sana?" diyerek ve sonuna bir spor gazetesi ismi ekleyerek patladı.

Ben de kendisine belediye otobüslerinin önüne ve yan tarafına konulan hatta mümkünse içinde Koca Mustafa Paşa geçen bir hat tabelası bulursa çok mutlu olacağımı gayet kibar bir dille anlattım. O tabelaları nereden bulacağını bana son derece nazikçe soran Yusuf'a verdiğim yanıt hiçbir kalıba sığmaz.

Velhasıl Yusuf ve Hakan işbirliği fotoğrafını gördüğünüz ve artık kullanılmayan hat tabelasını bana ulaştırdı. **Bu hat İETT tarafından 2000'li yıllarda Koca Mustafa Paşa 35D Küçük Mustafa Paşa olarak açıldı.**

Sonraki yıllarda Balat'a kadar uzatıldı.

Otobüs meraklısı bir Koca Mustafa Paşalı olarak tüm otobüs hatlarını ezbere biliyordum. Eminönü ve Taksim otobüsleri en fazla otobüsün çalıştığı hatlardı. 35D vardı mesela.

Silivrikapı-Eminönü çalışırdı. 35A Eminönü otobüsünün Fındıkzade tarafından gideniydi. Sonra Beyazıt hattının ismi oldu. Hatta bir ara bizim mahallenin hemen yanı başına Sümbül Efendi'ye kurulan yeni durağa kadar gelen otobüsler bile vardı. İşte o otobüslerin tabelaları hep sihirli gelmişti bana. O sihir karşımda duruyor ve beni 80'li yıllara götürüyor.

Annemin pedallı dikiş makinesi yeni oyun alanımdı. Kasasının içine gömülü makinesinin kapağını çıkarıp ön tarafına özenle yazdığım kağıdı yapıştırıyordum.

Kağıtta şöyle yazıyordu; "Koca Mustafa Paşa 35 Eminönü" Dikiş makinası benim için bir belediye otobüsüydü artık. Makara takmaya yarayan zemberek otomatik kapı düğmesi, kasmağı çeviren pedal gaz, makinenin üst tarafındaki elle çevrilen kısım fren. Durakları ezbere biliyorum. Esekapi, Cerrahpaşa, Haseki, Aksaray, Laleli, Beyazıt, Sultanahmet, Gülhane, Sirkeci ve Eminönü. **Hangi duraklarda daha çok yolcunun bineceğini bile biliyorum. Mesela ilk durak Esekapi'da kimse inmez. Arka kapıyı açmaya hiç gerek yok.** Cerrahpaşa'da inen tek tük ama binen çok. Aksaray ve Beyazıt'ta çok inen binen var.

En az 3 kez gidip geliyordum Paşa'yla Eminönü arasında. Ertesi gün tabela değişiyordu; "Taksim 35C Koca M. Paşa"

Gerçekten otobüse binip babamla aşağıya (Eminönü) inerken şoförün yanı başından ayrılmadığımı az çok tahmin edersiniz herhalde. Bu otobüs ve özellikle de belediye otobüsü sevgisi sonraki yıllarda yaz tatilleriyle başlayan çalışma hayatıyla belirgin bir artış gösterdi bende. Artık özellikle Avrupa yakasının tüm otobüs hatlarının numaralarını ve nerelerden geçtiğini ezbere biliyor, yaz tatilinde çalıştığım gümrük komisyoncusunun verdiği mavi kartla aktarmalardan aktarma beğeniyordum.

En sevdiğim otobüsler otomatik vitesli Leyland'lardı. 1968 yılında İngiltere'den alınmasına karar verilen bu otobüsler 4'erlik kafiler halinde ve birbirleriyle telsizle haberleşerek İngiltere'den karayoluyla Türkiye'ye getirilmiş. Üstelik motorları rodajda (alıştırmada) olduğu için 50 km süratin üstüne çıkmaması gerekiyormuş. Sadece 300 adet üretilen ve tamamı Türkiye'ye satılan bu otobüslerin dünyada başka örneği yok.* Eski olması, yarı otomatik vitesi sebebiyle vites geçişlerinde öne doğru şöyle bir sallaması, ahşap yer döşemeleri, arka tarafındaki sahanlık bölümü gibi unutulmaz özellikleri belki bu kadar sevmeme sebep olmuştur bu otobüsü. Belki de otomatik vites olmasının benim rahat

kullanma ihtimalimi arttırmamasından. Bilemiyorum. Ama servisten alınmadan önce en çok kullanıldığı Yenikapı 77 Mecidiyeköy ve Taksim 50C Mecidiyeköy hatlarında özellikle Leyland'ın gelmesini beklerdim. 70'li yıllardan kalma diğer seçeneklerimiz Büssing ve İkarus'du.

Sonra bir gün MAN'lar geldi. Önce kısa sonra körüklü olanları. Özellikle körüklü olan MAN SG 220'lerin en eğlenceli yeri en arka koltuğuydu.

Taksim'den Paşa'ya dönerken Unkapanı Köprüsü çıkışındaki kasisten biraz da hızlı geçince poponuz en az 30 santim havalanırdı.

Yıllar içinde kışın soğukunda sığınacak sıcak bir yuva, sevgiliye giderken yol arkadaşı olan bu eski otobüslerin hepsi birer birer hurdaya çıktı. Kimileri biraz bakımdan geçirildikten sonra ihtiyacı olan ülkelere hediye edildi.

Geçen yıl Saraybosna sokaklarında gördüm mesela İstanbul eskisi İkaruslar'dan birini. Kim bilir İstanbul'da hangi yollarda arkadaşlık ettiğim otobüs, Başçarşı'nın önünden salına salına geçiyordu.

Kimileri böyle objelerle insanların bu kadar samimi ilişkiler kurmasını

anlamıyor. Otomobillerime isim vermemi hep yadırgamıştır arkadaşlarım mesela. Oysa onlar sıradan birer eşya, metal parçası değil. Hayatımızın izlerini taşıyan, yazan defterler bence. Otobüsler, trenler, otomobiller, vapurlar. **Yerlerine gelen ve çoğunu çirkin hatta kimilerini rezil bulduğum (Boğaz'da Şehir Hatları tarafından yüzdürülen**

spor ayakkabısını kast ediyorum) toplu taşıma araçları da belki bugünün çocukları gençleri için izler taşıyacak. Bizim izlerimiz şu aralar hurdalıklarda, boş arsalarda sessiz sessiz bekliyorlar.

Çok sevdiğim bir abim var.

Lise yılları boyunca babasıyla otobüs işletmeciliği yapmış İstanbul Sinop arasında. Üniversiteyi İzmir'de okurken ev arkadaşlarıyla en sevdikleri şey salonda sandalyelerle bir otobüs düzeni oluşturup araba teybinden yaptıkları müzik sistemiyle uzun yol yapmak ve sohbet etmekte. Hatta aralarından biri arada kalkıp kolonya ve su ikramı bile yapıyormuş. Tıs tıs sesleri arasında (kapıların açılıp kapanması ve havali süspansiyon sesi) saatlerce gidiyorlarmış İzmir'den memleketlerine aslında hiçbir yere gitmeden.

Bir nöbet kulübesinde beklerken, bitmek bilmeyen mesai saatleri geçmezken, mecburi hizmet sırasında çile doldururken çok daha anlamlı olur otobüsler.

Uzakta kaybolana kadar bakakalırsın ardından nereye gidiyor, kimleri kimlere kavuşturuyor diye hayaller kurarsın.

Şehirler arası otobüslerin yanında pek önemli gibi durmaz, boynu bükük kalır belediye otobüslerinin. Sanki işe yaramaz gibi gelir.

Öyle değildir oysa.

Sevdiklerine daha çabuk ulaştırır mesela. Süre kısadır, samimiyet fazladır. Fazla samimiyet rahatsız eder arada.

Ama dedim ya, süre kısadır.

Bugün kıymetli arkadaşım Yusuf sayesinde sahip olduğum bu hat levhası benim için yeni bir adım otobüs maceramda.

Bugüne kadar otobüs oyuncakları topladım dünyanın dört bir yanından. Şimdi hat levham var.

Belki bir Leyland'ım veya başka bir otobüsüm olur günün birinde.

Eğer olursa öyle bir durum, mutlaka korsan bir Koca Mustafa Paşa 35

Eminönü seferi yapacağım haberiniz olsun.

Belki denk geliriz.

Mavi kart, akbil, İstanbulkart da istemem.

Arka boşluklara ilerleyin yeter.

o da bir "elçi'ydi"

Şerafettin Elçi bakanlık koltuğunda oturduğu günlerde öyle bir açıklama yaptı ki yerle gök birbirine girdi. Elçi, "Türkiye'de Kürtler vardır. Ben de Kürdüm" demişti. "E, ne var bunda" demeyin.

Bir avukattı. Çileli bir hayat sürmüş, demokrasinin bütün kırılma anlarında kendini cezaevi ve işkencehanelerde buluvermişti. Ama bu ülkenin demokrasisi bir tahterevalliyeye benzediği içindir ki kimi zaman yükselmiş, hatta bakanlık koltuğuna bile oturmuştu. O da Elçi'ydi. Şerafettin Elçi henüz öğrencilik yıllarında "Kürtçülük ya da 49'lar Davası" diye bilinen davadan yargılanmış, 12 Mart Cuntası'nda Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi üyesi olduğu gerekçesiyle 8 ay hapis yatmıştı. Ama bu "sabıka" kayıtlarının şeref madalyası diye algılandığı bir coğrafyanın çocuğuydu. Kendisini Adalet Partisi'nden Meclis'te vekil olarak buluverdi. Adalet Partisi'nden ayrılan vekiller arasındaydı. Ecevit azınlık hükümetine bakanlık koltuğu karşılığında destek veren, Güneş Otel'deki o kirli pazarlıklar sonrasında ise artık yükseldiği makam 1978-1979 yılında Bayındırlık Bakanlığı koltuğuydu.

Bu minik özetten devamla, o "Elçi'yi" asıl üne kavuşturan yukarıda anılan sürecin hiçbiri değildi. Şerafettin Elçi bakanlık koltuğunda oturduğu günlerde öyle bir açıklama yaptı ki yerle gök birbirine girdi. Elçi, "Türkiye'de Kürtler vardır. Ben de Kürdüm" demişti. "E, ne var bunda" demeyin. 1970'lerin sonunda aynı dönemde adına "Apocular" denilen hareket yeni yeni filizlenirken, **Meclis'te bir siyasetçinin Kürtlerin varlığını ilan etmesi garip ama gerçektir. Büyük cüretti. Ülkenin egemen ideolojisi hemen taarruza geçti.** Bakan malumu ilan etmiş ama devletin derin güçlerinin gadrinden kurtulamamıştı. Büyük bir saldırı altında kaldı. "Bölücü" olduğu aşikardı! Demokrasi tahterevallisi onun sikletini aşağı çektiğinde tarihler 12 Eylül 1980 cuntasını gösteriyordu. Neredeyse iki yıl önce o cümleyi

telafluz eden sabık bakanı askerler unutmamıştı. Elçi tutuklandı ve tam 30 ay cezaevinde kaldı. Yetmedi "bazı Kürtleri işe aldığı" gerekçesiyle yeniden yargılandı. Bu defa da iki yıl dört ay hapis cezasına çarptırıldı. **Dedik ya, garip bir dönemdi. "Bazı Kürtlerin işe alınmasının" suç olduğu düşünülüyordu.**

Şerafettin Elçi dindar, Barzani Ailesi ile iyi ilişkileri olan, siyaseten Kürt milliyetçiliğini savunan, muhafazakar bir siyasetçiydi. Düşüncelerinin bedelini sadece cezaevlerinde ödemedi. Serbest bırakıldığında 10 yıl süreyle siyaset yapması engellenmiş, avukatlık mesleğinden men edilmiş, işine dönememişti. Asıl suçu neydi? Şerafettin Elçi, sosyalist sol dışında ilk kez Kürtlerin varlığını ilan eden, "Kral Çıplak" diyen kişiydi. Tam unutulmuşken (!) Kürtlerin varlığını ilk o telafluz etmişti. Devletin en üst makamlarına kadar yükselmiş ama ait olduğu kimliği unutmamıştı. Bugünkü tabiriyle "söz ve ifade özgürlüğünü" kullanmıştı. Henüz askeri cuntanın ortadan kaldırmadığı 1961 Anayasası'nın 19. ve 20. maddelerinde bir yurttaş olarak kendisine tanınan "Herkes düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir" hakkını kullanmıştı. Tıpkı 1982 (12 Eylül tarafından yapılan) Anayasası'nda neredeyse kelimesi

kelimesine korunan ama bu defa 25 ve 26. maddelerde yer alan, "Herkes düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir" ya da "Herkes, düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama ve yayma hakkına sahiptir. Bu hürriyet resmi makamların müdahalesi olmaksızın haber veya fikir almak ya da vermek serbestliğini de kapsar. Bu fıkra hükmü, radyo, televizyon, sinema veya benzeri yollarla yapılan yayımların izin sistemine bağlanmasına engel değildir" haklarından hareketle görüş ve düşüncesini savunan Diyarbakır Baro Başkanı "öteki" Elçi gibi... Tahir Elçi de kimilerine ters ve yanlış gelse de "PKK terör örgütü değildir" görüşünü savunmuştu. Dünyanın bütün gelişmiş demokrasileri aslında o üç kelimenin üzerine otururdu. "Söz ve ifade özgürlüğü..."

Onun içindir ki gelişmiş demokrasilerin filizlerinin serpildiği, aydınlanma döneminde, **Voltaire**'in özgürlük anlayışını vurgulayan, resmi biyografi yazarı ve mektuplarının editörü **Evelyn Beatrice Halle** tarafından söylenen **"Söylediklerinize katılmıyorum, ama bunu savunmanız için hayatımı verebilirim"** sözü bugün bize özgürlüklerimizin sınırını çiziyordu. Tahir Elçi yasaların ona verdiği hakkı kullanmıştı. Tıpkı neredeyse cümlesi

cümlesine yine bir televizyon kanalında (19 Ekim 2015) "PKK terörist bir örgüt değildir" diyen AKP milletvekili Orhan Miroğlu gibi... Bizim Elçi'lere ihtiyacımız var. Sözünü sakınmayan, demokrasinin sınırlarını genişleten, uğrunda bedel ödeyen, görüşlerine katılmasak da o cüreti bizim için kullanan "Elçi"lere ihtiyacımız var. "Elçi"ler ki bize daha özgür bir dünyanın kapılarını aralayacak, "Elçi"ler ki bu ülkede hukukun yaşadığı çifte standartı yüzümüze vuracak...

Şerafettin Elçi 2 yıl 3 aya mahkûm oldu

ANKARA, ÖZEL
MILLÎ duyguları yok etmek ve zayıflatmak için propaganda yapmak suçundan yargılanan Mardin eski milletvekili Şerafettin Elçi, Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 3 nolu Askeri Mahkemesi tarafından 2 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırılmıştır.

Şerafettin Elçi hakkında 7-13 temmuz 1980 tarihli Yankı dergisinde yer alan sözleriyle ilgili olarak dava açılmıştır. Mahkemece Elçi'nin dergideki sözlerinde millî duyguları yok etmek ve zayıflatmak için propaganda yapmak suçunu sabit görmüş ve TCK'nin 142/3 maddesine göre 1 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırmıştır. Ancak, suçun yayın yoluyla işlendiğini dikkate alan mahkeme, verdiği cezaı TCK'nin 142/6 maddesine göre yarı nisbetinde artırarak 2 yıl 3 aya çevirmiştir. Mahkemenin Elçi hakkında verdiği kararın As-

Zafer Algöz

"Mozart onuruna sarayda bu gece İzmir Köfte pişiyoorrr..."

Peter Shaffer'in muhteşem oyunu Amadeus'u belki izlemiş olanlar azınlıktır. Aynı tekstten sinema versiyonunu çoğu sinemasever hatırlayacaktır. Milos Forman'ın yönettiği dünyanın en büyük müzik dehası Wolfgang Amadeus Mozart'ın hayatını anlatan nefis film... 1980'li yılların ortalarında. Devlet Tiyatroları Venüs Sahnesi'nde Amadeus oynanıyor. Amadeus muhteşem oyuncu rahmetli Alev Sezer, can düşmanı Antonio Salieri, Can Gürzap ve hikayemizin kahramanı üstadımız pirimiz Nur Subaşı ise Avusturya imparatorunu icra ediyorlar. Oyun sezon başında gayet güzel giderken, birden başlarına bir inşaat belası çöküyor. Venüs'ün mal sahibi Fahrettin Aslan aynı zamanda Maksim Gazinosu'nun da sahibi. Maksim sezona yetişsin diye nerdeyse non-stop inşaat üç vardiya devam ediyor. **Oyun sırasında çok zaman Amadeus Mozart'ın nefis bestelerine matkaplar, balyozlar, çekiçler eşlik ediyor.** Her defasında aşağı inşaat alanına biri gidiyor. Rica ediyor. Hiç olmazsa oyun esnasında gürültü olmasın. Oynayana da izleyene de yazık oluyor. Velhasıl bu ricaya bazen uyuluyor. Bazen de unutuluyor. Bir gün oyun sırasında Avusturya imparatoru saraydakilere hitap ederken, tiradın cümle aralarına: "Viiiiinnnn... Daannnn... Dunnnn..." karışınca Avusturya İmparatoru Nur Bey birden duruyor. Sahneyi terk etmeden, seyirciye dönüyor: "Baylar bayanlar! Gördüğünüz gibi sarayda inşaat devaamm ediyooorr..!" diye lafı yapıyor. Müthiş bir kahkaha ve ardından alkış kıyamet... Perde arasında Can Gürzap Hocam, Nur Bey'e ağır sitem ediyor: "Yahu koca Avusturya imparatoru seyirciye dönüp, sarayda inşaat devam ediyoorr, der mi? İllüzyonu bozma! Tuluat yapma Nur Bey" Nur Bey bozuluyor ama lafını esirgemiyor: "Efendim ortada illüzyon mu kalmış? Adamlar neredeyse binayı yıkıyorlar. O zaman sükuneti sağlayınız efendim."

Bir zaman sonra Maksim Gazinosu açılıyor. Dükkan dolu. Ama tiyatro da dolu. İki sanatsal aktivite devam ediyor. Birinde dört liraya Amadeus izliyorsunuz. Yan dükkanda ise kişi başına yemekli belki de 4000 TL ödüyorsunuz. Enteresan bir durum değil mi? Maksim Gazinosu açılınca dert bitmiyor. Daha beteri de var. Maksim Gazinosu'nun mutfağı Venüs Tiyatrosu'nun tam altında. Akşam oyununun başlamasıyla faaliyete geçiyorlar. Havalandırması tiyatro sahnesinin arka yan duvarına paralel yükselip bacadan çıkıyor ama... Rüzgarın ters esmesi ve havalandırma için yapılan uzun dev borunun aradan hava kaçırması nedeniyle aşağıda ne pişerse pişsin, hem 460 seyirci hem de oyuncular tahmin edebiliyorlar. Kesif bir kavrulmuş soğan kokusu... Sarımsak, salça, tereyağı, et, balık, tavuk, patates... Artık mutfakta ne varsa. Yine tiyatrocular gazinoculara rica ediyor: "Kardeşim yaptırın şunu! Kavurduğunuz soğanlar yüzünden her oyunu ağlayarak oynuyoruz." "Yarın usta gelecek," diyorlar. Ustanın baldızı doğum yapmış memlekette üç gün sonra geliyor. Hafta sonu bir parça bekleniyor. Bu usta beceremedi, Karamürsel'den onun da ustası geliyor. O da yapamıyor. Olmadı yurt dışından uzman bekleniyor. Günler haftalar geçiyor ama mutfaktan gelen yoğun tecavüz bir türlü çözülüyor. Yine gecelerden bir gece... Amadeus oynanırken tam Avusturya İmparatoru Nur Bey, müzik dünyasının dehası Amadeus Mozart'a hayranlık dolu methiyeler dizerken, kel kafasında bukle bukle peruğuyla hayatında ilk defa giydiği tuhaf dönem kostümüyle ve de tabii beyaz külotlu çorap giyiyor olmanın da getirdiği gerginlikleri yaşarken, tüm bunlar yetmiyormuş gibi mutfaktan gelen soğan salça, biber, patates, kavrulan kıyma vb. dumanla karışık yoğun bir biçimde salonu doldurunca... Avusturya İmparatoru Nur Bey, her türlü olumsuz koşullara rağmen sahnesini aslanlar gibi oynuyor. Tam bütün saray maiyetiyle sahneden çıkarken, birden geri dönüyor. Ve gürlüyor: "**Herr Wolfgang Amadeus Mozart, imparatorluğum sizin gibi büyük bir sanatçıyı ağırlamaktan onur duyuyor. Sarayda bu gece şenlikler cümbüşler oluyor... Veee muhteşemmm sanatçı Amadeus onuruna sarayda İzmir köfte pişiriliyooooorrr...**"

Salon yıkılıyor, sahnede oynayanlar da bitiyor.

Kahkahalar, alkış kıyamet... Kuliste herkes gülerken, Can Gürzap yine fırçaya geliyor: "Nur Bey yapma Allah aşkına yaavv!!!! Koskoca Avusturya İmparatoru Mozart onuruna sarayda İzmir köfte pişiriliyor der mi? Sahne illüzyonunu bozuyorsun..." Nur Bey yine lafın altında kalmıyor tabii: "Efendim 2 saattir aşağıda ne pişiyorsa seyirci de biz de biliyoruz. Dolayısıyla Mozart da biliyor. Salieri de biliyor. Veee tabii ki bu sarayın imparatoru olarak ben de biliyorum. Kimden neyi saklıyoruz? O yüzden bu gece sarayda İzmir köfte pişiriliyor. Haa sizin illüzyon bozuluyorsa, yarından itibaren sarayda shinitzel yapıyorlar derim."

Aslı Alpar

25 Kasım'ın, Sevgi Sosyal'in ve Erkeklik dersinde öldürülen tüm kadınların anısına saygıla...

SEVGİLİ MARS!
SU DÜNYA'DA DA
SÖYLESENE, VAR.
SEN DE
BARİŞ
VAR MI?

HAVALAR
SOĞUYORSA,
ŞARAPLAR
ISINIR!

Can Dündar

"öldüğüm zaman, beni topraklarıma gömün"

20 yıllık bir söyleşiden bugüne
yankılanan ses:

**"Ölürsem, istediğim bir tek şey
var: Asla 'Bu ülkeyi sevmiyordu'
demesinler. Ben Edirne'den
Ardahan'a bu ülkeyi çok sevdim."**

20 yıl geçmiş üstünden...

Akşamüstü evinde buluşmuştuk; Aynalar belgeselinin çekimi için...

**Gülten evdeydi; "Çeker giderim"de bahsettiği köpeği,
kuşu, yavrusu evdeydi.**

Baştan sona hayatını anlatacaktı; tedirgindi. Sigara üzerine sigara
yakıyordu.

Kalabalık bir ekiptik. Kurduk seti; başladık çekime...

Baktım, tutuk, durgun, gergin...

Kendisi gibi değil; akıyor söyleşi, anlatmıyor.

Kamerayı durdurdum.

Yanına gidip "Neyin var" dedim.

"Böyle olmuyor, rahat değilim" dedi.

"Ne yapalım" diye sordum.

"Bi tek atalım" dedi.

Hemen.

Söktük kameraları, fonu, seti... Topladık ekibi... Sazını aldık, çıktık.

Cipiyle Hisar'a götürdü bizi....

Deniz kenarında Dicle Restoran'a...

Gittiğimizde alt kat boşaltılmış, sofra kurulmuştu. Yedik, içtik,
söyleştik. Ortam gibi, kafamız da hafif dumanlandı.

Ahmet rahatladı.

Geceyarısına doğru "Hadi şimdi başlayalım" dedi.

Kurduk kamerayı, girdik kayda...

Bildiğimiz, tanıdığımız o kanlı canlı Ahmet konuşmaya başladı.

Harlandı anlattıkça, coştı, gürledi.

Kahkahalar attı, neşelendi, öfkeleni, gözyaşı döktü, saz çaldı,
söyledi.

Ve hayatım boyunca unutmayacağım rengarenk bir söyleşi verdi.

KAFA, Ahmet Kaya için bir şeyler yazmamı isteyince o unutulmaz
söyleşiyi bulup çıkardım, 20 yıldır sakladığım yerden...

Baktım, bugün ne konuşuyorsak söylemiş o günden...

Tıkalı bir yolu açmış saziyla, sözülle...

Etini penseyle sıkmak için bekleyenlere inat, söyledikleri doğru çıkmış.

Karşısındaki "melanet korosu" ölmeden tarihe karışırken o, ölüyken
sözülle yaşamış, türküleriyle ayaklanmış.

Bir gün, o uzun söyleşinin tamamını yayınlayacağım; şimdilik sadece
vasiyet niteliğindeki sözlerini sunuyorum size...

Ahmet Kaya'nın kıymeti bir kez daha bilinsin diye...

Yokluğunda ona hasretimiz iyiden iyiye depreşsin diye...

Hala huzur arayan ülkesinde, tıkanan barış yollarını, yine sözleriyle
açsın diye...

"BİR TEK GÜNAHIM VAR..."

Biz demokrat-yurtsever insanlar, hayatımız boyunca
namussuzluk yapmadık. Bunun tek örneği yoktur.

Bir tek günahım var:

Çok fazla başkaldırdım.

Üstelik herkesin sustuğu zamanlarda...

Ve herkese yol verdim; biliyor musun...

Olukla...

"PİMPİRİKLİ BİR İNSANIM ASLINDA AMA KALP KRİZİNDEN ÖLMİYİ DE HiÇ İSTEMEDİM"

Ölmek, benim için ne meziyettir, ne de kayıp...

Bu ülkede demokrasiyi savunan bütün insanlar için aynı şey
geçerlidir.

Ben pimpirikli bir insanım aslında; ama kalp krizinden ölmeyi
de hiç istemedim. Bu ülkede ölümün adresi yok, hangi koşullarda
nasıl öleceğini bilemezsin. İstanbul'da herhangi bir sokağın
ortasında olabilir, evin önünde olabilir, işkencehanede olabilir.

O yüzden işte, gülerim, şarkı söylerim, türkü söylerim ama
şu arka cebimde, iki metrelik kefen bezim durur. Her an hazır ve
nazırdır. Ama her an yani...

Öldüğüm zaman, beni topraklarıma gömün. Mesela
İstanbul'un herhangi bir yerine gömebilirsiniz.

Bir de ölürsem, istediğim bir tek şey var. Bir tek şey:

Asla "Bu ülkeyi sevmiyordu" demesinler. Asla...

Ben Edirne'den Ardahan'a kadar bu ülkeyi çok sevdim.

Bütün Kürtler gibi...

“İNSANLARIN TÜRKİYE’Yİ HIYAR GİBİ İKİYE BÖLME NİYETİ YOK”

Ben bir Kürt’üm. Türk vatandaşı olarak ama Kürt gibi yaşamak istiyorum. Başka bir derdim yok.

Türkiye’yi çok seviyorum.

Asla bu ülkenin bölünmesini istemiyorum.

Biz, bu ülkeyi böldürtmeyeceğiz, her zaman birleşik kalmasını sağlayacağız. Bu, böyle bilene... Zaten insanların da Türkiye’yi hıyar gibi ikiye bölmeye niyeti yok. Fazla bir şey de istemiyorlar.

Ben Kürtçe bilmiyorum, ama ne olur, benim birinci sınıftaki talebem çıksa, kendi diliyle ilkokul şarkıları söylese... Bu, çok mu kötü yani?

Bir Kürt, bir Türk’e kendi dilinde “Merhaba” dese, kötü bir şey mi?

Yunanlı gelip Yunanca “Merhaba” dediğinde, binlerce yıllık düşmanına kızmıyor da Kürt’ün “Merhaba”sına neden bu kadar tepki gösteriyor?

Ama usta, sana bir şey söyleyeyim mi?

Fazla zamanları yoktur.

Bitiyor bunlar...

“BÖYLE KİMLİKSİZ YAŞAMAYACAĞIZ”

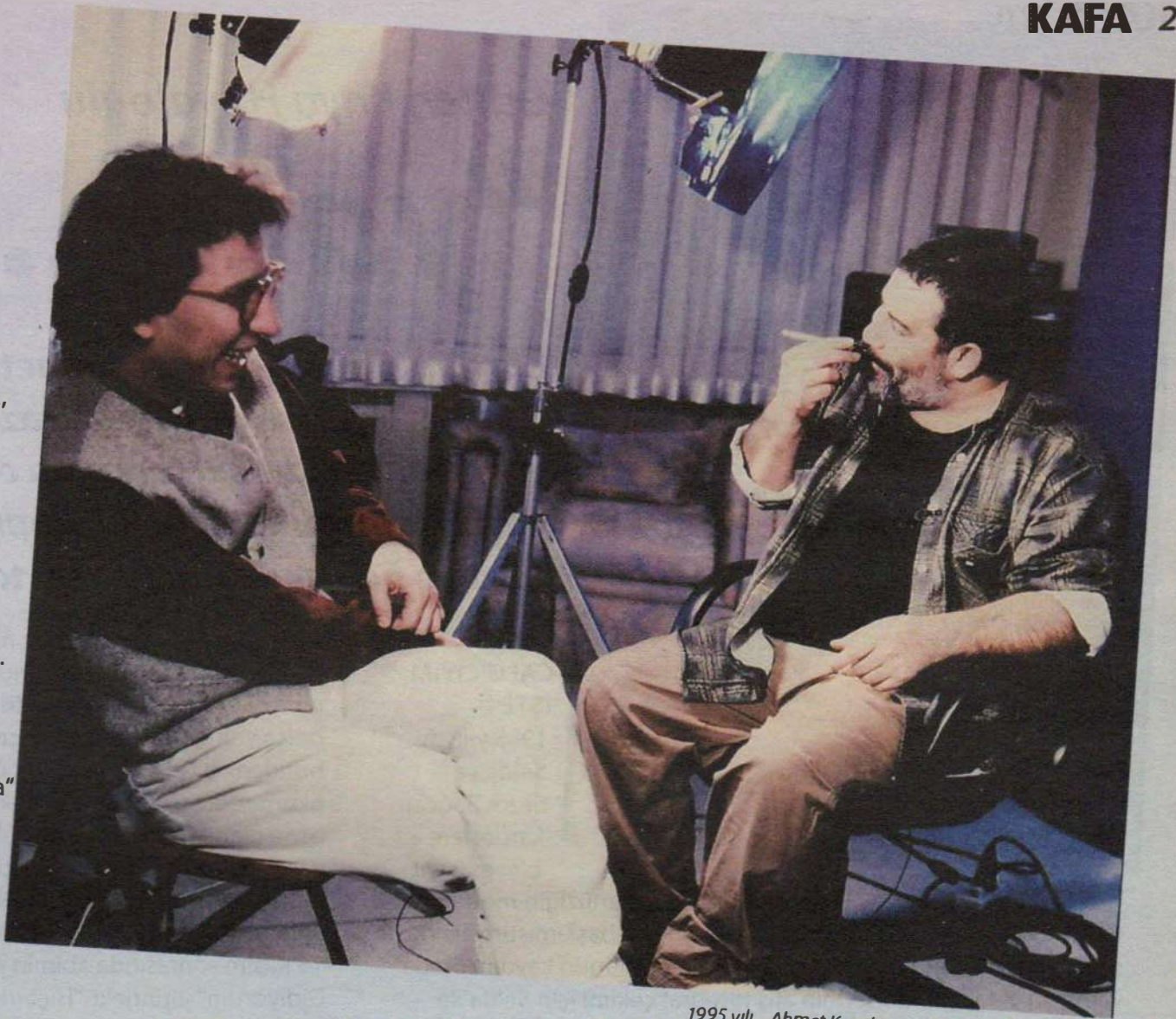
Kimse bu ülkenin sahibi değil ama biz Kürtler ve Türkler bu ülkeye baştan ortaklık.

Ortaklık bozuldu mu her şey bozulur.

Biz ne ayrı toprak, ne ayrı bayrak isteriz. Binlerce yıl daha Türk bayrağı altında yaşayacağız. Ama Kürt kimliğiyle yaşayacağız.

Böyle kimliksiz yaşamayacağız.

Bütün mesele budur.

1995 yılı... Ahmet Kaya'nın evinde kurulan stüdyoda...

“BU ÜLKENİN BÖLÜNMESİNİ DE İNSANLARIN KATLEDİLMESİNİ DE İSTEMİYORUM”

İsrail’i düşün; Yaser Arafat’ı onca yıldır terörist ilan eden İsrail, en sonunda geldi, Yaser Arafat’la tokalaştı.

Haa Türkiye Cumhuriyeti devletinin kimseye verecek bir karış toprağı yoktur. Hakikaten yoktur. Bence vermemeli de... Ben de ülkenin bölünmesini istemiyorum. Ama bu ülkede insanların katledilmesini de istemiyorum.

“BEN KORKUYU 16 YAŞIMDA YENDİM”

40 yaşımdayım.

Eğer bu ülkede Victor Jara gibi bir sanatçının parmakları kesilecekse, benim parmaklarım buna dünden hazır. Üstelik benim parmaklarım uzundur; acı da çekmem. Bu benim tarihi sorumluluğumdur.

Ben korkuyu 16 yaşımda yendim.

Benim için bitmiştir artık. Ölümünden öte alıp vereceğim bir şey kalmamıştır yaşamımda...

Cumhurbaşkanından Terörle Mücadelesine kadar kimseden santim korkum yoktur. Bunu insanlar böyle bilsinler. Neyi doğru biliyorsam, ona inanırım; korkular beni hiç ilgilendirmiyor. Etimi penseyle sıkarlarsa her insan gibi bağırırım. Sadece bağırırım ama; düşündüğüm şeyden vazgeçmem mümkün değil. Çünkü ben doğruyu, haklıyı savunuyorum ve her zaman mazlunun yanındayım. Bu kadar basit...

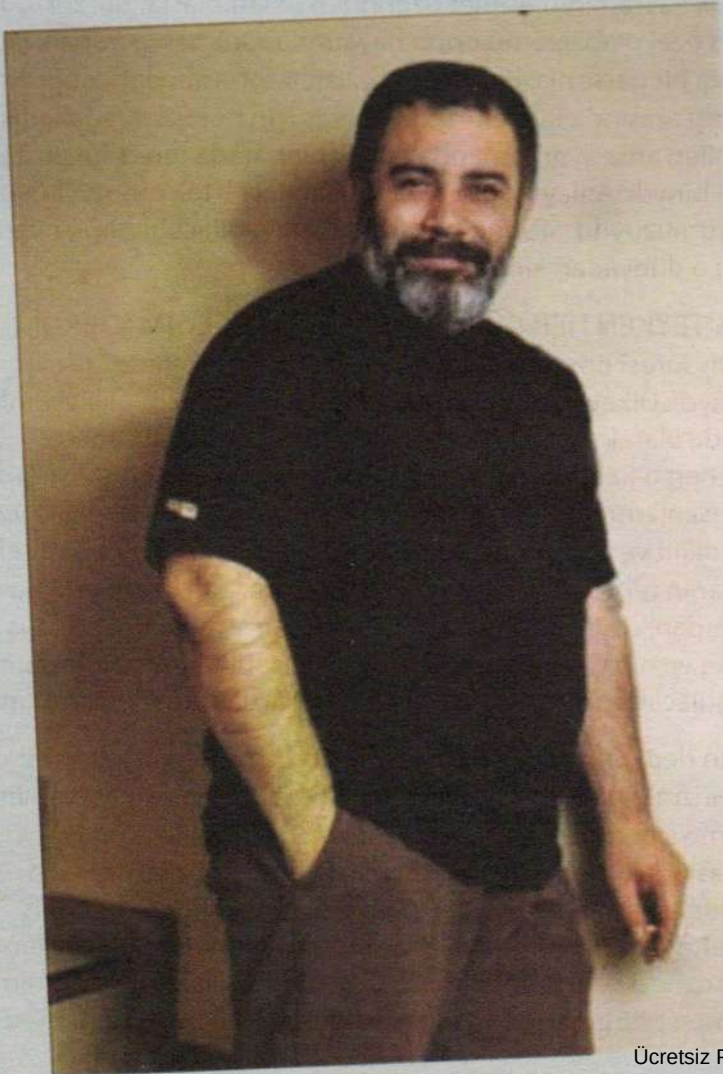
Ve bugün Kürtler, devletten daha mazlum... Köyleri yakılan, ezilen onlar... Bu anlamda mazlumlara savunuyorum. Ve hiçbir şekilde bundan taviz vermeyeceğim.

Hiçbir şeyden, hiç kimseden de korkmuyorum. Bu böyle bilinmeli, böyle yazılmalı...

Bunları söylediğim için sabahleyin çok mutlu kalkacağım.

Türkiye Cumhuriyeti devletine selam söyleyiniz lütfen...

Bizi anlasınlar biraz...

Gülten Kaya Hayaloğlu

“yazık...”

Sürgün süresi boyunca Ahmet’in yüzündeki tek ifade “Yazık!” ifadesiydi. Ülkeye yazık, Kürt halkına/halklara yazık, akıllı aydınlık, farkında olarak yaşayan insanlara yazık... Hak olanın, haklı olanın tarafıdır en temiz taraf, o hep buna inanır ve o tarafta dururdu.

“VALLA ÇALGICIYIM İŞTE”

1985 yılıydı... Selda ve Sezer Bağcan kardeşlere ait bir ses kayıt

stüdyosunda, yani müziğin mutfağında tanıştık Ahmet’le... Ben o stüdyoda çalışmaya başlamıştım. Selda ile özel bir dostluğum vardı. Ahmet de ilk albümünün kaydını orada yapmıştı. Bir İzmir konserinin afiş fotoğraf çekimi için Selda ile randevulaşmışlar. Ahmet geldiğinde kapıyı tesadüfen ben açtım. İlk karşılaşma anımız bu. Kapıda son derece yakışıklı ve özgüvenli bir genç adam duruyordu. Randevusu olduğunu söyleyince, onu yönlendirip kendi odama gittim. İşte o gün tanışmış/tanıştırılmış olduk. Arkadaşlığımız sürerken ailelerimizle tanıştık ve diğer ritüeller gerçekleşti. Yaklaşık 8 ay sonra da evlendik.

Herkes bilir o hikayeyi. Yusuf Abimin de Ahmet’in de çok anlattığı bir isteme sahnesi vardır... Annem seçici biriydi. Ahmet, ailesiyle birlikte bize yemeğe geldiğinde hepimizin gözü annemin üzerindeydi, çünkü hiç bakmıyordu Ahmet’e. Hatta onun rahatlığı ve esprileri fazla gelmişti annemin kafasındaki tipik damat adayına. Ben onun profesyonel müzik insanı olduğunu daha önce söylediğim haide ne iş yaptığını sordu. Ahmet’te “Valla çalgıcıyım işte” gibi bir şey söyledi. Hepimiz gülüyoruz tabi ama annem hariç. O akşamın sonunda “Ay bu ne komik çocuk” demişti. Fakat şunu söylemeliyim ki, annem ve Ahmet inanılmaz bir sevgiyi paylaştılar, ilişkileri arkadaşlık, dostluk gibi hep sıcaktı. Birlikte turşu yaptıkları da olurdu, aynı türküde ağladıkları da, bir espriye katılarak güldükleri de. Annemin 3. oğluydu o.

ABİM VE AHMET “AH ULAN RIZA” ŞİİRİNDEKİ GİBİYDİLER

Müzik dünyamız adına Yusuf Hayaloğlu ile Ahmet Kaya’nın bir araya gelmesine doğal olarak bizim beraberliğimiz vesile oldu. Bu ikilinin birlikte üretmesinin ne kadar muhteşem olacağını hayal etmiştim. Çünkü abim liseli döneminden beri şiir yazan, resim, yontu, grafik tasarım yapan, tüm bu alanlarda son derece yetenekli biriydi. Ahmet ise müthiş besteler yapıyordu. Öte yandan, ikisi de ortak kültürün çocukları olmakla birlikte, abim 12 yaşından itibaren Haydarpaşa Lisesi’nde eğitim gördüğü için batı kültürü ve müziğiyle daha iç içeydi. Ve/fakat aynı şeylere içlenebilen, aynı şeylere gülebilen, sokağı ve onun kültürünü iyi bilen iki insandı onlar. Tanıştırdığım ilk gün çok önce tanışıyorlarmış da ayrı kalmışlar gibi bir sıcaklıkla koyu bir sohbet tutturduklarında çok mutlu olmuştum. İkisinin çok ortak yanları ve ortak keyifleri vardı. Eğer çalışıyorsak, saatlerce abimin küçük çalışma odasına kapandığımız olurdu. Bir söz ya da bir beste şekillenmeden de çıkılmazdı oradan. Olağan zamanlarımızda, bir oturuşta abartısız 5-6 film izledikleri de olurdu, bilgisayarda saatlerce futbol, PlayStation oynadıkları da...

Fıkra anlatarak değil, bizzat fıkra yazarak etrafı kırıp geçirdikleri de olurdu. İkisi de Fenerbahçeli’ydi. “Ah Ulan Rıza” şiirindeki gibiydiler, Fener maçına iddiaya girip kaybettiklerinde herkese bolca yemek ısmarladıkları çok olurdu ama yine de vazgeçmezlerdi bundan. Maç izlerken beni güldüren birçok totemleri vardı. Çok şiir okunurdu. Sokak ve sokaktaki prototipler üzerinden şarkı sözlerine özne olabilecek karakterler üretirlerdi. Toplumsal gidişattan, yakın tarihten, gündemden çok beslenirlerdi. Ortak üretimlerine bakıldığında da bu çok net görülür. Oldukça duygu yüklü/yoğun, eğlenceli ve üretken bir dostluktu aralarındaki.

16 Kasım sonrasında abimin müthiş bir empatiyle yazdığı “İşte Gidiyorum” şiirindeki “Hiçbiriniz, hiçbir dilde beni anlamadınız” “Ve işte kurtuldun benden, şen olasin eyy sevgilim Türkiye” dizeleri halâ çok yakıyor içimi.

Ahmet, kendisine sık sorulan “En çok kimi seversiniz” gibi sorulara “Kızım, Karım, Sazım” gibi kafiyeli yanıtlar verirdi ama sahiden kızlarıyla, annesiyle, ikimizin ailesiyle kurduğu bağ çok sağlam ve değerliydi onun için. Benim diğer abimle (Ali) müthiş bir ilişkisi vardı ve “Hayatımı teslim edebileceğim insan” derdi onun için. Yusuf Hayaloğlu ile ilişkileri dostluğun, kardeşliğin ötesinde bir boyuttaydı, çok özel ve herkese nasip olmayacak bir boyut.

Dostluk kavramının Ahmet üzerinden anlatılması biraz zor. Çünkü herkes özel olabiliyordu onun hayatında. Ona servis yapan, ilk defa tanıdığı bir garsonla, bir esnafla, yıllarca sofrasını paylaştığı bir arkadaşı arasında fark olmazdı. Herkes için hesapsız fedakarlıklar yapabilen ama aynı zamanda küçük bir hatada tereddütsüz ilke koyan biriydi. Anlayacağınız, yaslanılabilecek tek omuz, yine onun kendi omuzuydu. Sizlerin bir çırpıda tanıyabileceği isimler veremem, çünkü o dünyadan kimse yok(muş).

PARİS’TEYKEN HER GÜN “BİR GÜN DÖNECEĞİM” DERDİ

Sürgün süresi boyunca Ahmet’in yüzündeki tek ifade “Yazık!” ifadesiydi. Ülkeye yazık, Kürt halkına/halklara yazık, akıllı aydınlık, farkında olarak yaşayan insanlara yazık. Kendilerini ‘sanatçı’ zanneden o kadar cahilin yaşadığı yanılsama, aklının çalıştığı sanılan bazı insanların o akıl tutulması, korkuları, kocaman bir halkı ve onun dilini ve kültürünü yok sayan o yalancı tarih, bir kısım sefil medyanın tepesine yerleşmiş, kendisini ‘gazeteci’ zanneden o ırkçılar, şarkılardan, dillerden korkulacak bir sisteme mahkum edilmiş bir ülke ve nihayetinde o yalancı tarihle zehirlenmiş bir toplum... Konuşulacak çok şeyimiz vardı ve/fakat fazla zamanımız yokmuş.

Sürgün dediğiniz süreç valizi alıp, Paris havaalanına inilen bir romantizmle başlamıyor. Bildiğiniz üzere asıl, anlaşması yapılmış bir turne için gitti Ahmet... Almanya’ya gitti üstelik. Türkiye medyasındaki o korkunç nefret diliyle üretilmiş manşetler, o konserler sırasında söylediği iddia edilen sözlerden üretilmiş manşetlerdi. Yani yeni davalar açılmasına, yeniden ve yeniden bir nefret öznesi haline getirilmesine ve giderek can güvenliğinin tamamen bitirilmesine ve ülkesine dönüş yollarının tamamen

kapatılmasına yönelik manşetler. Sürgün süreci fiilen böyle başlatılmış oldu. İşte bu süreçtir bizi Paris'te kalmaya mecbur eden...

Paris'teyken "Bir gün döneceğim" cümlesini HER GÜN kurdu. "Herkes benim gemileri yaktığımı düşünüyor ama şu kenarda bağlı bir kayığım var, bir gece onun iplerini çözecek ve karanlık sulara ülkeme doğru sessizce yol alacağım" derdi. Üzerimizdeki karanlığın, ülkemizdeki sisin dağılacağına dair inancını hiç kaybetmedi. Hiç yerleşik olamadı orada. Her an ama her an dönebilirdi, bitmek bilmeyen o nefret diliyle o kadar hedef yapılmasa...

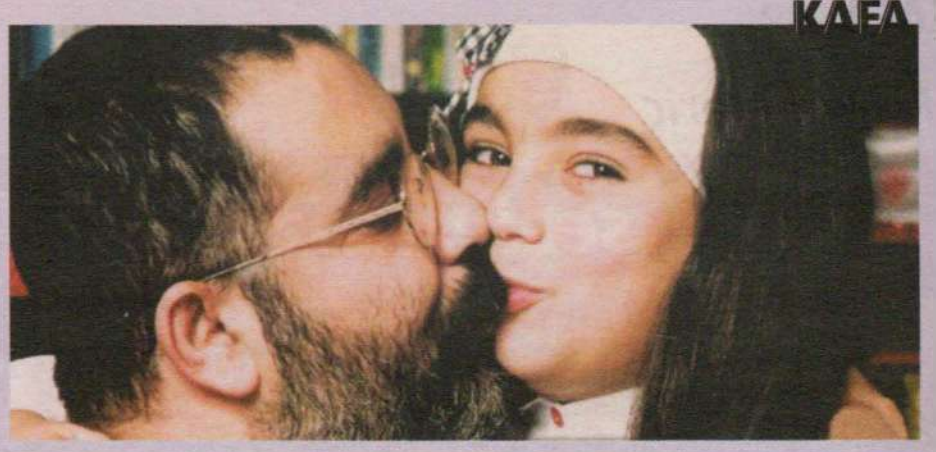
Oysa sonradan anlıyoruz ki, tüm o yapılanlar adeta bilinçli bir kurguyla ve zaten artık bir daha dönmesin amacıyla yapılmış. Sussun, konuşmasın, üretmesin, etkilemesin, uzaklarda kalsın. Eğer burada kalsaydı, yine "bir çocuktan bir katil yaratan" o karanlığın içinde kalacaktı. İşte bizim acımasız yurdumuzda bunlar oldu. "Medya" dediğiniz kuvvet, "Devlet" dediğiniz yapının yürütücü/uygulayıcı yapımcısı olabiliyordu. "Şark cephesinde" şimdilerde de yeni bir şey yok.

ORASI MEZAR DEĞİL AHMET'İN EVİ

Ahmet'in bulunduğu yere biz 'mezar' değil, 'Ahmet'in evi' diyoruz. Sanatçının mezarı olmaz! Onlar yaşarlar hep. "Türkiye'ye getirmeyi düşünüyor muyum?" diye soruyorlar. Hayır, buraya getirmeyi düşünmüyorum. Yaşanan bu gerçeği değiştirmek benim bile haddime değil. Bu konu, tarihe not düşülen haliyle kalmak ve bunun müsebbipleri de bununla yüzleşmek/hesaplaşmak zorundadır. Bir daha hiç kimsenin kendi kültürel kimliğinden vurulmaması için, bu sayfanın açık kalması, sorgulanması gerekir. Getirdik ve bittii! Peki hafıza? Peki adalet? Biz toplum olarak yüzleşme geleneğini oluşturmak, bunun adabını öğrenmek zorundayız. Zaman ilerledikçe, bize yaşatılanların daha net algılanmasını ve görülebilmesini dahi gelişme sayarım. Yarattığı yüzlerce şarkıyı kendi anadilinde değil, resmi dilde yapmış bir sanat insanının, bizlere kendi anadilinde "yüzyıllardır sesini kaybetmiş" tek bir şarkı okumak istemesi sonucunda ona sürgünün, lincin, ölümün reva görüldüğü, halâ onun halkına, diline, kültürüne hürmetsizlik ve yok sayma üzerinden kendisini sadece "Türk"lülle ve "tek"likle tanımlayabilen bir ülkeye getirilip getirilmeyeceği nasıl sorulur ki? Konu şudur: Ahmet Kaya'ya bu yaşatıldı. Bu bir gerçek mi? Gerçek! O halde bu gerçeği değiştirmek ne benim ne de başkasının haddinedir. Nazım Hikmet ya da Yılmaz Güney için de gerçeğin manipüle edilmemesi gerektiğini düşünüyorum.

SANAT SADECE ANKARA'NIN TAŞINA DEĞİL, YASINA DA BAKMAKLA OLUYOR

Eğer Ahmet aramızda olsaydı, hiçbir tekil öznenin ya da tüzel yapının yanında/içinde olmazdı. Onun olduğu yer hep sokaktı. Sokaktaki ötekileştirilenler, haksızlığa uğrayanlar, alttakiler, yok sayılanlar, haksızlığı yaşayanlar... Adalet taleplerinin dillendirildiği her zemini, her vicdan sahibini, tüm demokratik hakları, özgürlükleri her zaman olduğu gibi savunur ve dillendirirdi. Hak olanın, haklı olanın tarafıdır en temiz taraf, o hep buna inanır ve o tarafta dururdu. Aykırıydı ve sanatın tüm siyasi yapılar üstünde, en cüretkar, en özgür ve en güçlü alan olduğuna inanırdı. Ha bir de, birçok hayaline rağmen, önce mutlaka Kürtçe öğrenmiş ve Kürtçe eserler yazmış olurdu. Ahmet Kaya'nın şimdiki zamana ya da onun açısından artık olmayacak bir geleceğe konulması için geçmişine ve üretimine bakmak yeterlidir sanırım. Yani, içinden geçtiğimiz zamanlar çiçek-böcek zamanları olmadığına göre, hep yaptığı gibi o ahlaklı tanıklığını yapar, hayatın tüm kirliliğini ve haksızlığını yüzümüze şarkılarla çarpardı. Çünkü sanat, sadece Ankara'nın taşına değil, yasına da bakmakla oluyor.

sazını, sesini, sözünü özlediğimiz: Ahmet Kaya

On beş yıl olmuş, dile kolay...

16 Kasım 2000, Ahmet Kaya'nın öldüğü gün. 43 yaşındaydı. Kocamanmış gibi gelirdi bana o yıllarda. Bugün, ben ondan bir yaş büyüğüm. O kadar gençmiş öldüğünde. Sorsanız, "Kocaman bir adamdı" derim. Kısa boyuyla sahneyi öyle bir doldururdu ki, devler yanına ilişemezdi. Sesi, boyunu uzatırdı sanki. Beni benden alan, canıma okuyan yorumunu şimdi o kadar çok özleyorum ki... Sözünü esirgemeyenlerdendi: **Sözümü esirgememeyi ondan öğrendim. Hep söylerim, Ahmet Kaya bana çok şey öğretti.** Bugün bulunduğum yere biraz da onun sayesinde geldim. Sadece şarkılarına değil, sözlerine de değer verdim.

İlk albümü "Ağlama Bebek", 1985'te yayımlandı. Başta az insana ulaştı ama yılmadı. Kitlelere ulaşması, ertesi yıl yayımlanan dördüncü albümü "Şafak Türküsü" sayesinde. Yanlış değil: İki yılda dört albüm yaptı Ahmet Kaya! Giderek daha fazla satan, birbirini sattıran dört albüm. "Yorgun Demokrat"la başlayan, "Başım Belada" ile zirveye ulaşan ikinci dönemi, en popüler yılları. "Arabesk bu" diyerek onu görmezden gelen "devrimci" arkadaşlarımıza direnirdik o dönemde. 80'lerin son deminde, Kenan Evren'li, Turgut Özal'lı yıllarda ilacımızdı Ahmet Kaya. Onu "Yorgun Demokrat"la tanıdım. 15 yaşındaydım. Albümün kimi şarkılarını anlamamıştım. Geriye dönüp diğer albümlerini dinledim, kitaplar okudum, sorular sordum ve giderek hem anladım, hem sevdim. Sadece anlattıklarını değil, kendisini de. **Attilâ İlhan'dan Nevzat Çelik'e pek çok şairi onunla keşfettim.** Ders kitaplarına girmemiş şairlerdi bunlar. Bir yandan Mehmet Akif, Rıza Tevfik gibi "sağcı" şairleri bestelemesine şaşırdım, diğer yandan okumaların tek yönlü olmaması gerektiğini bu şaşkınlık sonrası kavradım. Bugün Cahit Zarifoğlu seviyorsam, müsebbibi dolaylı olarak Ahmet Kaya'dır.

1989'un ilk günlerinde, Ankara'da Derya Sineması'nda gördüm Ahmet Kaya'yı. İlk dinleyişimdi, son olmadı: Konserlerine hep gittim. Ahmet Kaya'yı hem orkestra eşliğinde dinlemek hem de tek sazla verdiği "resitaller"ine

şahit olmak, en büyük şansımdı. **Dinlemeyen bilmez: "Başım Belada" ile başladığı konserlerini "Kafama Sıkar Giderim" diyerek ve şakağına dayanmış tabanca hareketiyle bitirdiğinde yer yerinden oynardı.**

Bir gün bir cümle kurdu Ahmet Kaya ve "Yeni albümümde Kürtçe söyleyeceğim" dedi. Sonrasını hepimiz biliyoruz: Bir kasım günü, Paris'te, vatanına hasret öldü. Bugün onu dilinden düşürmeyen, Güneydoğu'da kendi dilini konuşmak isteyen insanları öldürüyor. Sözüm var: Bu yıl, 16 Kasım'da, Paris'te mezarının başında olmak istiyorum. Mezar ziyaretlerini sevmem ama ne zaman Paris'e gitsem, bir bahane bulur Père Lachaise'e düşürürüm yolumu. İlk ziyaretimde mezarının üzerinde bulduğum kurumuş yaprak, hâlâ başucumda durur. Ondan bana emanet gibidir. Yıllar yılı taşıyacağım, şarkılarının yanına ilıştireceğim bir emanet.

"Elinde silahın varsa / Benim de gitarım var"

Üzerinde fazla söz söylemeye gerek yok, kestirmeden hedefe ulaşayım: 2015'in en başarılı albümü, Kaan Tangöze'nin "Gölge Etme"si. Şaşırtan, heyecanlandıran, derhal başucuma koyduğum bir albüm bu. Tangöze, Kurt Cobain'den Neşet Ertaş'a uzanan "usta"larını "Gölge Etme"de birleştirmiş. Onlardan alınmış şarkılar/türküler değil, sazları ve sesleri var albümde. Özdemir Erdoğan'ın cilveli gitar çalışı, Kurt Cobain'in bozan yorumu ve Aşık Mahzuni Şerif'in "şaka"ları, bir bütün olarak sirayet etmiş şarkılarına. "Usta"larını öğütmüş, bir potada eritmiş ve şarkılarına ilıştırmış Tangöze. Bugünün şarkısını söylemiş, dünden yarına ulaşacak satırları derlemiş, Karacaoğlan'ı ve Özdemir Asaf'ı unutmamış ve şahane bir buket halinde önümüze koymuş. Bunca şahanelik bir araya gelince, ortaya yılın değil yılların albümü çıkmış. Iskalamak olmaz.

İsmail Saymaz

diyafon

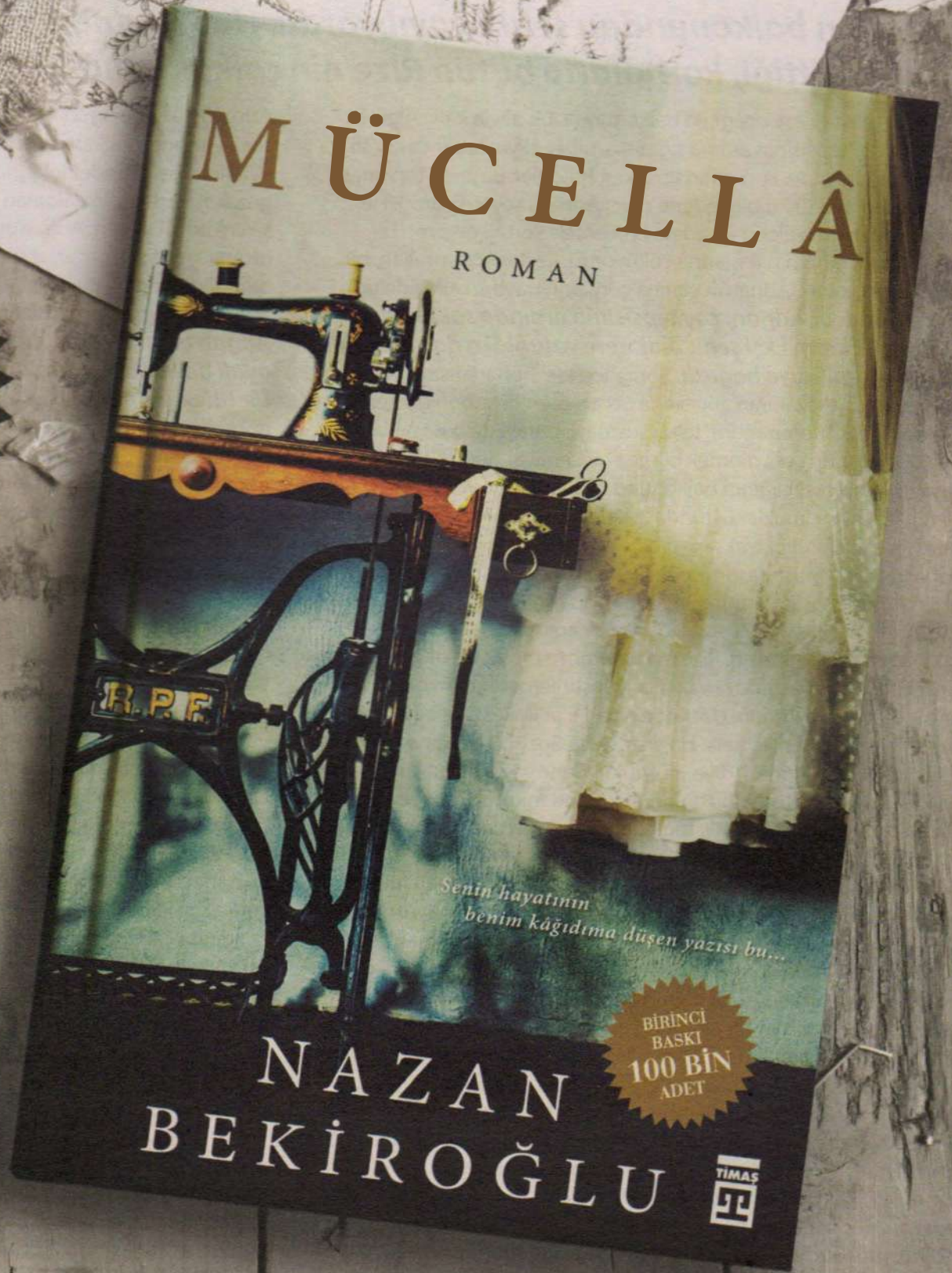
Diyafonun sesi, dinmek bilmez bir canavar düdüğünün cayırtısı gibi çay ocağının balkonundan şehre yayılıyordu. Hani, Adnan'ın omuzlar üstünde askere gittiği, kornalarla bütün Rize'nin çalkalandığı o akşam gibi...

Adnan'ı, çalıştığı çay ocağının balkonunda, bir eliyle kalkan gibi tuttuğu çay tepsisinin ardına sığınmış, diğer eliyle tabancasını sıkıca kavramış bir halde, korkudan titrerken buldular. Başında toplanan kalabalık olağanüstü bir kederle çaycı Adnan'ı seyrediyordu. Her birinin gözlerinin akından, adeta bir cenaze korteji geçiyor; bir yas dumanı dingin bakışlarına çöküyordu. Kestaneci Nurullah, bir adım öne çıkarak, Adnan'ın yanına çömeldi "Hayde, kalk gidelum, kardaşum" dedi. **Adnan, çay tepsisinin ardında sakladığı başını kaldırıp "Ekrem Ekşi şehit oldu. Yere yatun! Sizi da vuracaklar komitanum!" diye bağırdı.** Sonra içeride, buharlar savurarak kaynayan çay kazanının arkasında acı acı öten diyafonu gösterdi. "Bakun" dedi, "Komitanum, telsiz susmayı, burayı da basacaklar!" dedi. Diyafonun sesi, dinmek bilmez bir canavar düdüğünün cayırtısı gibi çay ocağının balkonundan şehre yayılıyordu. Hani, Adnan'ın omuzlar üstünde askere gittiği, kornalarla bütün Rize'nin çalkalandığı o akşam gibi...

Babası Hızarcı Mustafa, ormanda kestiği kavak ağacının altında ezilip ruhunu teslim ettiği gün, Adnan anasının rahmine henüz düşmüştü. Ve Hızarcı Mustafa, baba olacağından habersiz, bu dünyadan çekip gitmişti. Rize'nin Erzurum'a bitişik bir dağ köyünde, Anzer'de, anası hastaneye vakitlice yetiştirilemediği için ot balyaları arasında doğdu, Adnan. Üzerindeki yanık ot kokusu ve baldırındaki tırpan nişanı, kim bilir, belki bu yüzdendi. Gözünü açtığı anda, ismini kulağına "Yetim Adnan" diye üfürdüler. Genç yaşta dul kalan anası Saadet, çoğu köylüsü gibi, oğlunun kolundan tutup Rize'ye yerleşti. Hamamderesi'nde tek katlı, tuğladan örme, ahırdan bozma bir ev tuttu. Evin bir odasına köyden getirdiği iki kara inek, diğer odasına oğlu ve kendisi yerleşti. Her sabah ezanından sonra ineklerinden sağdığı aksütü, apartman sakinlerine satarak Adnan'ı büyüttü. Gün ağarırken dolu süt bidonlarıyla çarşıya inip taze ekmek ve biraz kıymayla eve dönerek yılları yıllara kattı, Saadet. Adnan, daha ilkokul beşi bitirmeden bir kaportacıda çırak olmuştu. Bıyığı yeni terlediğinde; yaz başı bir çay fabrikasına mevsimlik işçi yazıldı. Kışın ise balık halinde hamsi tezgahının başına geçti. Anası, iki kara ineğiyle yaşlanırken; Adnan'ın delikanlılık çağı başlıyordu. İçkiyi ağzına ilk sürüşünde, büyük bir günaha girdiğini, süt bidonlarında ömür tüketen anasına ihanet ettiğini düşünerek, tövbe etti. Gel gör ki sonra içmeye de, sarhoş olmaya da günaha da alıştı. Üstelik artık, içmek için haklı mazereti vardı: **Fikriye'ye aşık olmuştu. Aklına koymuştu; askerlik aradan çıkınca, bir çiçekle kapısına dayanıp Allah'ın emriyle isteyecekti. Vermediler mi? Anzer'e kaçıracaktı.**

Adnan'ın askere uğurlandığı o akşam Hamamderesi'nin toprak sokaklarından kalkan, Türk bayrakları asılmış Reno'lar, Fikriye'nin evlerinin çevresinde dolandıktan sonra boydan boya Rize'yi gezdi. Karadeniz'in dalgaları kıyıyı döverken, sahilde veda silahları sıkılıyordu. Derken, Adnan'ın da içinde olduğu araç, korna çalarak otogara girdi. Ve omuzlar üzerinde Siirt Pervari'ye kalkan otobüse bindirildi, Adnan. Bu esnada şehrin öteki ucunda aralık bir perdenin ardındaki Fikriye, gözyaşlarını yaşmağına siliyordu. **Adnan uzun bir yolculuktan sonra indiği Pervari'de çıplak ve ayak basılmamış dağlar gördü. Hayatında ilk kez otomatik bir tüfek gördü.** Bir başka dili konuşan insanlar gördü. Tüfekler doğrulttukları ve kendilerine tüfek doğrultan karaltılar gördü. Nihayet bir şafak vakti çıkan çatışmada, üzerlerine kurşunların yağdırıldığını gördü. El bombasının binlerce bilyayı saçarak dağılışını gördü. Telsizlerin acı acı öttüğünü ve kimsenin yardıma gelemediğini gördü. Neden sonra, Adnan'ı kurşun saplanan bacağından vurulmuş ve silahına kapanmış bir halde buldular. Adnan yaralanmışsa da can arkadaşı Oflu Ekrem şehit düşmüştü. Oflu Ekrem, "badisinin" birazcık uzağında, derin bir uykuya dalmışcasına... O günden itibaren Adnan, bir daha eski Adnan olmadı. Tez vakitte tezkeresini alıp Rize'ye döndü. Artık zaman, Adnan için, koparılması unutulmuş bir takvimin yaprağından farksızdı. Kurşunların uğultusu ve telsizin cayırtısı, kulağında yankılanıyordu. Sustu, kenara çekildi. Anası, mecalsiz kara ineklerinden sağdığı sütü, içine dua kağıtları atarak, oğluna içirdiyse de fayda etmedi. Fikriye mi? O'nun bir başkasıyla evlendiğini, evlerine ulaşan davetiyeden öğreneceklerdi. Adnan, aylar sonra evinden çıkıp cuma namazı için indiği çarşıda, Kestaneci Nurullah'ın yardımıyla iş buldu. Birlikte namaz kıldıktan sonra çay içmek üzere oturdukları, Kazdal Camisi'nin alt katındaki çay ocağında çalışmaya başladı. Adnan'ın Pervari'de aldığı derin yaradan ötürü hala kan sızdıran ruhu, günden güne sağalıyordu. Ta ki, o sabah ocağın kepengini açıp kazanı kaydattığı güne kadar... Müşterilerin çay istemek için çaldığı diyafon, Adnan'ın Pervari'sini geri getirdi. İlk cayırtıyla balkona koşup muşambayla sarılı trabzanların arkasına sindi. Çay tepsisini bir kalkan gibi tutup siper aldı. Yevmiyesiyle satın aldığı oyuncak tabancasını çıkardı. Korkmuş, titremeye başlamıştı. **Her an alev alacak bir namluyu beklemekteyken, Kestaneci Nurullah'ın merhametle uzanan elini gördü. "Hayde, kalk gidelum, kardaşum" diyordu, Nurullah.** Çay ocağının kapısına, Adnan'ı hastaneye götürmek için çağrılan ambulans yanaşmıştı. Adnan'ın bindirildiği ambulans, Of'taki "Şehit Er Ekrem Ekşi Üstgeçidi"nin altından geçip Trabzon'a doğru yol aldı.

Nazan
Bekiroğlu imzası
Tüyap Kitap
Fuarı'nda!
14 Kasım Cumartesi
14:00-16:00
16:30-18:30

Senin hayatının benim kâğıdına düşen yazısı bu...

Nazan Bekiroğlu *Nar Ağacı*'ndan sonra merakla beklenen yeni romanı *Mücellâ*'da okurları 1920-1970'li yılların Türkiye'sinden nostaljik ve çarpıcı bir hikâyeye buluşturuyor. *Kendini bildi bileli çeyiz işleyen bir genç kızın dokunaklı ve duru romanı...*

Dilan Bozyel

devrimim kreşendo

Yaklaşık onbeş milyon dokuzyüzotuzyed bin yetmişyedi dakikadır nefes alıyorum.

Çoğu geceler göğsümde gemiler yüzdürüyor, çoğu gündüzler ağzımda gökkuşağı saklıyorum.
İç gıcıklayıcı nedenlere aşık oluyor, sessiz kabuslar eşliğinde kum gibi gidiyorum.

**Bir bayrak dalgalanıyor her gittiğim yerde,
sanırım iki yaşımdan beri görüyorum.**

Günde beş vakit sakallı bir erkek sesi çağırıyor beni,
çağırmasa da ben o yola hep gidiyorum.

Neredeyse iki yıl önce bir gece yarısı boş bir sokakta koşarken buluyorum kendimi.

Ne polis peşimde, ne de annem farkında.

Sokaktakiler kadar başımı da belaya sokmuyorum, yine de illa adamın biri vurulmuş oluyor her sokakta.

Cebimden kirpiklerimi çıkarıp, avuçlarımdan kirpiklerimi takıyorum gözlerime, sizlerle birlikte fakat tek başına sessizce kirpiklerim ağlıyor köşelerde.

Bana benzeyen canlılar yürüyor etrafımda, kiminin iki kiminin tek kolu var.

Kimi kör, kimi sağır, kimi her şeyi duyuyor, kimi her şeye susuyor.

Tek bildiğim; herkes toprağa basıyor. Altında kimin yattığını umursamadan üstelik.

**Elektronik bir görüntü var, herkes b ve a ve r ve i ve ş harflerini
yan yana getiriyor sabah akşam.**

Elektronik bir harf tablosuna hiddetle vura vura. Ülkeden tık tık tık harf sesleri geliyor kornalar arasında.

Sonra yine bir gün doğuyor, sokakta kimse birbirine günaydın bile demiyor.
Yalnızlar etrafa bakıyor, biri iyi geceler desin diye.

Ya da biri koynuna girsin de üç gün hiç durmadan mışıl mışıl uyusun diye.

Ona soruyorum, barış diyor. Şuna soruyorum, huzur diyor. Kendime soruyorum; bu bayrak ne işe yapıyor?

Bir meydanda buluşuluyor, halaylar çekiliyor, adamın biri kaburgasına sarılı bir bombayı patlatıyor.

Göge saçılıyor kanlar. Damla damla dökülüyor asfalta.

Döküldükçe birleşiyor, aka aka toplanıyor kanlar o meydana.

Fotoğraflara bakıyorum, ah bu fotoğraflar ne çok şey söylüyor.

Gözüm ay ve yıldız arıyor kanların üstünde.

Çocuk falan kalmak istemiyorum. artık çocuk doğuracak kadar büyümüş olmalıyım zaten.

Ama ne hikmetse; hala masallara inanmak istiyorum.

Canım diyorum, ciğerim diyorum. Önce avuçlarını temizle, diyorum.

Azınlık ya da çoğunluk bırak bu küçük hesapları; yalnızca elimi tut diyorum.

Sensizliğin ertesinde bile lüzum olacak bu barış diyorum. Gözler bakıyor, çocuk gözleri bakıyor, deniz gözleri bakıyor; gözlerinizde saklı o barış diyorum.

Bayraklarda değil, sınırlarda değil, cinsel organlarınızda değil, gözlerinizde diyorum o barış.

Gözlerinizde diyorum o yanıt. Gözlerinizde diyorum o devrim.

Her bir sigara çekişinde, göğüsleri doluyor insanların. Öksürse bile atamıyorlar bu inadı.

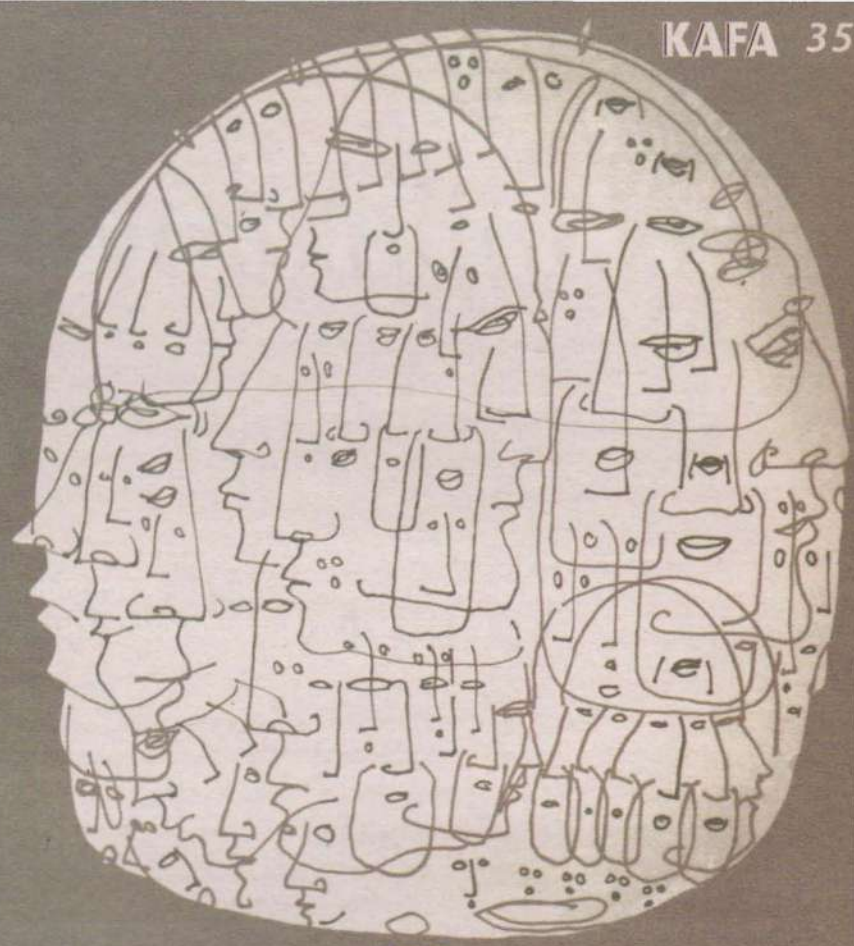
Sokakta barış diyorlar, yurdunda kardeş katili oluyorlar.

Gözüm ay ve yıldız arıyor kanların üstünde. Tek gördüğüm yine kırmızı kan oluyor.

Ahmet Abi, sen bilirsin, bu kanlar niye böyle hiç durmadan akıyor.

O kan dolu topraktan uyan da söyle, söyle de, bu da bize;

senden ayrılırken son hediyen olsun.

Feyyaz Yiğit

128

1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128

Bir ve iki, bunlar ilk değil ki. Üç ve dört, iyi yıka, iyi ört. Beş ve altı, belki insan, belki martı. Yedi ve sekiz, boşa sayma, biriz, tekiz. Dokuz ve on, dört yüz atmış kromozom. On bir ve on iki, yine bak, ölmemiştir belki. On üç, on dört ve on beş, birbirine evlat, birbirine eş. On altı, on yedi, on sekiz ve on dokuz, nerede ölüm, orada çokuz. Yirmi, yirmi bir, yirmi iki ve yirmi üç, nefes alması kolay, vermesi pek güç. Yirmi dört, yirmi beş ve yirmi altı, azı gitti, çoğu kaldı. Yirmi yedi, yirmi sekiz ve yirmi dokuz, beni de say, etsin otuz. Otuz bir, otuz iki, otuz üç ve otuz dört, tekrar hatırlayalım, bir, iki, üç ve dört. Otuz beş, otuz altı ve otuz yedi, arkası geliyor, bu yetmedi. Otuz sekiz, otuz dokuz, kırk ve kırk bir, bini de bir, biri de bir. Kırk iki, kırk üç, kırk dört ve kırk beş, kimine hayat, kimine leş. Kırk altı, kırk yedi, kırk sekiz, kırk dokuz ve elli, yitip gittiler temelli. Elli ve bir ve elli ve iki, birinci çinko sanki. Elli üç, elli dört, elli beş ve yetmiş, nefret insanı bir lokmada tüketmiş. **Yetmiş bir, yetmiş iki, yetmiş beş ve seksen, nasıl yaşayacaksın, sürekli ölecekse?** Seksen sekiz ve seksen dokuz, nerede hayat, orada yokuz. Doksan, doksan üç, doksan yedi ve yüz, ben bebeydim kart oldum, hala daha ölüyüz. Yüz bir ve yüz iki, bunlar son değil ki. Yüz üç, yüz dört ve yüz beş, sönecek mi bu ateş? Yüz altı, yüz yedi ve yüz sekiz, tam ölmedik hep eksigiz. Yüz dokuz, yüz on, yüz on bir ve yüz yirmi, dört yüz kere ölürsek, hepsi geri gelir mi? Yüz yirmi bir, yüz yirmi iki, yüz yirmi üç, yüz yirmi dört, yüz yirmi beş, yüz yirmi altı, yüz yirmi yedi ve yüz yirmi sekiz, keşke ölmeseydiniz. Aç, açık, küçücük. Kalbinin ortasında, yalanlardan bir göçük. Uzun yolun sonunda hepimize makber, kestirmeden gidelim, tekbir Allahu ekber.

Can Yılmaz

sen kimin hava sahasını ihlal ettin?

Şu satırları bambaşka fikirlerin, hayallerin, zevklerin, yaşandığı bir ülkeye giderken yazıyorum. Kendi yaşadığı ülkeyi acımasızca eleştirmekten korkmamaya(!) çalışan, çok da seven biri olarak camdan bulutlara bakıyorum, özgür bulutlara, boşlukta salınan renk renk desen desen bulutlara, istediği an kararan, istediği an yağmur olan, kar olup yağın, istediği zaman başka diyarlara göç eden özgür bulutlara...

O kadar huzur veriyorlar ki, bir süre sonra rahatsız olup gözlerini kaçırmaya başlıyorsun, zira genlerimizde huzur yok bizim... **Mutluluk salgılayan beynimizdeki her neyse, ya yok ya da kullanılmadığı için körelmiş, atıl olmuş belki de.**

İçinde mutluluk, sevgi, huzur, dostluk, kardeşlik, aşk geçen her ne varsa, onu çarçabuk yok edip, acımasız ve küstah yalnızlığımıza sığınmayı maharet sayarız ve tabii ki bizi o soğuk yalnızlığa itenin kendimiz olduğumu kabul etmeden, bir başkasını sorumlu tutarak yaparız bunu. Zira körelmiş sevgi sensörlerimiz bize daima haklı olduğumuzu iletir, küçük beynimiz itiraz etmeden kabul eder olan biteni. Tabii ki "sen" haklısın şeker kardeşim, elbette elbette...

Algıda seçicilik der bazısı, iyiyi güzeli es geçip, kötüyü, zalimi, ızdırap vereni, yani bizi üzen canımızı yakarı görür, ona dikkat kesiliriz. Algıda seçicilik falan değil bence, düpedüz hayatımızdaki kötülerin fazlalığı bu. O kadar kötülüğe bulaşmış ki, aksini hayatımızda görmeye tahammülümüz yok, gerçekten mutlu olduğun günleri hatta saatleri hadi bırak saati dakikaları yazsana alt alta, yılda 8 saat çıkarsa ben bu işi bilmiyorum. Zaten bilmiyorum, bilsem bunu sizinle paylaşmaz, mutluluğumun zevkli sarmalında dönüp dururdum. Kimseye tek bir tüyo vermeden...

Gözümü kapatıp, terk-i diyar edene kadar, size inat, mutsuz kalabalıklara inat yaşadım. Bilmiyoruz maalesef...

Instagram'da Kürk Mantolu Madonna eşliğinde bir

kahve fincanına hapsettik huzuru

mutluluğu... Elini tutup, gözünün içine bakıp "pembe panjurlu ev" hayali kuracağımız sevgililer sosyal medyada tırnak cilasıyla övünen birer avcı, efendi adam, tahsilli ve çok da edepli diyeceğimiz koca koca saçlı sakallı adamlar, yürümeyi sokaklardan kurtarıp DM'ye gönül veren birer avcı oldular... Mutlular mı? Sorsan evet... Hızla gülüp geçilecek bir ayrıntı bu, zerre mutlu değiller, akıllar bir sonraki mesajda, fikirler belli belirsiz, havada uçuşan boş ütopyalardan oluşuyor.

Bu yazıyı karamsarlığın babası Schopenhauer okusa, mesleği bırakır, dağda bayırda gezmeli botanik bilimine merak sarardı, yapacak bir şey yok...

Bol zoraki gülücüklü, bol zengin palavralı, bol özlü sözlü renksiz hayatımızda elimizden gelen tek şey; rüzgara kapılıp koyverip gitmek. Kartımıza yüklenen limiti son kuruşuna kadar harcayıp, elimize tutuşturulan metni ustaca oynamak, öyle büyük bir oyunculuğa da gerek yok, sıran gelince yazılanları oku yeter... Seyreden ve dinleyeni illaki buluyorsun, belki istediğin seyirci profili olmuyor ama salon dolu diye seviniyorsun işte... Mutlu olduğumuzu sandığımız anları hızla zayı edip, birilerinin hava sahasını işgal ediyoruz; yaptığımız bu kadar basit. Mesele bu işgal ne kadar ve nasıl sürüyor, sınırları aşır birilerinin canını mı yakıyoruz, bozuk radar sayesinde anlık bir it dalaşı mı yapıyoruz? Açız... Karnımız tok ama beynimiz açlık sinyallerini her geçen gün arttırıyor, bir yudum "gerçek mutluluğa" açız. Bitmez tükenmez bir iştahla bekliyoruz, gözlerimiz bize o huzuru getirecek "Avcı" da... Avcı'nın ne getireceğini kim bilebilir...

Mesut Süre

yakışıklılığa mektup

Merhaba yakışıklılık, nasılsın? Beni soracak olursan, dün değil evveli gün yıkanmış inceden dağınık saçlarımla, sabahın köründe kalkmadığım için illa pazar günü akşam üzeri 16:30 gibi, iki tane festival sinema bileti elimde, Taksim sarı dolmuşuna yürürken sana ucundan kıyısından sahip oluyorum... Sonra 4 kişilik en arka koltuğa oturmuşsam, mabadı artı bir araziden hallice bir vatandaş 2 lira 20 kuruş vermiş olmanın özgüveniyle saçıma oturuyor, sen uzaklaşıyorsun. Benim için ilk örneğin Eduardo Capetillo'yu yakışıklılık... Her gün öğleden sonra yayınlanan dizisinin fragmanında bir at üstünde kumsalda geziyordu. Belli belirsiz kıvrık saçlarıyla pahalı olduğu her tavrından belli atın yeleşi ahenkle dans ediyordu. **Berbere gidip "Eduardo Capetillo saç" diyordum, babamın arkadaşı berber gülüp üç numaraya vuruyordu.** Enseme tuttuğu aynadan türlü gazlı içecekleri hemen açabilir gibi duran geometrik şekliyle burnum belirliyordu. Ayrıca insanın ensesi ne fena yeri... Bok vardı her seferinde gösterecek. Ve 404 uhuyla geceler boyu kafama yapıştırdığım kulaklarım... İnsan o vakitler herhangi bir uzvuyla barışık olamıyor, küstüğüne tam küsiyor, bir daha hayat boyu konuşmuyor. İki kulağım olduğunu 27 yaşında kabullenmişim.

Sonra Victor Newman... Kendime babamdan yakın tuttuğum bir insandı. Çünkü orta yaş nasıl olur, nasıl az konuşulur, en doğru kelimeleri seçip, dikkatle izleyip cebime koyuyordum. O mükemmele yakın bıyık bütün restoranlarda kazma sapı gibi hesapları kendiliğinden ödüyor

gibi. Yani "Victor" diye yazılıyor, "adam" diye okunuyordu. Kırklı yaşlarını devirmiş olanlarda senin ne demek olduğunu onda gördüm, bir daha da unutamadım yakışıklılık...

Gel zaman git zaman epey bir yaş aldım bu hayat yolunda... Bazen banyodaki aynada sabah 05:45'te kendime göz kırpar yapacağım şakalarla İstanbul'da binlerce kadına kahkahalar attıracağımı düşünürüm. Bu beni mutlu eder. Jölemi eksik etmem, dik yürürüm. **Kolonyalı mendille önce ağzımı sonra ellerimi sonra da ayakkabılarımı bir güzel silerim. Aynı mendil olması seni benden uzaklaştırmaz yakışıklılık... Bilirim ki sen gidiş yoluna da puan verirsin.** Bazı sabahlar odamdaki boy aynasında sıkı memelerime alkış tutar, ritmimi bulmuşsam flamenkoya bağlar bir Fedon şarkısıyla küçük şovumu tamamlarım... Kunata kunata kunata! Şunu bil ki sıkı memelerim beni ben yapan özelliklerimden biri, bütün bu övgüleri hak ediyorlar.

İnşili çıkışlı ilişkimizde, ünlülük hususuna kafa patlattığımdan beri sana pek fazla zaman ayıramaz oldum yakışıklılık... Ama bilirim ki ordasın. İstanbul hudutlarının dışına çıktığım gibi TC numarasını ezbere bilmesi gereken bir vatandaşa dönüştüğümde sana çok ihtiyacım oluyor. O yüzden çok çıkmıyorum.

Budapeşte'de -ki 34 yaşında gördüğüm iki ecnebi şehirden biridir- türlü milletten kadınların ilgisini çekebileyim diye Smurfs, Angry Birds tişörtleri giydiğimi eklemek isterim. İyi ki varsın. Hörmetler...

Seni hep arayan, seven biricik dostun Mesut...

Gökhan Dağıstanlı

gitmeyecektim aslında ben

Mecra büyüdüğü insan yalnızlaşır, yamacındakinden uzaklaşır. Bir göz odada mutlu olma ihtimali hep bu yüzden kocaman bir yalıdaakinden daha fazladır.

Ne güzel başlamıştık biz seninle. Her şey bir meleşin usta elleriyle denk getirilmişti. Sana sarılmakla başlayan her şey yıldızlaşmıştı yeryüzünde. Tenlerimiz birbirine karışınca bir kimyasal reaksiyon başlamıştı ve açığa çıkan su gibi bir aşk olmuştu. Başboş saatlerde, dünyanın en mutlu insanlarıydık. Hele seni kollarıma aldığım zaman, mutluluk duvarını aşır, gözyaşı oluyorduk. Günler böylece, zamanın, üstüne üstüne yürürken, ellerimiz kenetli, büyük bir gururla bakıyorduk hayata. Ama zaman pusu kurmuştu yollarımıza. Acılar, bir tarassut kulesinde, kin bürümüş gözleri üstümüzde, bekliyordu. Mutluluğumuz fazla geliyordu dünyanın düzenine.

Şu dünyada mutluluğu devam ettirebilmek zamanın hezimetidir. Hazmedemez bunu, hep tüketmeye, hep bozmaya çalışır. Bize hem dost hem düşmandır. İlerledikçe, güzel olanı normal, normal olanı sıkıcı, sıkıcı olanı kötü hissettirir. Her gün, inadına yeniden başlamak gerekir, sanki ilk günmüş gibi. Bir gün, ikinci gün olduysa eğer, tükeniş başlamıştır. **Zordur, zamanın zorbalığını omuzlamak. En güzel duyguları kanıksatır ve hep daha fazlasını arzular.**

Gitmeyecektim aslında ben. Ne aldatmak, ne de aldatılmak ağrısı asılmıştı boynuma. Sadece artık eskisi gibi bakamıyorduk birbirimize. Böyledir insan. Mutsuzluğa hiç alışamaz ama mutluluğa alışması an meselesidir. Zaten mutluluk, alışıldığında artık mutluluk değildir. Kanıksamaksa, mutluluğun en büyük düşmanıdır. Biz de mutluluğumuzu kanıksamış, toleransımızı sıfırlamıştık. Bakışırken kahkahalar atan gözlerimiz, artık neredeyse sebepsiz buz tutabiliyordu. "Olsun"lar "olamaz"lara yüz tutmuştu. Zamanın dişleri arasında öğütülen her şeyi düzeltmenin çaresini, bir bakış serinlikte, beyhude arar olmuştuk. Zehir zemberek bitiyordu en tatlı başlayan sohbetler. Yüreklere paramparça olmuştu çoktan. Koşar adım yitip gidiyordu ordularımız. Ölülerimiz çoktu, yaralılarımız kan kaybediyordu. Savaşta yapılmaz ama hastanelerimizi bile bombalıyorduk zaman zaman ve bu insanlığımıza yakışmıyordu. Esirgeyerek okşayan eller iki yana düşmüştü ve sokağımız ikimizi kaldıramayacak kadar daralmaya başlamıştı artık. İkimiz, zamanın yıpratıcılığına daha fazla nasıl direneceğini bilmeyen potansiyel mağluplardık. Seviyorduk birbirimizi ama işte, daha az bir keyifle... Gidemezdik aslında ben ama birimiz gitmeliydik. Akan bu kan durmalıydı artık. Daha fazla acıya tahammülümüz de kalmamıştı.

Yıpranmış bu pembe diziye bir son yazılmalıydı artık. Siyah bir mürekkep oldu o an ağladıklarım. Son bölümü ben, gözyaşlarımla yazdım. Bu menfur cinayet üstüme yıkılır

yıkılmaz, ayaklarım bana bile sormadan kapıya yöneliverdi. Boynum ayaza, gözlerim göğe uzandı. "Biz"i birbirimize ayırdık, gitti. Önce berbat bir serinlik sardı kanımı, iliklerime kadar üşüdüm, sonra bir ayrılık acısı yaktı yanaklarımı. İşte o an, etrafımı asla bitmeyecek bir boşluk sardı. Öylece ne kadar durdum bilmiyorum. Yüzümü hayata döndüğümde, bir deli yalnızlıkla baş başa kaldım. Sigarayı bırakmıştım ama bir tane yaktım. Ciğerimin yangınını boğmaktı

niyetim, başaramadım...

Senden sonrasını kimse bilmez. Bilemezsin sen de, yoksunluğunun yağmurlarında gecelerce yanaklarımın yıkandığını. Kenarlarda, köşelerde ne kadehler kırıldığını; hatıraların gözlerimin önüne sadist bir zevkle sunduğu zamanları özlemekten nefesimin kesildiğini; kokunun, aramıza ördüğümüz duvarlarda nasıl yankılandığını bilmezsin. Kimse bilmez.

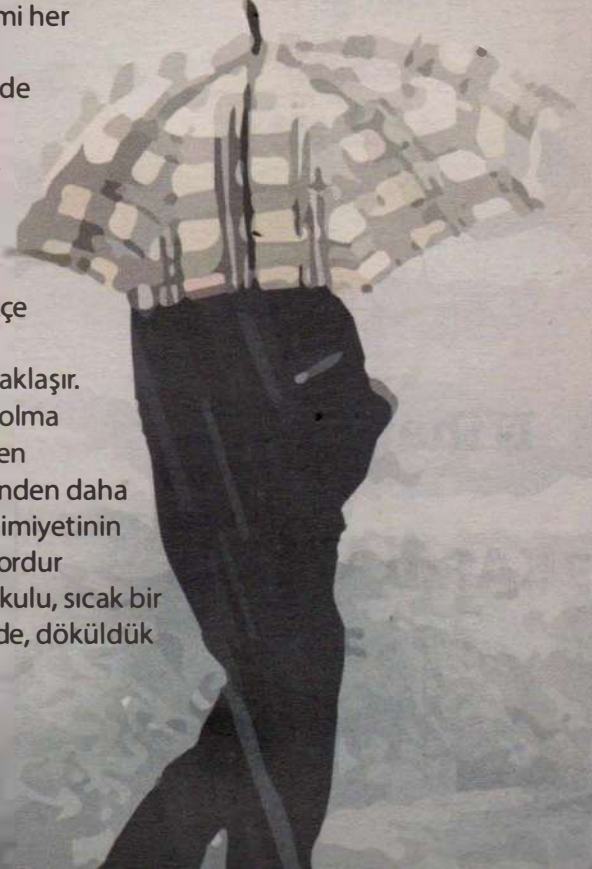
Ve ne oldu sonra biliyor musun? O bize kötü gelen her şey kendiliğinden tükendi gitti. Unuttuğumuz her duyguyu hatırladım. Bana son dokunuşlarını yeni hissettim. Mutluluk, kanıksanmışlığın eskimiş prangasından sıyrılıp, uzak diyarlara firar etti. Uçsuz bucaksız bir mutsuzluğun içinde, beraberken aslında ne kadar da mutlu olduğumuz saplandı farkındalığıma. Ne ağzımın tadı kaldı, ne canımda bir parça huzur. Derin bir keder içinde ölüyordum günlerimi. Yaşamak için birkaç kötü anıya muhtaçtım, bir türlü hatırlayamadım. Gözlerini düşünüp kadehlerde kahverengi yandım. Meğer ne kadar da nankörmüş insan, hayatın sunduğu güzelliklere. Kaybetmeden değer bilmek ne mümkünmüş!

Çaresizlik, tanrının insan ruhu için biçtiği en sevimsiz kıyafettir.

Bu bizi beraber öldürmeyen ama beni sensiz yaşatmayan anafor, gördüğüm en büyük çaresizliktir. Ruhumu öldüresiye sıktıkça bu ölçüsüz çaresizlik, ara sıra öldüm ama nefes almaya devam edebildim. İşte bu kötüydü ölümden de, korkusundan da. Sensiz her şey yarım yamalak, ölüm bile. Bir kazada bir uzvunu kaybeden bir insanın katran gecelerinin heyulasıdır o kaza. Hiç yaşamamış olmayı diler. Kızır kaderine, küser hatta. Haklı bir öfke isyana dönüşür bazen, en samimi yerinden gönderir Tanrı'ya kocaman bir sitem. Benim de, yokluğunun canıma ağır geldiği zamanlarda, keşke hiç tanımasaydım diye haykırdığım oldu. Sende kritik bir bölümümü bıraktım. Yaşatacak kadarı bende, süründürecek kadarı sende kaldı benim.

Gelip sana bütün bu olup bitenleri anlatsam, "Seni seviyorum, sensiz yapamadım" desem, "Benim sensiz kolum, bacağım, ocağım yok" desem, belki sarılıp boynuma, dönerdin bana. Dönmem ihtimalinden mi, tekrar tüketip bütün güzellikleri, seni sonsuza kadar kaybetmekten mi korktum bilmiyorum. Cesaret edip sana gelemedim. Belki de günün birinde tekrar karşılaşma ihtimalimizi sakladım alın yazımın en uzun paragrafına. Şimdi kendimle baş başa oturup, hatıralarımızdan mutluluk damıtıyorum gözlerimi her kapadığımda.

Sakin bir derenin içinde mutlu ve huzurlu olmakla yetinemedik seninle. Açık denizlere diktik gözümüzü belki de. Ama mecra büyüdüğü insan yalnızlaşır, yamacındakinden uzaklaşır. Bir göz odada mutlu olma ihtimali hep bu yüzden kocaman bir yalıdaakinden daha fazladır. Derenin samimiyetinin tersine, mesafeli ve zordur denizler. Samimi, coşkulu, sıcak bir dereydik seninle biz de, döküldük denizlere...

KAFA Dergisi

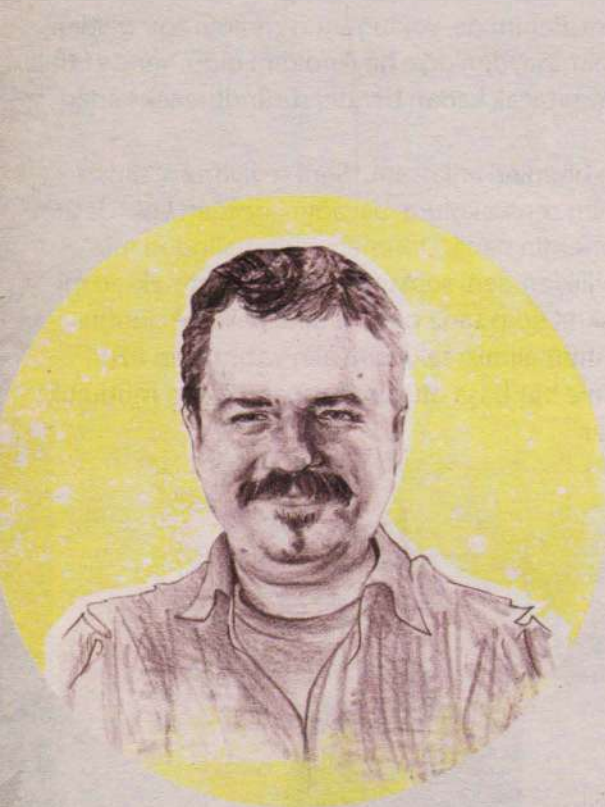
BRAND WEEK ISTANBUL'da

Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı

21 Kasım 2015 - Cumartesi

Saat: 12:00

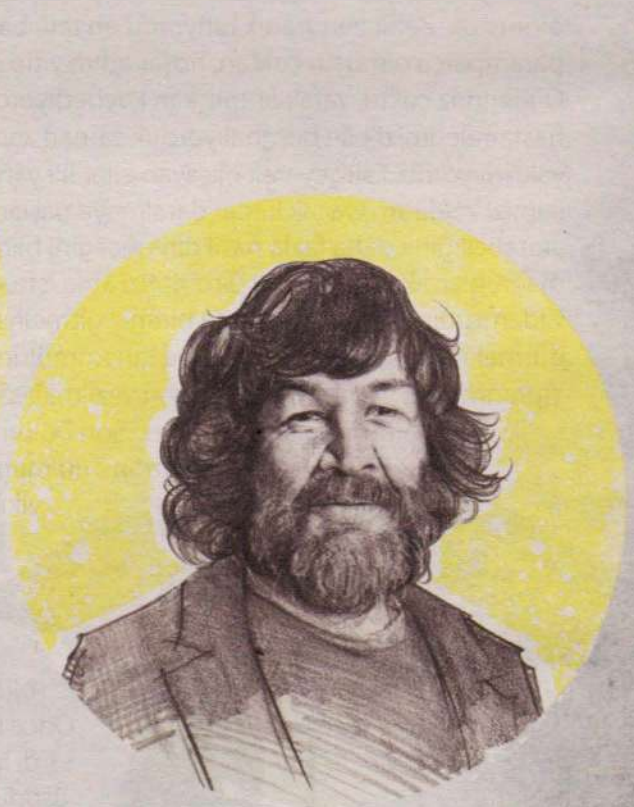
**Yazılı Medyada
Yükselen Edebiyat Dergileri**

Nihat Sırdar

Candaş Tolga Işık

Levent Erden

bir hayatı
6 kelimeyle
anlatabilir
misin?

KAFA, her ay okuyucularından gelen en fazla 6 kelimelik kısa öyküleri yayınlamaya başladı. Siz de altikelime@kafadergi.com adresine 6 kelimelik hikayenizi gönderin, "sadece 6 kelime" başlığı altında imzanızla yayınlatalım.

Akrep ile yelkovanın yarısında
kaybeden bizleriz.
Muzaffer Potoğlu

Savaşlarda ölmeyen kardeş
olmadığım için şükretmeyeceğim.
Lala Mahmudova

Güldü kadın,
sevdi adam hiç
düşünmeden...
Hend Çalan

Barış için geldiler, barış
için öldüler.
Emre Akgul

Yıldızlara dokunmak
isterken, kendi
karanlığında boğuldu.
Elif Kılıç

Saklambaç oynamıyoruz,
çık dışarı,
içimi acıyorsun.
Gamza Göktürk

"Kardeşim meydanda" dedi,
gözünde bir damlayla...
Eylül Zeynep Sağlam

On yaşını hiç
göremedik
dokuzundaki çocuk...
Metin Öztosun

Uç oy uğrunda yitip giden hayatlar...
Özkan Şengün

Ellerini tutmak için karşıya
geçmemiz gerekiyordu.
Murat Turan

Şu tankların durduğu yerden
uçururduk uçurtmaları...
Ruken Ay

Böylesine kalacağını
bilseydim, gitmene izin
vermezdim.
Erhan Gürdal

Dokunduklarını
yıkamadım, evrene
nefes versin diye...
Hamide Mutluer

1971'de iki kardeşlik,
2014'te sadece ben.
Metin Başaran

Ankesörden,
yandaki ankesörü aradım.
Kimse çıkmadı...
Emre Top

Yirmidördündeydi.
Evlendiğimizde bir,
öldüğünde iki kişiydi.
Anıl Aygün

Annemi hiç uzmedim.
O öldüğünden beri...
Metin Ebeli

Güzel gelin,
damadın coşkulu
kurşunuyla öldü.
Ömer Akdoğan

Bakışlarımı
senden almışım anne.
Tanışınca anladım.
Seçil Uçar

Evlendirildi.
Kendisi henüz 15,
kocasıysa 64.
Sinan Reis

Asırlık çınar uğruna
kesildiği yola düştü.
Onur Çoban

Acıya dayanamadı
deniz, usulca bıraktı
kıyıya...
Sevilay Dayı

Gidebileceği başka yeri olmadığını
tekrar hatırladı.
Eda Gelen

Sanırım sen beni yalnızca
uyurken dinliyorsun.
Mehmetcan Seymen

Birilerini
beklerken hep
kendime geç
kaldım.
Nilüfer Yavuz

Bize çayın hep beş
dakikası vardı.
Hakan Küçükdurmaz

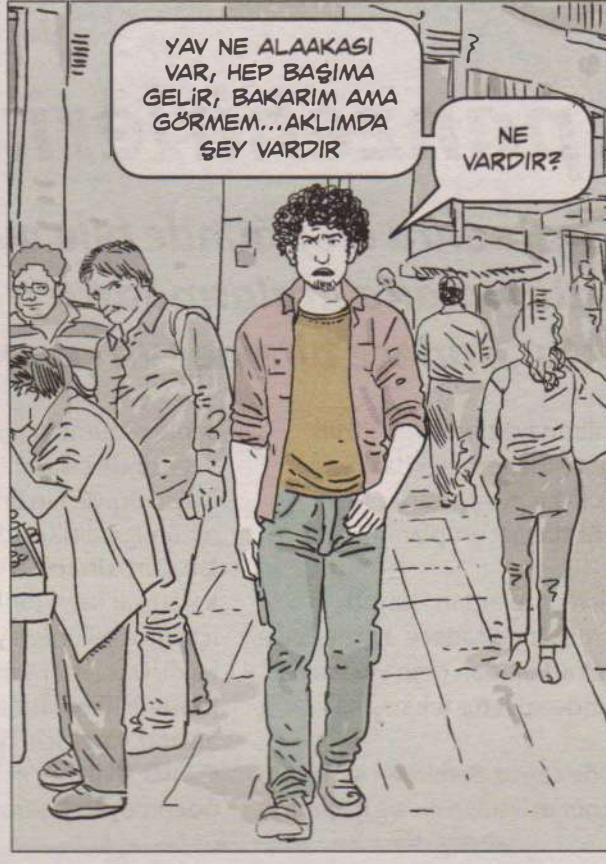
Aynı yıldız farklı
şehirlerden bakıyoruz,
habersiz.
Zeynep Tanrıver

Peki o bana ne der?

BIRAK PAMPA EKSİLETME KENDİNİ... MASUM DEĞİLİM DE, BİR SEZEN AKSU ŞARKISI SÖYLE... HEPİMİZ NEFES ALALIM.

YAV NE ALAAKASI VAR, HEP BAŞIMA GELİR, BAKARIM AMA GÖRMEM...AKLIMDA ŞEY VARDIR

NE VARDIR?

BİTTİM BEN OĞLUM... GÖRÜNTÜYÜ YÜKLERSE NE İREM KALIR NE ATOM... BAKTIĞIMI GÖRSE YETER...

O NE YA DEDEM'LE İREM OTURUYORLAR.

TELEFONDA VIDEO MU İZLİYORLAR... LANN BENİ Mİ YOKSA...

LAN ÖLDÜM MÜ BEN YOKSA ŞİMDİ Mİ ÖLEYİM...

DIŞLANDIM LAN KESİN...

AAA NE YAPIYORSUNUZ, KEM KÜM...

İSTANBUL BİENALİNE HAZIRLANIYORUZ.

ERKEK GÖZÜ ADLI... VIDEOART KOLEKTİF ÇALIŞMAMIZ... SEN BİLMİYORSUN ATOM... DEDE'NİN PROJESİ MÜTHİŞ... SES GETİRECEK VUNDEBA İŞ...

ALLAHIM BU ADAM BENİM DEDEM OLAMAZ... KIZA AKLI DEDEM VERMİŞ...

DEDEN KURGUSUNU YAPTI... TIPLERİ GÖRSEN, AL TOPLA FİLAŞ TİVİ'DE HALAY ŞEKSİNLER. HEPSİ MUALLAK BAMYALAR, HEPSİ AZIMLI SİĞİRLAR...

FAYANSI GATLA-TACAKLAR

YA DEDE ANNEM DİYOR YA... SEN DEDE'NE ŞEKTİN DİYE... NE ŞEKTİM BEN YA?

BUNLAR ORTA SINIF ARGÜMANLARI... BOŞVER

DEDE BEN VAR MIYIM GÖRÜNTÜLERDE...

FİLMDE KULLANMAYI DÜŞÜNÜYORUM.

NIHAA ÇOK SÜPER EĞLENCELİ... HADİ KİTAP FUARINA GİDİP KİTAP ŞALALIM...

İslamcıların zaferi, nasıl İslamcılığın yenilgisi oldu?

İslamcılık neden huzur getirmedi?

İslamcılar muhalifken savundukları değerleri,

iktidarda niçin uygulayamadılar?

Barış dini olan İslam, İslamcılarının elinde nasıl çatışma kaynağı oldu?

İslamcılar demokrasiyle neden barışamıyor?

Levent Gültekin'den
bugünleri anlamak
için mutlaka
okunması gereken,
benzersiz bir kitap.

Kanat Atkaya

sinemaskop bir zaman kapsülü

8 Eylül 1943'te başlamış büyük boy, çizgili, sayfalarının sağ üst köşesinde numaralandığı deftere not düşmeye... Adını yazmamış hiçbir yere veya yazdıysa da o sayfaları hayat almış götürmüş.

Bazı sinemaların "tifüsle mücadele kapsamında" kapatılıp, sonra da açıldıkları 1943 yazı geride kalmış...

İkinci Dünya Savaşı'nın ruhları titrettiği...

Tünel'in kayışının koptuğu ve "menfur kazada 1 kişinin öldüğü, 20 kişinin yaralandığı..."

İstanbul Valisi Doktor Lütfi Kırdar'ın "bozuk ekmekler ve yolsuzluklar hususunda halktan yardım istediği..."

Adapazarı depreminin İstanbul'u da salladığı ve "Çemberlitaş'ın üst kısmının çatlayarak eğildiği..."

O yaz, 1943 yazı geride kalmış işte...

8 Eylül 1943.

İstiklâl Caddesi'ndeki Sümer Sineması'nda (yerine açılan Rüya Sineması da yok bugün) harika bir film var: Bud Abbott ve Lou Costello nam hıznırlar, yani "İki Açık Göz"ün "Hold That Ghost"u...

Hem komedi hem de biraz korkunç.

14:15 seansına bir bilet...

Öncesinde eski Eptalofos, yeni Ulus Kahvesi'nde (Bugün İstiklâl'in girişindeki Burger King) bir çay içilebilir.

Veya Demir Özlü'nün harikulade "Bir Beyoğlu Düşü"nde kahramanın anlattığı şu program da iyi:

"...Güneşlikti. Sokaklara çıkacaktım. İş yerine uğrayacak, sonra öğle yemeğini Galatasaray'da, Mandıra'da yiyecektim. Tavuk suyuna çorba, sosisli yumurta, tavuk göğsü. Ardından da İstiklâl Caddesi'nin öğleden sonra artan kalabalığına dalacaktım. Bir sinemanın serince holüne girecek, mermer direkler arasından geçen mermer koridorlardan yürüyecek, gişenin önüne varacaktım..."

Yıllar önce (tıpkı geçen ayki yeşil kaplı defter gibi) bir çöp mezatında dağılmış şekilde bulup eve getirdiğim defter, bir sinefilin günlüğü...

8 Eylül 1943'te başlamış büyük boy, çizgili, sayfalarının sağ üst köşesinde numaralandığı deftere not düşmeye...

Adını yazmamış hiçbir yere veya yazdıysa da o sayfaları hayat almış götürmüş.

Defterin içinde

Perşembe Pazarı'ndaki

Aslan Han'da çelik

ticareti yapan bir

firmanın "Polychronis

Vallianos"un antetli

kâğıdına yazılmış

İngilizce bir mektup

taslağı var.

İşle ilgili, New York'ta

bir şirkete hitaben

yazılmış.

Defterin sahibi

bir ihtimal orada

çalışıyordu diyeceğim

ama bu kadar sıklıkla

sinemaya giden ve bunu çoğunlukla gündüz yapan birinin

aynı zamanda çalışıyor olması zor.

El yazısı... Bu işlerden anladığımdan değil ama bir kadının elinden çıkma sanki...

İstanbul'da yaşayan bir yabancı?

Bir "lövanten"??..

Gündüz düşlerini sinema salonlarında kovalayan bir rantiyer?..

Kim bilir?..

Savaşın gölgesinde, dönemin Beyoğlu sinemaları arasında mekik dokumuş...

Etoile, Saray, Alkazar, Sümer, Lale, Ses, Melek, Şark, Taksim, İpek, Ar, Şık Sineması...

Defterini müthiş bir özenle, disiplinle ve detaycılıkla tutmuş...

Filmin adı, hangi tarihte hangi seansa gittiği, filmin süresi, yapım şirketi, oyuncular, yönetmenler...

Kendince 2'den başlayarak 10'a kadar not vermiş...

Mesela Disney'in efsane "Bambi"sini 26 Nisan 1944'te izlemiş ve 9,5'u çıkmış...

Sezon sonlarında istatistik sayfası hazırlamış.

O sezon kaç filme gitmiş, kaç Amerikan, kaç İtalyan, kaç Fransız filmiymiş, hangi stüdyoların yapıymış, kaç para harcamış ve hatta seyrettiği filmleri uç uca eklersen kaç mil yaparmış?..

Bu istatistik sayfaları Fransızca kaleme alınmış.

Mesela 1943-1944'e bakalım ister misiniz?

O sezon vizyona giren 233 film seyretmiş; 201 tanesi Amerikan yapımı.

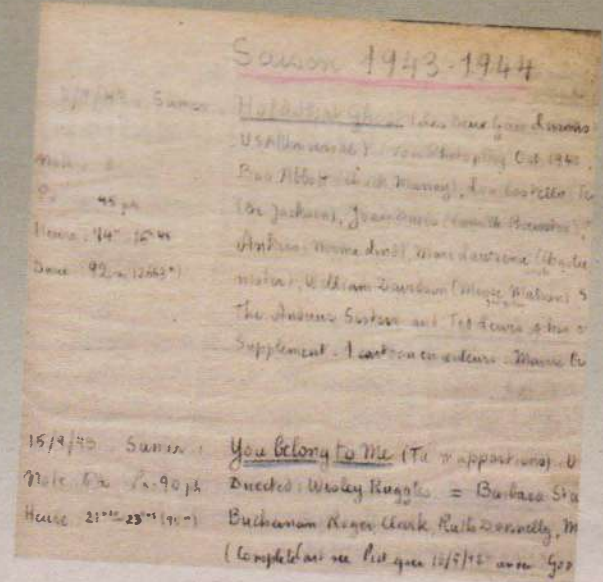
233 film için 106 lira 38 kuruş bilet parası ödemiş...

Böyle defterlerde sık görülür; çok düzenli tutmaya başlamış, sonraları biraz "şişirmiş" diyeceğim ama haksızlık etmeyeyim.

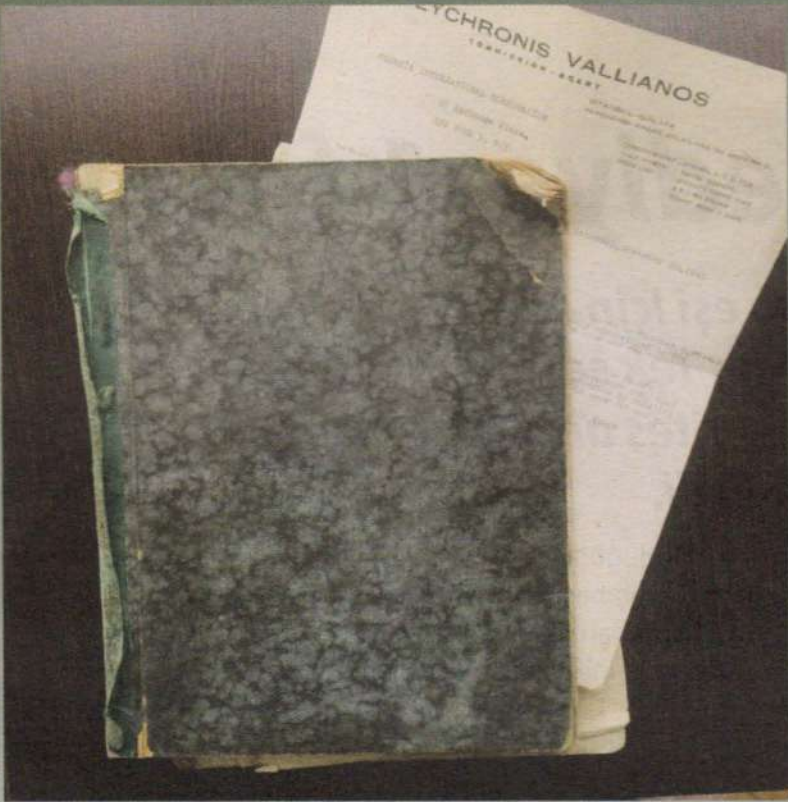
Yine filmlerle ilgili tüm bilgiler mevcut.

O dönem iletişimde ve propagandada çok önemli yer tutan film öncesinde yayınlanan "görüntülü ajans haberleri"ni de not etmiş aralarda.

1970'lerin ortalarında, henüz çocukken sinemada film den önce Galatasaray-Fenerbahçe maç özeti seyretmiş biriyim; bana tuhaf gelmiyor ama genç arkadaşlar için ilginç olabilir bu bilgi...

Çiğdem Canım Yayan

Defter, 1950-1951 sezonunda seyrettiği filmleri listelediği (sadece adlarını, gittiği seansı, sinema salonunu ve başrol oyuncularını yazıyor artık) sayfayla nihayete eriyor. Son not düştüğü film, 18 Mart 1950'de Atlas'ta seyrettiği "Colorado'dan Gelen Adam/ The Man From Colorado..."

Kadın mıydı, erkek miydi?
Genç miydi, yaşlı mıydı?
Yemeğini Triandafilos'ta mı yerdi, Kohout Lokantası'nda mı?
İstiklâl Caddesi'nde yürürken Orhan Veli'yi, Sait Faik'i
gördüğünüz ve mesela Bay Said Duhani'nin Parmakkapı
sokaktan çıkıverdiği günlerden...
İçinden Majestik Lokantası, Nektar Birahanesi, Kit-Kat Bar,
Degüstasyon, Pikadelli Kokteyl Likör ve Yemek Salonu
geçen zamanlardan...
Sinemaskop bir hatıra defteri...
1940'ların Beyoğlu'ndan yollanan ve bugüne ulaşan bir
zaman kapsülü...

O çok sevdiğim, 17 yaşıma bastığım gün kendime hediye
olarak aldığım ve yıllar içinde yeniden dönüp sayfalarına
sığındığım Demir Özlü "anlatı"sından bir alıntıyla
noktalayalım mevzuu...

"Tünel geçidinin alacalı aydınlığında, Sokrates'in
temizleyici dükkânı ile Kohen Kardeşler'in kitabevlerinin
önünden geçerek alana çıktım.

Güneşli bir Kasım günüydü.
İstiklâl Caddesi'ne çıkmak için yolumu uzatıyordum.
Güneş tedirginliklerimi azaltıyor, belirli bir güven
duygusu veriyordu bana.

Bütün o eski hanların, geçitlerin önlerinden geçerek
güneşin tadını çıkaracaktım. Sabahın on birine yaklaşan
vakitlerde, تنها Beyoğlu'nun kendine özgü tadını:
Sevişme sonrası tadlar gibi bir taddı bu...

...Kalabalık öğleden sonra dolduracaktı caddeyi.

Sinemaların iki onbeşdeki seansı yaklaştığı sıralarda.
Sonra da bu seanstan çıkanlarla, dört buçuk seansına
girmek isteyenler caddede karşılaşınca, geçici bir süre,
daha da yoğun bir kalabalık olacaktı caddede. Kısa
bir süre için.

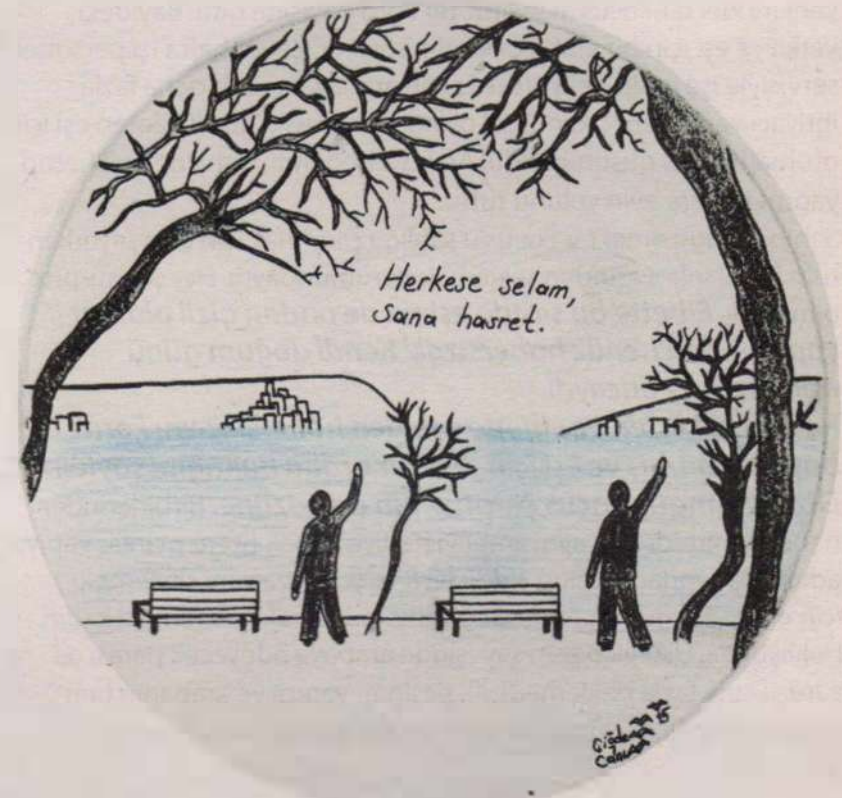
Şimdiden Nisuz Pastahanesi'nde oturanlar vardı,
aralarında güzel profesyoneller de. Baylan'da oturanlarsa
görülüyorlardı. Salonu arkadaydı pastahanenin.
Caddeyi geçerek iş yerime vardım. Beyoğlu'nda öteki
günler gibi bir gün daha yaşamak için..."

(Bir Beyoğlu Düşü. Demir Özlü. Ada Yayınları, 1985)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birhan Keskin

Nazım Hikmet Ran

Edip Cansever

2 doğum günü, 1 hediye, 1 focus

Şaşkınlığı bir üst seviyeye çıkmıştı. 2 ay sonra eşi için almayı düşündüğü Ford Focus, şimdi kapısının önünde duruyordu. Tek sorun hayatı boyunca düz vites araba kullanan biri olarak otomatik vites arabalara karşı soğukluğu. Bunu elbette eşine belli edemezdi.

İlk araba macerasını memur babasının kucağında yaşamıştı. Araba park halindeyken babasının kucağına oturmuş ve direksiyonu ilk defa o zaman elleriyle sıkıca kavramıştı. Babasının emektar Ford'u, o orta okula başladığında yerini daha yeni bir model Ford'a bırakmıştı. Üniversiteye başladığında kendine hediye olarak gelen Ford da onun uzunca süre kahrını çekmişti. Nihayet kendi ailesini kurduğunda da ilk iş kendine gidip bir Ford Focus almıştı. **Aileye katılan en yeni üyeye beraber sayıları 1 kişi artmış ve artık daha geniş, daha konforlu bir araba almaları gerektiğini düşünüyordu.** Haklıydı da. Kafasında hesap kitap yapmaya başladı. Arabayı yenilemek için en uygun tarih 4 ay sonra eşinin doğum günüydü. Emektar Focus'u satıp, üzerine birikimini ekleyerek yerine yeni model bir Focus alabilirdi. Bir Ford bayisine gitti. Bayideki yetkiliye eşi için bir araba baktığını söyledi. Zaten hafta içi personel servisiyle işe gidip geliyordu. Eşinin arabaya ondan daha fazla ihtiyacı vardı. Yeni çıkan dizel otomatik Focus'u gördü. Zaten eşi için otomatik vites düşünüyordu. Arabayı beğendi. Daha detaylı hesap yapmak üzere evin yolunu tuttu.

Sahip olduğu emektar Focus'u satılığa çıkarmak için gün sayarken tüm bu planları eşinden saklamak durumundaydı. Her şey sürpriz olmalıydı. **Elbette bu sırada eşinin de ondan gizli planlar yaptığından henüz habersizdi. Kendi doğum günü eşinden 2 ay önceydi.**

Kadın herkesten ve elbette eşinden habersiz aynı Ford bayisine gitmiş ve eşi için yeni bir araba baktığını söylemişti. Dizel otomatik Focus çarptı onun da gözüne. Birbirlerinden habersiz birbirlerine aynı arabayı hediye almak üzere planlar yapıyor, adımlar atıyorlardı. Eşine aldığı terfi ve yüklü zammı söylemek için en doğru günün onun doğum günü olarak belirlemişti kadın. Haklıydı da. Üstelik o zam sayesinde arabaya ödeyecek parası da vardı. Daha fazla beklemedi. İlk peşinatı yatırdı ve arabanın tam kocasının doğum gününde evin önüne getirilmesini rica etti.

Adam işten eve döndüğünde hesap kitap yapmaya devam ediyor, bir yandan da eldeki arabasına alıcı bulmaya çalışıyordu. Nihayet doğum günü geldi. Sabah beraber kahvaltı ederlerken sokaktaki hareketlenme dikkatlerini çekti. Yeni dizel otomatik Ford Focus gördüler. Kadın hafifçe "Tam zamanında" diye gülümsedi. Adam şaşırılmıştı. Bir anda kendisine sarılan eşinin sözlerine kulak verdi. **"Doğum günün kutlu olsun hayatım. Ben iş yerimden iyi bir terfi ve bununla beraber sıkı da bir zam aldım. Artık yeni bir arabaya ihtiyacımız olduğu için de sana bu yeni model Ford Focus'u hediye almayı düşündüm. İyi günlerde kullanalım..."**

Şaşkınlığı bir üst seviyeye çıkmıştı. 2 ay sonra eşi için almayı düşündüğü Focus, şimdi kapısının önünde duruyordu. Tek sorun hayatı boyunca düz vites araba kullanan biri olarak otomatik vites arabalara karşı soğukluğu. Bunu elbette eşine belli edemezdi. Arabanın anahtarlarını eşinin avucundan aldı, bunu yaparken de onu yanağından sıcak şekilde öptü. Eşinin kucağında duran 1,5 yaşındaki kızının da yanaklarını okşadı. Arabanın şoför koltuğuna oturdu. Evet araba genişti, konforlu, güzeldi, etkileyiciydi ama otomatiktii..

Kontağı çalıştırdı. Eşini eliyle arabaya davet etti. "Haydi bir tur atıp deneyelim şunu..."

Evden bebek koltuğuyla gelen eşine kapıyı açtı. Yeni arabalarıyla ilk deneyime hazırlardı. **Yola ilk çıktığında yüzüne zorla giydirdiği gülümseme yerini yavaşça gerçek bir gülümseme ve saygıya bırakıyordu.** Gaza bastığı andan itibaren her şey değişmişti. El alışkanlığından olsa gerek bir eli ara sıra vitesine doğru gidiyor, sol ayağı debriyayı arıyordu. Ama çok kısa sürede arabanın konforu, genişliğinin yanı sıra yol tutuşuna, sessizliğine, seriliğine de hayran olmuştu. Bunca yıl düz vites sürdüğü için pişman olmak üzereydi ki eşi "Kenarda dur istersen biraz da ben süreyim. Neticede artık otomatik vites bir arabamız var. Ben de istediğim zaman sürebilirim..." Arabanın keyfine kendini öyle bir kaptırmıştı ki durmak ve durmamak arasında gidip geliyordu. Eşine baktı. **Sürekli vites giden sağ eli bu defa ona bu güzel hediyeyi alan eşinin ellerinin üstündeydi. Yeni arabalarının belki de yeni hayatlarının ilk dakikalarının keyfini doyasıya çıkarmaya başlamışlardı.** Hayatı boyunca sahip olduğu Ford arabalar içinde

en kolay alıştığı bu Focus olmuştu. Gülümseyerek eşine baktı. **"Senin doğum gününde bir tane de sana alalım.**

Yoksa bu arabayı sürmek için benden sana zaman kalmayabilir..."

Hayko Bağdat

güldane'nin çocukları...

O, halkının gözünde yaşayan bir aziz olarak görülürdü. Kulaktan kulağa anlatılan hikayeleri o kadar çoktu ki "Her Ermeni evine bir faydası dokunmuştur" dendiğinde kimse abartıldığını düşünmezdi.

O gün, Yedikule Surp Pırgıç Hastanesi personeli, hastanenin uzun koridorları içerisinde çıldırması gibi koşuşturup duruyordu. Bina girişindeki büyük ahşap kapı hep açık dursun da içeriye girip çıkanlara kolaylık olsun diye tahta bir takoz bulma görevi hademe Sarkis'e verilmişti. Sarkis, bir Osmanlı sarayı bahçesi güzelliğinde ve intizamında bulunan avluda bir takoz parçası bulmanın bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti.

Süs havuzunun az ötesinde, İhtiyarhane binasının merdivenlerinde oturan ve her zaman yaptığı gibi gözyaşları içinde ağıt yakan Vartanuş Nine'nin ayaklarının dibinde duran limon kasası parçasını görünce altın bulmuş kadar sevinmişti Sarkis.

Yüzünün bir tarafı hep aynı eline yaslanarak ağladığı için buruş buruş olan Vartanuş günde sadece bir iki anlamlı kelam ederd ki o da Sarkis'in tahtanın üstüne atladığı ana nasip oldu.

"Godaman biri mi öldü? Niye telaşe verdiler sağı solu gardaş?"

"Yok yok, Badriark Hayr (Patrik Baba) geliyormuş hastaneye Vartanuş Nine. Rahat ol sen."

Ahşap kapıya takoz meselesi ile şahsen ilgilenen Hastane Müdürü Takvor Bey göz ucuyla dikizleyerek Sarkis'in kapıyı sağlam tutturduğuna emin olmaya çalışıyor bir yandan da sağa sola komutlar yağırdıyordu.

"Vakıf Başkanı'na ulaşamadınız mı hala? Başhekim kapıya gelsin artık. Sedye de getirin yahu. Asdvadz bahbane (Allah korusun) ciddi bir durum yoktur inşallah. Daha yeni kontrole gelmişti. Sapasağlamdı adam. Gerçi yaşı da var. Düştü mü ki acaba? Asdvadz bahbane, Asdvadz bahbane..."

Şnork Badriark için bu denli seferberlik yaşanması sadece onun makamına olan saygıdan değildi. O, halkının gözünde yaşayan bir aziz olarak görülürdü.

Kulaktan kulağa anlatılan hikayeleri o kadar çoktu ki "her Ermeni evine bir faydası dokunmuştur" dendiğinde kimse abartıldığını düşünmezdi. **Medz Yeğern (Büyük Felaket) zamanı tüm ailesi katledilmiş bir yetim olarak başlamıştı hayata. Yozgat'ın İğdeli köyüne ölümün uğradığı o uğursuz 1915 yılında henüz iki yaşındaydı. Oysa ailesi Yozgat'ın en önemli ailelerindendi derler. O dönemlerde 'önemli' olmak hayatta kalmaya yetmiyordu.**

Koskoca sülalede bir tek anacığıyla Şnork hayata tutunabilmişlerdi. Anacığı, kendisini Ermeni'den arındırılmış o köyde rehin bırakarak Şnork'u Tarsus Amerikan Koleji'ne yollamayı başarmıştı.

Ardından 1922'de, köyleri dolaşarak birçok Ermeni yetimi toplayan Amerikan Rilif heyeti tarafından önce Niğde'ye, oradan Mersin'e, oradan da gemiyle Beyrut Nahr İbrahim Yetimhanesi'ne gönderilmişti. Başına binbir iş geldi sonradan. Hepsini anlatacak değilim, meraklısı araştırsın bulsun.

1961 yılında tekrar memleketine dönecek ve "Türkiye Ermenileri Patriği" koltuğuna oturacaktı.

Hayatı boyunca Anadolu'daki yetim Ermeni çocuklar için çalıştı. İstanbul'a sığınan binlerce aileye sahip çıktı. Döneminde onarılmamış kilise, okul binası kalmadı. Kınalıada'daki Karagözyan Yetimhanesi onun eseridir ki mekanı cennet olsun, kalmışlığı vardır o kampta benim. Çok genci evlendirdi. Varto aşiretinden Siyabent Ağa, köyünü terkedip ailesini önüne

katarak Mayr Yegeğetsi'ye (Kumkapı Meryem Ana Kilisesi) sığındığında onlara da kucak açmıştı. **Balat'ta Kağtagan (köylü) çocukları için kurduğu derslikte Hısgıç (eğitmen) olan Hrant, Siyabent Ağa'nın kızı Rakel'e gönlünü kaptırınca kopan kıyamete de o çözüm bulmuştu.**

Siyabent Ağa 5.000 lira başlık parası istemişti.

Hrant'ta o para ne gezer?

Şnork Badriark kendini erkek tarafı ilan etmiş, Ağa'yı "Bizim kültürde başlık parası yoktur Ağa" diyerek haşlamış, kızı Hrant'a almıştı.

Görgü şahitleri Badriark'ın herkesten gizli 1.000 – 2.000 lira kadar bir parayı Ağa'nın cebine sıkıştırdığını anlatır durur.

Yedikule Surp Pırgıç Hastanesi kapısına yanaşan siyah arabanın kapısı açıldı.

Şnork Badriark oldukça sağlıklı görünüyordu. Hastaneye geleceği haberi ulaştığından beri oranın en sakın davrananı olan vakıf başkanı elini öptü ve kulağına bir şey fısıldadı Patrik'in.

Şnork'un yüzü sevinçle aydınlandı. Kendisine ayrılan odaya yerleştirildiğinde vakıf başkanı tüm personele kesin bir talimat verdi.

"Doktor, hemşire, hademe kimse girmeyecek odaya. İki gün burada kalacak kendileri. Basın sorarsa rutin sağlık kontrolleri için geldi dersiniz. O sırada hastanenin cenaze çıkışları için kullanılan yan kapısından giren yaşlıca bir kadın yavaş hareketlerle bahçeye ulaşmaya çalışıyordu.

Yaşlı kadın ahşap kapının önüne vardığında hafif arkaya kaymış başörtüsünü düzeltti önce. Derin bir nefes aldı, "Bismillah" diyerek dik merdivenleri tırmanmaya başladı. Kimseye bir şey sormuyor, çıkacağı odayı daha önceden biliyordu.

Şnork Badriark'ın kapısına geldiğinde vakıf başkanı onu bekliyordu.

Başkan yaşlı kadının elini öptü, odanın kapısını açtı ve ardından kilitledi. Şnork, kadını görünce oturduğu sandalyeden doğruldu ve kadını bağrına basıverdi. "Hoşgelmişsin bacım. İyi gördüm seni. Anacığımız nasıl?" "Hoşgördük ağabey, Allah'a şükürler olsun sağlığı yerindedir. Çok iyi gördüm seni hamdolsun."

İki kardeş sohbeti devam edemeden hıçkırıklara boğuldu. En son yine bu odada görüştüklerinin üzerinden iki seneden fazla vakit geçmişti.

Türkiye Ermenileri Patriği'nin Müslüman bacısının hikayesi büyük bir sırdı elbette.

Şimdi sizler bu satırları okuyana kadar öyleydi ya da...

Anacığı Güldane, kendisini rehin bıraktığı Yozgat'ın İğdeli köyünde islamlaştırılmış ve Gülkız adını almıştı.

1920 yılında Hacı Doğan'a gelin verilmişti. Hanım kız, Gülizar ve Hürmet adında üç tane de kız çocuğu doğurmuştu Hacı Doğan'a. Güldane'nin bir de Lütfi diye erkek çocuğu vardı diyorlar.

Gümüşhane Kelkit doğumlu 10'uncu Diyanet İşleri Başkanı Lütfi Doğan "Böyle bir şey olamaz. Bu bir iftiradır. Benim annemin adı Pullu Hatun" dedi.

Yozgat doğumlu 11'inci Diyanet İşleri Başkanı Lütfi Doğan ise "Ben onun kardeşi değilim. Siz Ermeni arıyorsanız Gümüşhane'ye bakın" dedi sonradan...

Mübarek kadın Güldane'nin tüm çocukları kendilerini yaradana adanmışlardı anlayacağınız...

Armağan Çağlayan

ankaralı namık

Ankara'yı sever misiniz?

Ben çok severim. Ankara'nın "gece hayatı"na değil Türkiye, dünyanın hiçbir yerinde rastlayamazsınız. İstanbul falan solda sıfır kalır. Öyle güzel, öyle değişik bir gece hayatı vardır Ankara'nın.

Ankara'nın "Eğlence Merkezleri" çok meşhurdur. Kendilerini "oyuncu" olarak tanımlayan kızlar ile "kaşık havası" oynamak için gelen erkekler hafta içi en az 30 dakika, hafta sonu neredeyse 60 dakika oyun sırası beklerler.

Bu oyun ritüelini anlatmak biraz zor. Görmeniz gerek. Oyuncu kızlardan beğendiğini garsona gösteren erkekler, bir listeye isim yazdırıyorlar. Sonra oynama sırasının kendilerine gelmesini bekliyorlar. Erkekler ellerine kaşık, kadınlar da zil takıyor. Arka arkaya iki Ankara havasında karşılıklı oynuyorlar. İki şarkı arasında sahneye içki geliyor, kadehleri tokuşturup içkilerinden birer yudum alıp, oynamaya devam ediyorlar. Bu böyle neredeyse gece yarısına kadar sürüyor.

Bu sözünü ettiğim Ankara gecelerinden birinde görmüştüm Ankaralı Namık'ı. Daha önce benim yapım ekibinde çalıştığım birkaç talk show programında karşılaşmış, konuşmuştuk. Namık'ın "Ah Babam Sağ Olsaydı" albümünü çıkardığı yıllardı. Sanıyorum yıl 2008... **Namık ortalığı sallıyor. Aynı dönem Megastar Tarkan da albüm çıkarmış ve tek rakibi Ankaralı Namık.**

Namık o dönemde o kadar popüler ki, bütün televizyoncular onun peşinde koşuyor prime timedaki showlarına çıkarmak için... "Arabada beş evde on beş" türküsü üzerine milyonlarca espri üretiliyor. Sonra aradan yıllar geçiyor. Kaç yıl hatırlamıyorum. Herhalde bir altı yedi yıl falan. İşte o gece Ankara'da Namık'a rastlıyorum. **Sahnedeki çalıyor, Ankara havaları söylüyor. Araya "argo" kelimeler karıştırarak, kafası dumanlı insanları eğlendiriyor. Oynamak için sahneye çıkanları oynatıyor, sıra bekleyenleri eğlendiriyor. Çok eğleniyor. Öyle gözüküyor. Öyle sanıyorum. Aptalmışım!**

Göz göze gelip selam vermek için arada bakıyorum. Benimle göz göze gelmemek için çaba sarf ediyor. Aradan üç beş şarkı geçtikten sonra, kafasını

hafif eğerek selam veriyor. Sonra işine devam ediyor. Eğleniyor. Ben öyle sanıyorum en azından!

Aslında gözlerini benden kaçırarak, bana selam vermemek için direnerek neler söylemiş de ben anlamamışım.

En hafifi deyimi ile kapris sanmışım! Evet, evet, içimden, "Neden ki bu hava?" demiştim!

Oysa hava değilmiş.

Bir sitemmiş!

Belki oturduğu yerden kalkıp ağzımın ortasına bir iki yumruk atıp, ağzımı burnumu dağıtmak istedi. Canımı yakmak istedi!

Biz O'nun en popüler olduğu dönemde, O'nu televizyona çıkartmak için ayda en az beş altı kere aradık. "Gelemem işim var" dediği zamanlarda, telefonda yalvardık. Stüdyoya geldiği zaman, "star" muamelesi yaptık. Sokağa çıktığında herkes "Namık Abi" diye bağırırdı. "Abi bir resim çektirebilir miyiz?" dedi.

Sonra önce biz elimizi ayağımızı çektik.

Sonra sokaktaki insanlar çektik.

Sonrası Namık için büyük bir boşluk...

İşte bu sebeple bana kızgındı... Haklıydı.

Hepiniz televizyona çıkan her insanı çok kolay para kazanıyor sanmayın.

Ekmek onlar için de aslanın ağzında. Hatta midesinde... O kadar zor. Ama bazıları için çok daha zor "popüler kültür" piyasasında bu parayı kazanmak.

Kazanamayınca gelsin depresyon, gitsin bunalım!

Popüler kültür en acımasız. Ayakta kalmak için en çok kavga gerektiren yer. Çünkü ürettiğiniz sanat değil.

Bunu kaldıracak olanlar lazım.

Bu kültürün bir parçası olmayı isteyenlere ilk tavsiyem, popüler kültür tanımını beyinlerine sıkı sıkıya kazımları.

Popüler kültür: Belli bir dönem için geçerli olan, hızlı üretilen, hızlı tüketilen kültürel öğelerin bütünüdür.

Bahar Çakır büyü

Rüyasında şelale gören bir kadın,
bunu hangi suya anlatır?

Annem, korktuğu rüyaları suya anlatırken sudan da güzel olurdu. Uzaktan izlerdim.

Öğrendiğim ilk büyüydü bu. Rüya, su, gece, annem...

Sokaklardayım, yollarda, evlerde, bahçelerde. En güzel libaslar içindeyim.

Bi' tane dut düşüyor ayaklarımın önüne. Tok! Eğiyorum başımı, ayaklarım çırılçıplak. Toprak yok, sadece dut. Ayaklarım çırılçıplak.

Sırtımda bir sızı... **Kuyunun dibinde biri oyuncaklarımı kırıyor. Kuyu.**

Derin. Her gece o kuyunun dibinde nöbetteyim. Kulağıma bir süre fısıldıyorlar. İnşirah! Merdivenim oluyor, düzlüğüm oluyor, bitiyor nöbetim.

Çıkıyorum kuyudan, topuklarım şerha şerha yarılmış.

Ayaklarım çırılçıplak.

İç Anadolu'da, kerpiç bir köy evi. Penceresinden görünen sarı bozkır.

Ağustos kokuyor ortalık. Yıldızlar Allah'ın adaletine delil gibi. Tahta

bir beşte sallanıyorum. Çok ağlamış bi' ses kendi dilinde ninniler

söylüyor uykusuzluğuma, çok çizgili bi' el güneş motifli patikler örüyor

üşümüşlüğüme. Öpe koklaya giydiriyor, bakıyorum, ayaklarım çırılçıplak.

Cam kırmızısı bir gelincik tarlası. Eğilmiş çiçek topluyorum. Her yerim cam

kesiği. Yaralarım çiçeklerden yamalar dikiyorum. Gelinciğe kan, kana gelincik

kokusu bulaşıyor. Bu bir rüya olsaydı bozulurdu şimdi diyorum. Yorgunum.

Çok yol yürümüş gibi değil, hiç adım atmamış gibi yorgun. Gelinciklerin

arasına yığılıyorum. **Bir çocuk uyku dokunuyor kirpiklerime, çünkü uykuya**

hevesim var. Uykuya hevesim o mısradan. Çünkü bir adam uyurken çocuksa

hala, hayatının tam ortasında babası elini tutmayı bırakmıştır. Fakat bir kadın

uyurken çocuksa, annesi elini tutuyordur hala. Turnalar gelip konuyorlar

ayaklarım. **Çocuk daldığım uykudan kadın uyanıyorum. İçim titriyor, bakıyorum. Ayaklarım çırılçıplak.**

Çıkıp sokaklarda incir ağaçları arıyorum, yalınayak. Elimde bir çubuk, ağzımda

bir leke, bütün köşelere bakıyorum. Ve köşelerin birinde, on yaşında bir kız

çocuğuna rastlıyorum, elinde aynı çubuk, ağzında aynı leke. Çocuk yere hızla

atılan bir nar gibi çatlamış. Ve bir adam, onun bütünüün yeryüzüne dağılmış

tanelerini topluyor. Tek tek topluyor. Öpüp tanelerini bütünlüyor yeninden.

Çiçekten yamalarım çiçekli libaslara dönüşüyor aniden. Coğrafyama

benzediğimdendir, onu görene dek olmayan kıyılarımla beliriyor gülüşümün

kenarında. Kıyılarına vuruyor, değiştiriyor yüzümün ayrıntılarını. Eşyanın bir

dili var ve duyduğum kadarıyla hepsi onun adını sayıklıyor. İki motifi eksik

bir dantel var sandığımda, en kıymetli çeyizim, ö bile tamamlanıyor. **Ne varsa**

eksik... Kırık oyuncaklarım, hasta akşamlarım, nazlı hallerim, bayram

arifelerim, gelin telaşlarım. Hepsi tamamlanıyor.

Mahşeri bir kalabalıkta verilmiş o sözü hatırlıyoruz göz göze geldiğimiz ilk an.

Kirpiklerinin bi' gölgesi var, ah! Başımın üstünde otuz ağaç gölgesi! Avuçları

sıcacık. Sonsuz bir merhamet var avuçlarında. Başımı omzuna koyuyorum,

yüzüm dökülüyor yere, Tanrı diyor görse cennet şelalesi derdi buna!

Bedenlerimizi de soyunup giriyoruz bu suya.

İlk adımı atıyorum ve mucize...

Çünkü ayaklarım artık çıplak değil.

Çıplak değil ayaklarım.

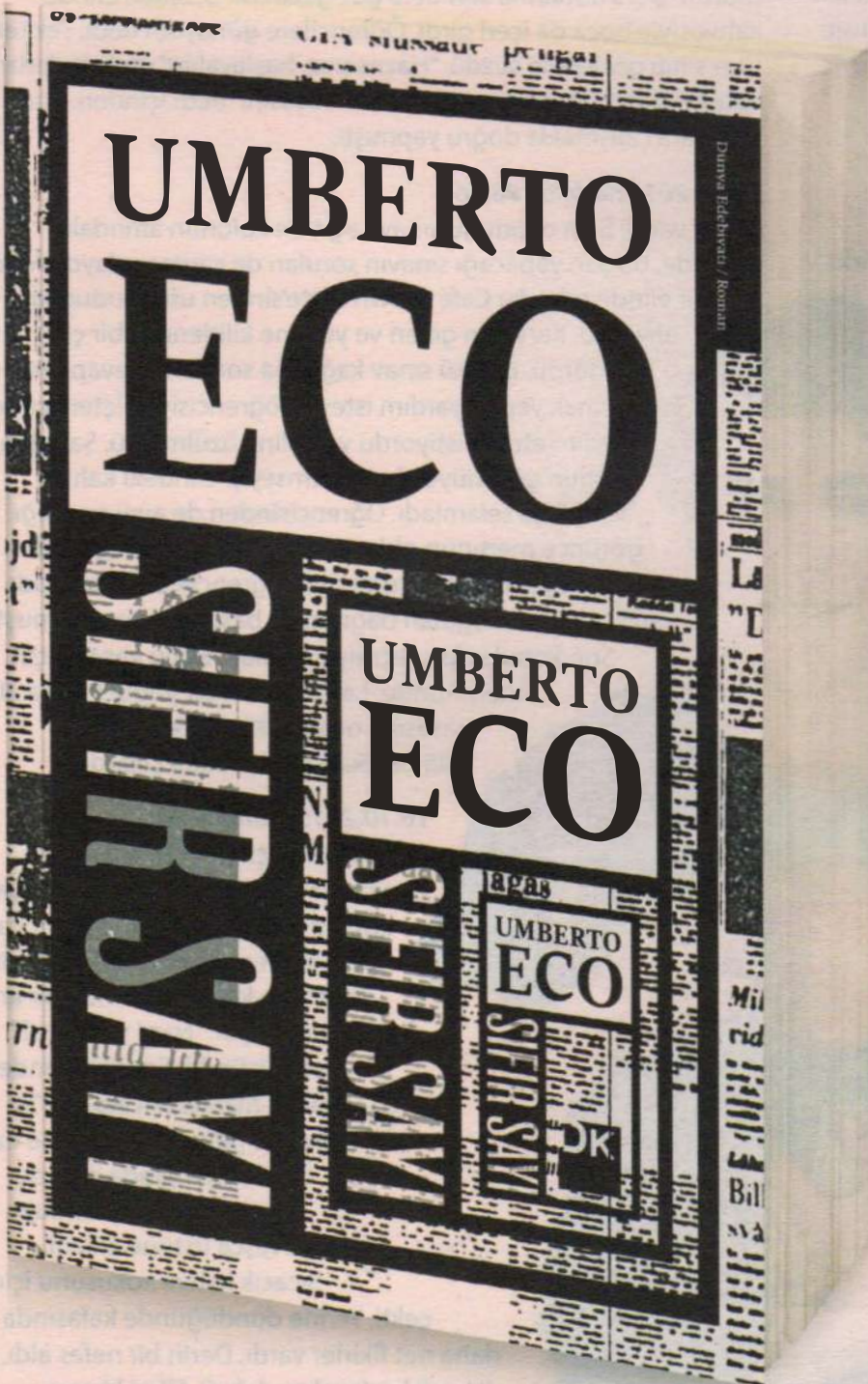
Çıplak değil.

Değil.

Sen de Yaz KAFA'ya
Yayınlansın Önümüzdeki Sayıya!
biz yazın@kafadergi.com

UMBERTO ECO'NUN YENİ ROMANI

KÖTÜ GAZETECİLİK KONUSUNDA BİR REHBER

Umberto Eco
yeni romanında
İtalya'nın 50 yıllık
tarihini yeniden
yazıyor: Gladio,
Papa'ya suikast,
başka bir Papa'nın
öldürülmesi,
hükümet darbeleri,
gizli servislerle
terör örgütlerinin
karmaşık ilişkileri...
Ve bir soru: Acaba
Mussolini sağ mı?

DK
**DOĞAN
KİTAP**

her şey bir fincan kahveyle başlar...

15.10.2015 Bostancı 19:48

...Yorucu bir gün geçirmişti. Eve girer girmez bir duş aldı, hafif bir şeyler atıştırdı ve sınav kağıtlarını bıraktı masasının üstüne. Çok sevdiği kanepesinde bir süre dinlendikten sonra kağıtlara yöneldi. Okumaya başladı. Öğrencilerin verdiği yanıtları dikkatle süzüyor ve soru başına puanlıyordu. 26 sınav kağıdı okuyup, yarınki sınav için soru çıkaracaktı. 12'inciye geldiğinde kağıtları elinden bırakıp kahve yapmaya niyetlendi. Tam elinden bıraktığı kağıtta bir cümleye takıldı gözü. Sınav kağıdının orta yerine yazılmıştı. "Hocam çok çalıştım ama heyecandan ya da stresten sanırım, tüm bildiklerimi unuttum. Uykusuz ve yorgunum. Bu dersi geçmem lazım. Lütfen yardım edin..." Café Crown arası verdi. Sıcak suyu fincanın dibindeki 2si1aradanın ortasına yavaşça döktü. O taze koku biraz kendine gelmesini sağladı. Okuması gereken kağıtlar bitti. İkinci fincanı doldurmak için mutfağa giderken yarınki sınavda soracağı soruları düşünüyordu... Bir yandan da sınav kağıdında yardım isteyen öğrencisini. "Acaba çocuklara ağırlıklı olarak kitabın neresinden sorular sorsam?" diye bir süre düşündü. Son birkaç ders çok verimli geçmişti. Zaten sınıftaki herkes aşağı yukarı konuların önemini kavramış ve sınava da o son kısımlardan çalışıp gelecekti. Öğrencilerine yardımcı olmayı severdi. Yine öyle yapacaktı. Son konular ağırlıklı 8 soru çıkardı.

15.10.2015 Kartal 19:46

...Sınav kötü geçmişti. Çok çalışmıştı ama sorular beklediği yerlerden gelmemişti. 8 sorudan sadece 2 tanesini tam olarak doğru yanıtlayabilmişti. Üstelik kaç gecedir uykusuz ve yorgundu. Okurken bir yandan çalışması gerekiyordu. Bir anda sınav kağıdına çaresizce yazdığı not aklına geldi. Biraz utandı. "Neyse, ne. Bekleyip ne olacağını görelim" diye mırıldandı. Mutfağa gitti. Kahve fincanını aldı. 1 paket Café Crown 3ü1 aradanın üstüne yavaşça sıcak suyu ekledi. Mis gibi fındık ve kahve kokusunu içine çekti. Biraz rahatlamıştı.

15.10.2015 Erenköy 19:44

...Yarınki sınav için çalışması gerekiyordu ama bunun için fazlasıyla yorgundu. Yıkanmak istedi ama uyku bastıracağını bildiğinden bu fikri hemen sildi kafasından. Yıkandıktan sonra hemen yatmaya alıştığı için yine aynısı olacak, sınava çalışamayacaktı. Bir gayret üstünü değiştirdi. Odasına yöneldi. Perdeleri kapattı. Ortalığı hızlıca topladı. Masasına yerleşti. Defter ve kitaplarını açtı. Notlar almaya başladı. Biraz müzik iyi gelebilirdi. Geldi de. Mutfağa gidip sıcak bir şey içmeye karar verdi. Onun favorisi Café Crown Action idi. Kupasına Café Crown Action'ı döktü. Üstüne yavaşça suyu ekledi. Bir süre dinlenmesi için bekledi. Kahvesinden birkaç yudum aldıktan sonra tekrar masasına geri döndü. Zihni daha açıktı birkaç dakika öncesine göre. "Hoca nereden sorar acaba?" diye bir öncelik listesi yapmaya çalışıyordu... Yaptı da. Kahvenin de yardımıyla çalışabildiği kadar

çalıştı. Kafası karışmasın diye çok detaya girmede. Son 2-3 derse odaklandı.

16.10.2015 Kadıköy 08:46

Çalar saatin sesine kalktı. Hızlıca toparlandı. Giyindi. Güzel bir kahvaltının peşine hemen evden çıktı. Okula vardı. Kantinden Café Crown Latte aldı. Okulun koridorunda yürürken dün sınav kağıdına "Lütfen beni bu dersten bırakmayın hocam" notu düştüğü dersin hocasını gördü. Onun da elinde bir kahve vardı. Göz göze geldiler. Hocasının tepkisini merak ediyordu. Hoca kahve bardağını ona doğru hafifçe uzatarak gülümsedi. Hemen aynı karşılığı verdi. Sessizce bir süre daha bakışıp birbirlerinin yanından geçtiler. "Sanırım geçirecek beni" diye düşündü. Keyfi yerine geldi. Kahveden büyükçe bir yudum aldı. "Ohhh be..." dedi.

16.10.2015 Kadıköy 09:22

Sınava girmeden önce kahvaltısını etmiş, uyanık ve berrak bir zihinle güne devam etmek için Café Crown Action içmişti. Her şey hazır. Üstelik sınavlara kahveyle girebiliyorlardı. Hemen sırasına oturdu. Ders notlarına son defa göz gezdirdi. O sırada elinde kahvesiyle hoca da içeri girdi. Öğrencilere günaydın dedi. Tek tek tüm sınıfı gözleriyle süzdü. "Hazırsanız, başlayalım" dedi. Kağıtları dağıttı. İlk soruya göz ucuyla baktı. "Yaşasın!" dedi içinden. Son konulara çalışmakla doğru yapmıştı.

16.10.2015 Kadıköy 08:56

Okula vardı. Dün okuduğu sınav kağıtları kolunun altındaki dosyada, bugün yapacağı sınavın soruları da çantasındaydı. Arada bir elinde tuttuğu Café Crown Latte'sinden ufak yudumlar alıyordu. Karşıdan gelen ve yüzüne kilitlenmiş bir çift göz gördü. Dünkü sınav kağıdına soruların cevaplarını yazmak yerine yardım isteyen öğrencisiydi. İçten içe ona yardım etmek istiyordu ve haline üzülmüştü. Sahiden yorgun görünüyordu. Gülümseyip elindeki kahve ile hafifçe selamladı. Öğrencisinden de aynı sıcaklığı görünce memnun oldu. Hızla sınav yapması gereken sınıfa doğru ilerledi. İçerip girip öğrencilerini selamladı. Sınıfı süzdü ve kağıtları dağıtmaya başladı. Kolay sormuştu.

Son konulardan seçmişti soruları. Bunu yaptığı için memnundu. Latte'sinden bir yudum daha alıp masasına oturdu. Kitap okumak için 45 dakikası vardı. Tadını çıkardı.

16.10.2015 Maltepe 22:39

Café Crown için bir reklam metni yazması gerekiyordu. Bir okul hayal etti, bir üniversite. Orada bir hoca ve farklı sınıftan öğrencileri... Hepsini bir fincan kahve etrafında bir araya getirmeliydi. "Nasıl yaparım?" diye düşündü. Sandalyesinden kalktı. Marketten aldığı 8'li kahve paketinden 1 tane Café Crown 3ü1 arada çıkardı, fincana döktü. Sıcak suyu yavaşça üstüne ekledi. Sıcacık kahve kokusunu içine

çekti. Yerine döndüğünde kafasında daha net fikirler vardı. Derin bir nefes aldı. "Haydi başlayalım..." dedi. Elleri klavye üzerinde akmaya başladı...

"...15.10.2015 Bostancı 19:48 ..."

Erhan Karadağ

elma

- Bodrum'a gidiyorum baba; çıkacağım bu Suluova'dan yeter artık..!

- Oğlum deli misin! Nerden çıktı Bodrum?

- Çalışacağım, iş buldum.

- İyi de buradaki iş değil mi?

Her sabah aynı; yedide kalkıyor hızla bir şeyler atıştırıp bahçeye çıkıyor; ağaçlarını ziyarete. Vizite çıkmış doktor gibi tek tek kontrol ediyor. Çocukluğu bu bahçede geçmiş Serhat'ın, en iyi bildiği ağaç Misket. Hastalığını, derdini, eksikliğini on metreden görebiliyor.

24 yaşında, askerden geleli iki yıl olmuş cumartesi yok pazar yok, sadece elma ağaçları var. 500'ün üzerinde ağaç; her biri ayrı telden çalışıyor o da hepsinin nazına oynuyor. İşinin ağırlığını anlatırken "Öğretmen olsaydım 30 çocuğa bakarım abi, durdan sustan anlarlardı" diyor. Öğretmen olamamış ama alaylı bir ziraat teknisyeni desek az gelir. İlacını kendisi yapıyor, bakımıyla budanmasıyla bir tek kendisi ilgileniyor.

Bahar başlamadan ilk iş budama, baharla birlikte çiçek açıyor ya hani ağaçlar işte ilk müdahaleyi orda yapıyor, göz taşı ilacıyla. Göz taşı bizim tomurcuk dediğimiz meyve. Göz kabarcıklarının geç açmasını sağlıyor ki, hava soğursa yanmasın. Sonra haziran temmuz gibi iç kurdu, kara leke ilacı, yaprak gübresi... 15 gün arayla dört kez yapıyor, maskesini takıyor motoru çalıştırıp dolaşıyor ağaçların arasında, son ağaca geldiğinde zaten neredeyse doluyor o on beş gün, haydi dön başa... Eylül sonu ya da Ekim başı da neşe içinde günlük işçilerle, akrabalarla tonlarca elmayı beraber topluyorlar. Orada da işçileri al, akşam bırak, sabah molasında çay servisi, öğleden sonra ayran partisi hepsi Serhat'ın sırtında. Bir abisi var ama o hiç bulaşmıyor bu işlere, Serhat ise isyan ediyor buna... **İç kurdu aşısıyla elmayı kurtarıyor ama içine düşen kurda teslim oluyor, "Böyle mi geçecek benim hayatım" deyip gemileri yakıyor. Babasını da anasını da çiğnıyor.** Bodrum macerası da böyle başlıyor.

Acemi birliğine teslim olmuş asker gibi elinde çantasıyla yeni hayatını arıyor, sezona yeni başlamış bilmem ne resort otelin personel toplantısında: "Personel müdürüyle bir salonda toplandık 15-20 kişiyiz, 'Senin hedefin ne?' dediler, 'Burada çalışmak' dedim, nerden geldiğimi ne iş yaptığımı sordukları gibi, niye Amasya'dan çıktığımı da merak ettiler, açık söyledim 'Ailevi sorunlar' diye. Neyse beni, departman diyorlar orada, Nalan Hanım'ın departmanına verdiler, on bahçıvandandır biri oldum. Her sabah iş bölümü yapılıyor, şef bana şurası senin görev alanın diyordu ben de orayı tanzim ediyor, buduyor, çiçekler ekerek güzelleştirmeye çalışıyordum, işim erken bitince de diğer arkadaşlara yardım ediyordum. Nalan Hanım, 'Niye yapıyorsun bunu?' diye sordu,

yani niye arkadaşlara neden yardım ettiğimi... Önce soruyu anlamadım ama böyle bir şey görmemiş belli ki, 'İşim erken bitti, ne yapayım?' gibi bir şeyler söyledim galiba. Sonra bir başka gün otelin giriş kapısındaki çiçekleri, fidanları düzenlemem istendi, sabah 7'de başladım çalışmaya... Öğleden sonra elektrikçiler geldi, ışıklandırma yapacaklarmış, kazmayı çime sapladılar. 'Abi iki dakika dur' dedim kazıp kablo geçirecekleri üç metrelik yerin çimenini kestim, onların işi bitince de tekrar döşedim. Bayan bunu görmüş, geldi 'Akşam toplantı yapacağız' dedi."

O toplantıda Nalan Hanım bütün bahçıvanlara ilan etmiş, bundan sonra ekip başı Serhat, o ne derse öyle olacak. Departman şefi bahçıvan değil ama meydancılar, ışıkçılar, bahçıvanlar ona bağlı. Her gün otelde ekstra bir iş çıkıyor ve Nalan Hanım da sık sık Serhat'ı arayıp, "Ekibi topla foseptik tıkanmış oraya yardım edin" ya da "İnşaat ekibi yetişemiyor, molozları toplayın" filan diyor.

"Abi hangi işe gönderdilerse, biz el atınca oranın asıl elemanları kaçıyor, onların başı 'Başka bir yerde işimiz var' diyor kendi adamlarını çekiyor. Bizim departmanın şefine anlattım bu durumu ilgilenmedi. İki üç kez daha böyle olunca benim film koptu, gittim o bayanın yanına, 'Nalan Hanım siz ekibinize sahip çıkmıyorsunuz, ben istifa ediyorum' dedim. İşe başlayalı üç hafta oldu olmadı zaten gittim muhasebe mi personel servisi mi onlara da söyledim, hesap numaramı istediler, 'Bir şey istemiyorum, para mara almam' dedim, eşyayı toplayıp çıktım. Çıktım ama cebimde 10 lira var o kadar. Memlekete dönecek param bile yok."

Günlerdir aramadığı babasını arıyor tabii ki, babasının da galiba günlerdir beklediği telefon çalışıyor. Uzun zamandır da konuşmadığı için üç haftayı anlatıyor bir çırpıda ama asıl diyeceği "Baba yol parası gönderir misin?"

Babası gönderiyor parayı...

Bir de mesaj atıyor Serhat'a.

"Evladım para hesabında. Biraz fazla yolladım, ne olur o otelde üç beş gün tatil yap, öyle gel.."

Serhat'ın gözü yaşıyor mesajı okuyunca.. - Eeee.. Müşteri olarak döndün mü otele, ne yaptın?

- Ne yapayım abi, çok ayıp olur... Mis Amasya Tur'dan bilet alıp o gece döndüm...

BİRİNCİ YILA ÖZEL CİLT

12 SAYI BİR ARADA

kafadergi.com'dan
sipariş ver,
kapına gelsin!

şairin ölümü

Tanımlanamayan alana dairdir şairlerin yazdıkları. "Şair burada ne demek istemiş" diye sormanın sadece densizlik sayılacağı. Çünkü yarı kahin gibidir şairler, şiirleri de kehanet... Hem geçmişten seslenir, hem şimdiden... Gelecekte bahsetmediklerini ise kim reddedebilir? Sahici bir şairse okuduğunuz yani kaniyla, teriyle, uykularıyla, karabasanlarıyla yazıyorsa inanın, tüm fiilleri üç zamanlıdır. Geçmiş, şimdi ve gelecek buluşur onların şiirlerinde. Bu yüzden onları okurken kutsal bir kitaptan bölümler okur gibi nutkumuz tutulur, avuçlarımız terler, kalp atışlarımız hızlanır. Ya da bir gün, mesela bir yolda en kalabalık halimizle yürürken yıllar önce okuduğumuz bir dize gelir aklımıza ve bir deja vu olur. Hatta bununla da kalmaz, yaşadığımız birden anamlanır. Sanki yıllar önce, o gün o şiiri okurken, aslında şair bize yaşayacaklarımızı fısıldamıştır. İnsan etini ruhundan, iyiyi kötünden, çirkini güzelden ayıran Ankara Garı'ndaki patlamadan sonra pek çok kişi gibi ben de şiire sarıldım. **Cesaret bulmak, umudumu yitirmemek ama en çok da aklıma korumak için okudum. Sabahları uyanacak bir sebep, akşamları eve girebilmek için okudum.** Sokakta bir çocuk gördüğümde yanaklarını okşayabilmek, komşuma gülümseyebilmek için okudum. Ve bir kez daha kehanet gibi bir şiirle karşılaştım. Meğer Metin Altıok yaşadığımız ve

hatta yaşayacaklarımızı "Bozlak Kedi ve Ölüm"de yıllar önce söylemiş bize. Hem kendi ölümünü, hem de Ankara Garı'nda yitirdiklerimizinkini...

"Durmadan garlara garajlara düşerim, Gayri bilmem ne olur size kalmış gerisi. Adıma arasına törenle mum dikerimi Ölümüne gönülden bir merhaba yenisi. Sahi o ölümünden ben ilk nerde ölmüştüm?"

Son gördüğü de bir katliam olan şair böyle sormuş. Sahi, o ölümünden biz ilk nerede ölmüştük? 1 Mayıs 1977'de mi, Maraş'ta mı, Gazi Mahallesi'nde mi?

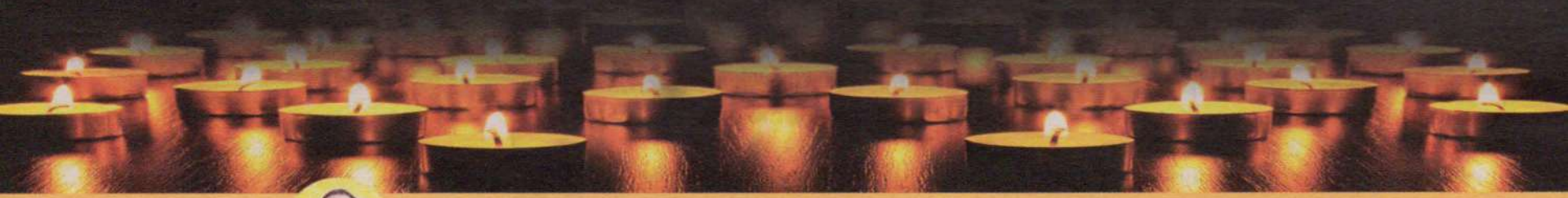
Sahi ilk nerede? Buna belki yanıt verebilirdik, şayet bu katliamlarda yitirdiklerimizin mumlarını hiç söndürmeyip, "bize kalanın" hesabını tutup sorabilseydik.

Ama işte şairler yarı kahin gibidir. Sözleri sanki bilinmeyen bir dünyadan gelir. Gaipten. Onlar her şeyi söyler ama biz ancak her şey olup bittikten sonra anlarız. Cassandra laneti vardır sanki üzerlerinde. Geleceği görüp söylerler ama kimseyi inandıramazlar. Cezalandırılmışlardır sanki, Truvalı Cassandra gibi. Bu yüzden bazen kendi kehanetlerinden kendileri bile kaçamayabilirler, tıpkı Metin Altıok gibi.

Şimdi bir kez daha "demirin tuncuna, insanın piçine kaldık" diyoruz. Böylece tunç ve piçliği başkalarına layık görürken, kendimizi de aklıyoruz. Her gün "Unutmayacağız, unutursak

kalbimiz kurusun" diye yazıp çiziyoruz ama son üç ayda Güney Doğu Anadolu'da kaç kişinin öldüğünü bir yere yazmayı bile akıl etmiyoruz. Barıştan öte sadece tek bir köy var ve bunun ölüm olduğunu adımız gibi biliyoruz ama yine de "bir şey olmaz" sanıyoruz.

Sonra bir bomba patlıyor. Etle tırnağı birbirinden ayırmak için patlıyor. Çözemeyeceğimiz bir uzay denklemi gibi patlıyor. Kanımız çekiliyor. Rüyalarımız bitiyor. Çocuğumuzun başını okşamaktan utanır oluyoruz. Çiçekler kokusunu, rüzgar serinliğini alıp gidiyor. Uyku ağır bir yorgan, sabahlar gece oluyor. Acımız gerçek. Yaramız kan dolu. Korkularımız da... Ama yine de, hem de şair yıllar önce söylemesine rağmen, hala sormuyoruz; "Sahi o, ölümünden biz ilk nerede ölmüştük?" diye. Dersim'de mi? 1915'te mi? Uludere'de, Reyhanlı'da mı? İlk nerede ölmüştük, o ölümünden? Konuşmuyoruz. Ölülerimizi gömerken, sanki ölümümüzü de gömüyoruz. Üstünü kapatıp hayatlarımıza dönmek istiyoruz ve "gayri onlardan bize kalan" da unutmak oluyor. Ara sıra bazıları için birkaç mum yaktığımız. Canlı kalmak için varlığından çok enerji harcayan bir mum... Duvara titreyen gölgesi vuran. Sahi, biz o ölümünden Sivas'ta ya da Suroç'ta öldüğümüzden beri bize kalan neyi yaptık? Söyler misiniz, biz Ankara'da ölmeden önce kaç kez öldük ve öleceğiz?

Melda Özer

umuda kurşun işlemez

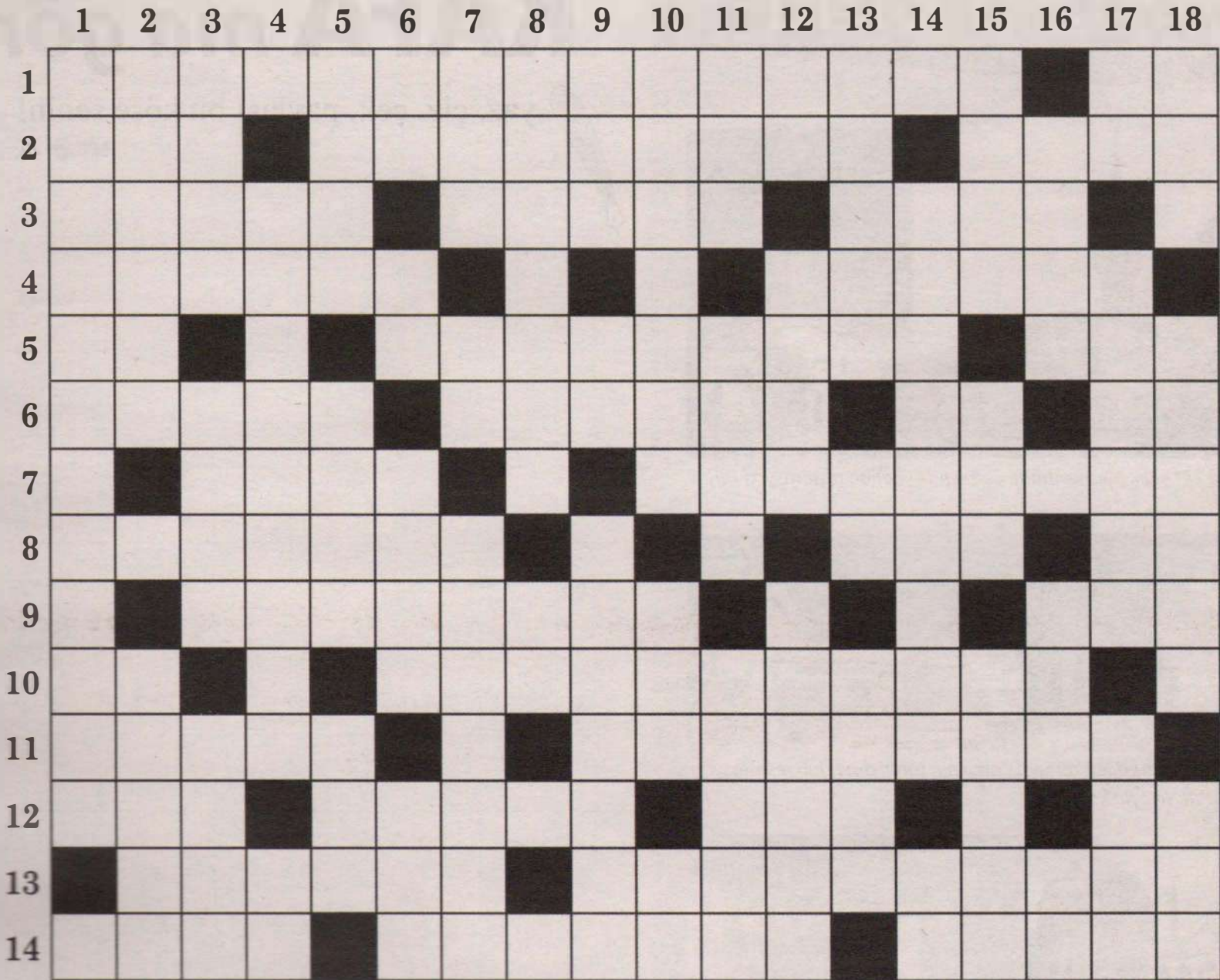
1989 yılında Mısırlı bir köktendinci tarafından hakkında ölüm fetvası çıkartılan Necib Mahfuz, 1994 yılının Ekim ayında Kahire'de bıçaklı bir saldırıya uğramış. İslamcı bir militan boğazına bir bıçak saplamış. Hayatta kalabilmesinin nedeni, yanında doktor bir arkadaşının olması ve olayın bir hastanenin yakınında gerçekleşmesiymiş. Saldırıdan yaralı kurtulan Mahfuz, sağ kolundaki sinirler zedelendiği için yazmakta büyük güçlük çekmeye başlamış ama ilerleyen yaşına rağmen edebiyattan kopmayıp kısa hikâyeler yazmaya devam etmiş. Dünyanın en büyük edebiyat ödülünü kazanan bu adamın küçük bir çocuk gibi yeniden kalem tutmayı öğrenmesi gerekmiş. Ama bunu yaparken ağzından tek bir şikayet kelimesi duyan olmamış. Bu çabaların sonunda yazısı eskisi gibi okunaklı olmasa da günde yarım saat yazabilecek hale gelmiş. Bu dönemini yazar şöyle anlatıyor;

"Hayatımın bu döneminde dostluk en önemli şey. Günler birbirini kovalarken yaşamak için gereksinim duyduğum güç ve desteği dostlarımdan alıyorum. Artık ne okuyabiliyor ne de yazabiliyorum ama arkadaşlarım, gözlerim, kulaklarım ve kalemim. Onlar olmasaydı bu yıllar hayatımın en mutsuz yılları olurdu. Kusurlarım beni dünyadan soyutluyor, dolayısıyla edebiyat, müzik veya sanat alanındaki yenilikleri onlara sormam gerekiyor. Verdikleri cevaplardan çıkardığım bilgi hem

akıl hem de ruh sağlığım için çok önemli."

Peki ne yapmış da böyle bir saldırıyı hak etmiş Necib Mahfuz? Köktendinciliğe karşı mücadele etmiş. Laik bir devletin varlığını savunmuş. Fanatizme karşı savaşmış. Demokrasi, kadın hakları konusunda çalışmış. Yani böyle bir saldırıyı haydi haydi hak etmiş. Ama o, bu saldırıya ve fiziksel zorluklara rağmen devam etmiş üretmeye, paylaşmaya, yazmaya.

2006'da 95 yaşındayken hayata veda eden bu ünlü yazara saldırıyla ilgili soru sorulduğunda ise gülerek; **"Terörizm yenilmeye muhtaçtır. Çünkü içinde 'umut' yoktur"** diye cevap vermiş. Gerçekten de umut olmadan yaşayamıyoruz, o olmadan nefes alamıyoruz. Onsuz sahipsiz hissediyoruz kendimizi. Zaman zaman çok çaresiz hissediyoruz, "Bu ülkede yaşanmaz", "Böyle politikacılar olmaz olsun", "Bu halk adam olmaz", "Bıktım usandım, yeter artık" diyenler her ortamda ve her mecrada karşımıza çıkıyor. Tahammülsüzlük had safhada. Üzüntümüz, kaygılarımız öfkeye dönüşüyor ve **"Oh olsun" diyoruz bazen, insan olmaktan istifa etmeyi göze alarak! Bu ülkeyi terk etmek çözüm mü acaba?** Hayat umutsuzlukla yoğrulduğunda çok ama çok çekilmez oluyor. **Çünkü; aşk için umut, sevmek için umut, hele de, bir çocuk dünyaya getirmek için olmazsa olmaz şarttır umut...**

SOLDAN SAĞA:

1-'Ağaçların Özel Hayatı' adlı kitabı dilimize de çevrilmiş Şilili yazar - Bir şeyin eksikliğini tamamlamak için ona katılan parça. 2-Bir şeyi hatırlamak için yazılan kısa yazı - İlk yapıtlarını 1958'e doğru gerçekleştiren bazı Fransız film yönetmenlerini belirtmek için kullanılan terim - Nobelî yazar Gabriel Garcia Marquez'in lakabı. 3-Ridley Scott'ın, 'Yaratık' adıyla da bilinen filmi - 'Jorge ...' (Yazar) - Güldürü niteliğinde kısa oyun. 4-Sara hastalığı - Yılın 31 gün süren aylarından biri. 5-Klasik Türk müziğinde kullanılan bir çalgı - 'Hasretinden ... eskittim' (Ahmed Arif) - Orhan Pamuk'un bir romanı. 6-Derece, kerte - Güney Amerika'da bir ülke - Şubenin kısa yazılışı - 'Görüp de sevmemek ... mümkün seni / Güzelsin, incesin, tatlısın, şensin' (Orhan Seyfî Orhon). 7-Eski dilde faiz, nema - İlk kitabı 'Ah Bayım Ah' 1967 yılında yayımlanmış ünlü yazar. 8-Temmuz - Göz - Beddua, ilenme. 9-Motorlu taşıtlarla donatılmış (kita ya da birlik) - 'Mustafa ...' (Ressam). 10-Karı kocadan her biri, hayat arkadaşı - 'Berci Kristin Çöp Masalları'nın yazarı. 11-'Fena Halde ...' (Atilla İlhan romanı) - Dante Alighieri'nin bir yapıtı. 12-Dolaylı olarak anlatma, sezdirme, ihsas - Tayin - Hint Avrupa dil ailesinden bir grup - Notada duraklama. 13-Kayak sporunda bayraklarla işaretlenmiş birtakım dönemeçlerden oluşan pist üzerinde yapılan bir yarış türü - Gerçekliği ve onun çelişmelerin incelemeye yarayan ve bu çelişmeleri aşmayı sağlayan yolları aramayı öngören akıl yürütme yöntemi. 14-Brezilya'nın para birimi - Asaf Halet Çelebi'nin bir kitabı - Ege Denizi'nde, Yunanistan'a bağlı bir ada.

YUKARIDAN AŞAĞIYA:

1-Yusuf Atılgan'ın bir romanı. 2-V. Nabokov'un bir romanı - Eskiden yazma kitapların cildine, boş sayfalarının üst bölümüne ya da kumaşlara, kapı, pencere vb. yerlere işlenen ya da çizilen güneş biçiminde süs. 3-Organik birleşiklerin birleşimine giren karbon ve hidrojen atomları grubu - Sahnede oynanmak için yazılmış oyun - Harç alıp sürmeye yarayan üçgen biçiminde araç. 4-F. M. Dostoyevski'nin bir kitabı - Yüze sürülen pembe düzgün. 5-Para olarak değil madde olarak verilen - Boyut - 'Sıcak ...' (Cemal Süreya kitabı). 6- Bir soru sözü - Komünist Parti'nin kısaltması - Genellikle kadınların kullandığı bir seslenme sözü - Murat Uyurkulak'ın bir romanı. 7-Vücuttaki kalıtsal bilgili kodlayan bileşik - Resmi Gazete'nin kısaltması - Karakterize etme. 8-'Arthur ...' (Şair) - '... derisinden post olmaz' (Atasözü). 9- Yeniçeri kışlası - New York'un kısaltması - Pierre Loti'nin bir romanı. 10-Soylular - 'Yalnız ...' (Ömer Seyfettin kitabı) - Vilayet. 11-Argoda kendisiyle ilgilenilmesini istediği kişiye karşı söylenen bir seslenme sözü - 'İhsan Oktay ...' (Yazar) - Fazla bön, avanak. 12-Magnezyumun simgesi - Alev, yalaz - Zeki Demirkubuz'un bir filmi. 13-Irak'ta bir kent - Bir nota - Bir işi yapan, yeterli olan. 14-İzmir'in bir ilçesi - Aracı, vasıta. 15-Arap erkeklerinin kefiyelerinin üzerine bağladıkları, yünden örülmüş kalın çember bağı '... Kingsley' (Aktör) - Güzel bir rastlantı olarak, ne mutlu. 16-Engelsiz, serbest - M. Gorki'nin bir romanı - Tescilli Marka'nın kısaltması. 17-Baba - Kanı, düşünce - Çayda bulunan etkili bir madde. 18-Kısım, brans, dal - Fesleğen - Kayak.

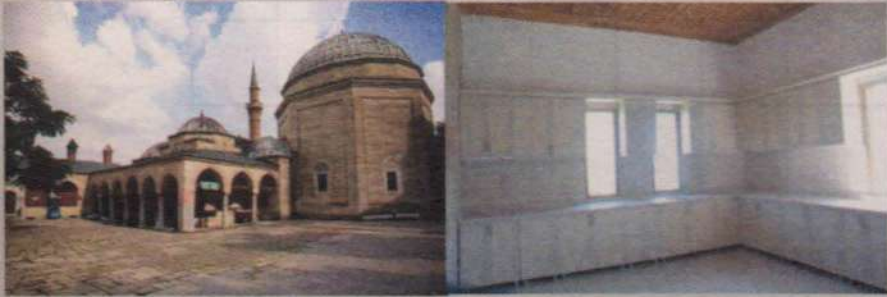
neydi n'oldu?

İstanbul Fatih'teki 171 yıllık Mesnevi Camii'nde yapılan restorasyon tarihi dokuyu yok etti.

Bursa'da 14. yüzyılda inşa edilen Yerkapi Camii'nin tarihi duvarları restorasyon adı altında çimentolu sıvayla kaplandı.

Eskişehir'in Seyitgazi ilçesindeki Seyyid Battal Gazi Külliyesi'nin içine restorasyon sırasında bir Amerikan mutfak dahil edildi. Aynı zamanda normalde mermer olan sütunlar yerine beton sütunlar yapılan külliye bir de modern tuvaletler dahil edildi.

1685 yılında yapımına başlanan Ağrı Dağı yakınlarında bulunan İshak Paşa Sarayı yanlış restorasyondan nasibini aldı. Üstünün şeffaf bir çatıyla kaplanmış görüntüsü sarayı orijinal halinden uzaklaştırdı.

M.S. 2. yüzyılda Romalılar tarafından yapılan Aspendos Tiyatrosu'na restorasyon için adeta "mutfak mermeri" döşendi. Gelen tepkilerden sonra bakanlıktan yapılan açıklamada "Restorasyonda kullanılan taşların rengi iklim ve tabiat şartlarının etkisiyle zamanla değişerek patina oluşturacak ve orijinal taş malzemenin rengini alacaktır" denildi.

KAFA'ya göre

yaz, çiz, çek, paylaş! bu köşe senin!

➔ #kafamagöre

Kasım 2015 - Sayı: 15 - Aylık Edebiyat Mızah Dergisi
Aylık Yaygın Süreli Yayın - Yayıncı: KAFA Grup Yayıncılık Ltd. Şti.
İmtiyaz Sahibi: Candaş Tolga Işık
Sorumlu Müdür: Mert Çanga - Yayın Koordinatörü: Ayça Derin Karabulut
Görsel Yönetmen: Begüm Semerci - Kapak: Hakan Arslan
Reklam Grup Başkanı: Hande Gün - Ulaştırma: Mehmet Akbal
Adres: Koşuyolu Mah. İsmailpaşa Sok. No:44 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0216) 428 9 888 Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza
No: 11/A 41 Yenibosna / Bahçelievler / İstanbul - Tel: (0212) 454 30 00
Dağıtım: DPP (0212) 622 22 22
www.kafadergi.com - bizyazin@kafadergi.com - reklam@kafagrup.com

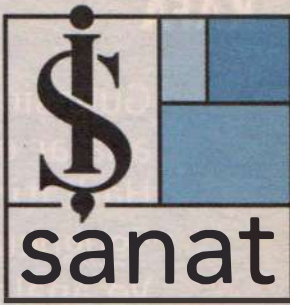
Kafa Dergisi'ndeki tüm yazı, çizim, esri, karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayın evi, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazı ve basılı görsel yayın organında ve sanal ortamında kullanılamaz.

kasım'da n'apsak?

kafası

İş Sanat
Kültür Merkezi
İş Kuleleri 34330
Levent / İSTANBUL
Tel: 0212 316 10 83
facebook/issanat
twitter/issanat

5

BORUSAN İSTANBUL FİLMARMONİ ORKESTRASI SASCHA GOETZEL & HANDE KÜDEN & POYRAZ BALTACIGİL & FERHAT CAN BÜYÜK

Geçtiğimiz sezonun parlayan yıldızları kemancı **Hande Küden**, çellist **Poyraz Baltacıgil** ve piyanist **Ferhat Can Büyük** sezonun ilk konserine taptaze bir soluk getiriyor. Göğsümüzü kabartan ödüllü genç yeteneklerimize gecede başarılı ve karizmatik şef **Sascha Goetzel** yönetimindeki **Borusan İstanbul Filarmoni Orkestrası** eşlik edecek. **5 Kasım Perşembe, Saat: 20.30**

GÜN OLUR, ALIR BAŞIMI GİDERİM Orhan Veli Kanık Şiir Dinletisi

Tematik bir bütünlük içinde hazırlanan ve müzikle şiirin iç içe geçtiği "Gün olur, alır başımı giderim" adlı dinletide, Orhan Veli'nin şiirlerini **Metin Belgin** okuyacak ve **Serdar Yalçın**'ın, şairin şiirlerinden bestelediği yedi eseri de **Deniz Erdoğan Likos** ve **Zafer Erdaş** seslendirecek.

9 Kasım 2015 Pazartesi, Saat: 20.30

9

17

THE ENGLISH CONCERT HARRY BICKET & ANDREAS SCHOLL & IESTYN DAVIES

Bugün kontrtenor denince hiç şüphesiz akla gelen ilk isim olan **Andreas Scholl**, çok sayıdaki ödüllü albümü ve dünyanın önde gelen müzik merkezlerinde verdiği kapalı gişe konseriyle klasik müziğin fenomenleri arasında çoktan yerini aldı. Scholl gecede 2010 Kraliyet Filarmoni Topluluğu Ödülleri'nde Genç Sanatçı seçilerek uluslararası müzik sahnesinin yükselen yıldızı olduğunu kanıtlayan **Iestyn Davies** ile birlikte sahne alacak. Gecede ikiliye barok ve klasik dönem eserlerine getirdiği ilhamverici yorumlarıyla dünyanın en iyi oda orkestraları arasında yer alan **The English Concert**, sanat direktörleri **Harry Bicket** yönetiminde eşlik ediyor. **17 Kasım 2015 Salı, Saat: 20:30**

20-21

MARTHA GRAHAM DANCE COMPANY

Çağdaş dansın öncü topluluğu **Martha Graham Dance Company**, 90. yıl özel turnesiyle İş Sanat sahnesinde! Efsanevi dansçı ve koreograf **Martha Graham** tarafından 1926 yılında kurulan ve bugün Amerika'nın en eski ve köklü dans topluluğu olan **MGDC** iki özel gösteriyle İstanbullu sanatseverlerle buluşacak.

20 Kasım Cuma, saat: 20.30 - 21 Kasım Cumartesi, saat: 20.30

27

ABDULLAH İBRAHİM MUKASHI TRIO

İş Sanat'ın caz serisi bu sezon Güney Afrika'nın duayen müzisyeni **Abdullah Ibrahim** ile açılıyor. Güney Afrika'nın vokal ve armonik gelenekleri ile cazın ritim ve doğaçlamalarının zarif bir karışımı olan çalışmaları caz müziğine yeni ufuklar kazandıran **Abdullah Ibrahim**, ülkesinin kendine özgü müzik geleneğini cazdaki arayışlarla birleştiren müzisyenlere muhteşem bir örnek teşkil ediyor. Usta piyanist İş Sanat'ta Japon kültürüne duyduğu cazibenin bir yansıması olan albümü **Mukashi**'yi İstanbullu müzikseverlerin beğenisine sunacak.

27 Kasım 2015 Cuma, Saat: 20:30

Güneşin hemen her gün, bir gencin ölüsü üzerine kapandığı bu günlerde, analar eyleme geçtilerse, bu yüzden geçtiler. Hadi itiraf edin, gençliği hiç mi hiç sevmediğinizi. Ve siz “agucuk” deyince o, “gugucuk” yapmıyor diye, onu copladığınızı, kanına, canına girdiğinizi itiraf edin! Ve analara, işte en çok bu yüzden hırçınlaşıp kinlendiğinizi itiraf edin! Edin de olsun bitsin! Merak etmeyin, analar işkence yapmaz.

Sevgi Soysal
Bakmak, 1977

